WAR

COMANDO · URMARIRI
TERORISM · SPIONAJ · SABOTAJE · RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA · ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE · SUPER COLECTIA WAR

50

Chuck Bainbridge

CAVALERII MORȚII

CHUCH BAINBRIDGE

CAVALERII MORȚII

Traducere de
RUXANDRA ATANASIE

EDITURA Z
1997

Editor : ZAMFIR M. RUSU
Coperta : USSOFT şi EDITURA Z

Capitolul 1

Cavalerii Morții urmăriră banda de motocicliști până la stația de benzină și barul de pe marginea șoselei. Aici, la circa zece kilometri de Parcul Național Vulcanic Lassen din nordul Californiei, mica stație de benzină care nu mai funcționa de mult, zăcea uitată de lume într-un ținut plin de praf, din cele pe care puțini motocicliști îl văd, și încă și mai puțini opresc să facă plinul sau să întrebe pe unde s-o ia ca să ajungă în cutare sau cutare loc.

În geamul benzinăriei atârna o plăcuță pe care scria „ Închis" în vreme ce o alta, identică cu prima, atârna în fereastra barului. Totuși, în seara aceea, localul era animat. Luminile erau aprinse, iar prin ferestre se vedeau siluete care se mișcau. Se auzea și muzică – mai ales punk și heavy metal.

Dinăuntru răzbăteau voci care strigau cât puteau de tare să acopere urletul boxelor stereo. Dar, cu toate că se auzeau și hohote de râs, foarte puțini trecători ar fi fost tentați să vadă ce se petrecea înăuntru. În fața localului erau parcate unsprezece motociclete Harley - Davidson, vopsite în roșu și negru. Fiecare dintre ele avea desenat pe ea un simbol, un craniu galben, cu coarne îndoite, din care ieșeau flăcări.

Acesta era simbolul Călăreților Sălbatici ai lui Lucifer, o bandă mică, dar notorie de motocicliști, toți oameni certați cu legea.

Călăreții Sălbatici ai lui Lucifer acționaseră înainte în sudul Californiei. Conducătorul lor, Samuel Torance, zis „ Bătăușul", era căutat la Los Angeles pentru jaf armat, acte de violență, omor prin imprudență și crimă cu premeditare.

Adjunctul, mâna dreaptă a acestuia, Fredrick Gordello– o namilă de aproape doi metri înălțime, căruia prietenii îi spuneau „gorila"– era implicat aproape în toate crimele pentru care era căutat „Bătăușul", la care se adăugau o serie de acuzații de agresiune sexuală. Ceilalți doisprezece membri ai bandei – printre care și trei femei – erau și ei căutați de poliție în câteva regiuni din sudul Californiei, pentru fărădelegi de tot felul, de la furtul în magazine și

până la distrugerea de proprietăţi private, viol şi chiar crimă.

Călăreţii Sălbatici ai lui Lucifer erau o adunătură dezgustătoare de lepădături cu care nimeni n-ar fi vrut să aibă de-a face. Poliţiştii credeau că banda se aciuise în Oregon sau în Nevada, dar Cavalerii Morţii îi descoperiseră aici, în nordul Californiei, în vreme ce îi supravegheau pe Membrii Comunităţii Fundamentale pentru Viaţă. Aceştia erau, după toate aparenţele, un grup cu preocupări filozofice, care propovăduia înţelegerea şi iubirea între oameni. Întrebarea era însă, ce legătură putea să existe între haita aceea de lupi şi membrii acelei comunităţi. Ori motocicliştii îşi schimbaseră radical modul de viaţă, ori aşa-zisul „cult al iubirii aproapelui" era mult mai sinistru decât o sugera imaginea sa publică. După mai puţin de o săptămână de supraveghere atentă, Cavalerii Morţii se convinseseră că a doua variantă era cea adevărată.

William O'Neal îşi îndepărtă binoclul cu infraroşii de la ochi. Cavalerii Morţii îi urmăriseră pe motociclişti într-un jeep al armatei SUA. Urmărirea fusese destul de uşoară, pentru că zgomotul motocicletelor putea fi auzit până la o depărtare de aproape un kilometru. În momentul în care Călăreţii Sălbatici se opriseră în faţa barului, Cavalerii Morţii rămăseseră şi ei pe loc, aşteptând în întuneric, la o distanţă de aproape un kilometru şi jumătate de local.

– Nu crezi, căpitane, că asta-i o misiune destul de ciudată pentru patru mercenari ca noi? întrebă Joe Fanelli, din spatele volanului, mestecând filtrul unei ţigări neaprinse. Vreau să spun că până acum n-am prea făcut aşa ceva.

– Nu, n-am făcut, recunoscu O'Neal. Dar faptul că există o legătură între acest cult al iubirii aproapelui şi sălbaticii ăia pe motociclete, mă face să cred că cineva trebuie să se ocupe de asta, dar în afară de noi nimeni n-ar putea s-o facă aşa cum trebuie. De asta am şi fost angajaţi.

James Wenthorth III oftă plictisit.

– Mă rog, şi acum ce facem? Stăm aici toată noaptea şi îi urmărim pe avortonii ăia cum se zbânţuie în local sau dăm iama în ei?

– Da, chiar, interveni şi Steve Cain, cu glasul său monoton, care nu trăda nici o emoţie. Trăsăturile mercenarului înalt şi bărbos rămăseseră la fel de inexpresive ca şi vocea.

– Ne ducem acolo, spuse O'Neal, scoţând din lada din spatele maşinii o puşcă mitralieră Uzi.

– Să fiţi atenţi! Motocicliştii ăia or fi ei o adunătură de javre împuţite, fără experienţă militară – şi în orice caz fără experienţa Căştilor Verzi – dar nu sunt nici domnişoare de pension. Sunt cu toţii foarte violenţi. Şi toate rapoartele poliţiei spun că indivizii sunt înarmaţi şi extrem de periculoşi.

– Şi muzica asta oribilă pe care o ascultă, spuse Wentworth, scoţându-şi şi el puşca mitralieră din ladă. Cum pot să asculte porcăriile astea, şi cu volumul la maximum?

– Asta nu poate decât să ne prindă bine, spuse Caine, pregătindu-şi arcul şi tolba cu săgeţi de vânătoare. Poate că n-or să ne audă apropiindu-ne.

– Am putea ateriza cu un Boeing 747 chiar lângă local şi tot nu ne-ar auzi, îşi dădu cu părerea Wentworth, petrecându-şi cureaua puştii peste burta uşor proeminentă. Alta ar fi situaţia dacă ar asculta Wagner sau Ceaikovski.

– Sau Rolling Stones, adăugă Fanelli, verificându-şi mitraliera Uzi. Melodiile anilor '60...

Wentworth se strâmbă, ca şi cum comparaţia făcută de Fanelli ar fi fost un sacrilegiu. O'Neal nu-i băgă în seamă. Wentworth se născuse şi crescuse într-o familie de aristocraţi bogaţi din Oklahoma, în timp ce Fanelli îşi făcuse veacul în mahalalele din New Jersey. Războinicul-gentilom din sud şi italianul vagabond, dur şi încăpăţânat, din nord, nu se înţelegeau în multe privinţe. Când însă era vorba să treacă la acţiune, se înţelegeau de minune.

În trei minute, Cavalerii Morţii se înarmară, pregătindu-se de luptă. O'Neal şi Fanelli aveau puşti mitraliere Uzi, Wentworth o puşcă M-16, iar Caine, o mitralieră Ingram MAC-10, pentru ţinte apropiate, precum şi nelipsita sa arbaletă, pentru trageri silenţioase şi pe distanţe lungi. Caine învăţase să tragă cu arcul de la membrii triburilor Katu, din Vietnam. El rămăsese în Vietnam şi după retragerea trupelor americane, luptând vreme de trei ani, alături de triburile Katu, împotriva comuniştilor. Caine devenise expert în luptele de noapte şi în tehnicile de camuflaj ale acestor triburi, cei mai de temut războinici dintre triburile din munţi.

Cei patru bărbaţi mai aveau fiecare şi câte un pistol Colt 1911 A1, cu calibrul de 45 mm, iar Fanelli avea pe deasupra un revolver Colt 357, pus într-un toc de piele, prins la şold, şi un cuţit NATO, cu buton, băgat în buzunar. Cuţitul lui Caine, cu o lamă lungă de cincisprezece centimetri, era băgat într-un toc de piele şi pus la îndemână.

Wentworth purta la brâu o insolită sabie de samurai, Wakazashi. Mânerul acesteia era la nivelul buricului, astfel ca sabia să poată fi scoasă repede din teacă. Wentworth era expert în kenjutsu, un fel de scrimă specific japoneză.

Călăreţii Sălbatici ai lui Lucifer nu se aşteptau să aibă necazuri. De aceea, nici nu lăsaseră o santinelă afară, la intrarea în bar. Era evident că asemenea indivizi, certaţi cu legea, se simţeau în siguranţă în acest loc îndepărtat şi retras. Cavalerii Morţii nu luară însă de bună această aparentă imprudenţă. Ei se apropiară încet, cu precauţie şi cu armele la îndemână. După toate aparenţele, afară nu era nimeni.

O'Neal îi făcu semn lui Caine să se apropie de una din ferestre, apoi arătă spre Fanelli, trasând cu degetul, în aer, un cerc. Cei doi bărbaţi încuviinţară scurt. Caine se duse la fereastră, în timp ce Fanelli se târî până în spatele clădirii. O'Neal se îndreptă spre uşa din faţă, iar Wentworth verifică benzinăria, să se asigure că era goală.

O'Neal ascultă la uşă. Înăuntru se auzeau, pe lângă muzica dată la maximum, şi o mulţime de voci. Dar, în afară de o obscenitate, pe care o auzi foarte bine, nu reuşi să desluşească nimic altceva. El auzi numai râsete şi strigăte neclare, de oameni beţi.

Caine se uită pe fereastră înăuntru şi văzu câţiva golani îmbrăcaţi cu haine de piele şi veste jerpelite. Mulţi dintre ei aveau barbă şi mustăţi neîngrijite. Unii purtau brăţări cu ţinte sau lanţuri groase din oţel, pe post de coliere. Aproape toţi aveau ceva pe cap, fie că era vorba de pălării de cow-boy, şepci sau căşti de fotbalişti sau căşti mitraliere, din oţel, pe care erau pictate fie zvastici naziste, fie simboluri ale Călăreţilor Sălbatici ai lui Lucifer; unul dintre tineri avea pe cap chiar un fel de coif de viking, cu două coarne îndoite ieşind din coroană, dar nici unul dintre ei nu purta o cască obişnuită, de motociclist.

Una dintre femei stătea răsturnată pe spate, goală pușcă, pe o masă de biliard, cu un mascul dezbrăcat de la brâu în jos, peste ea. Un alt golan stătea lângă ei, cu pantalonii în vine, așteptând să-i vină rândul. Unii dintre motocicliști stăteau la mese, dând pe gât căni cu bere sau sticle de Jack Daniel's. Câțiva păreau că fumează țigări cu marijuana.

Altă femeie stătea întinsă pe podea cu un derbedeu jegos peste ea, care dădea din fundul gol și o lingea pe unde nimerea. Femeia se uita în tavan, mestecând gumă, aparent plictisită de rutina actului sexual. Doi cretini nespălați și lățoși aruncau cu cuțite într-o scândură agățată pe un perete și având pictată pe ea o țintă. De cele mai multe ori, cuțitele nu nimereau ținta, iar atunci când o făceau, nu rămâneau prinse în ea, ci cădeau pe podea. Văzându-i atât de neîndemânatici pe aruncătorii de cuțite, Caine zâmbi și clătină din cap. Proștii foloseau bricege și cuțite ieftine, cu un singur tăiș. Lama unui briceag se rupse în două, iar imbecilii, beți morți, râseră în hohote și continuară să arunce cu mâinile lor tremurătoare și murdare toate cuțitele și bricegele pe care le mai aveau.

Wentworth se apropie de O'Neal. Ridică o mână și, apropiind degetul mare de arătător, îi făcu semn că totul era în regulă. O'Neal dădu din cap și se întoarse spre Caine. Mercenarul bărbos și înalt înțelese, scoase o săgeată, o puse în arc, o trase puțin înapoi și ținti în fereastră. Apoi dădu drumul săgeții, care trecu prin geam și se opri chiar în ținta pictată pe scândura de pe perete, înfigându-și vârful de oțel în ochiul taurului.

– Ce dracu'! se auzi o voce de bărbat.

– N-am aruncat-o eu, omule! le strigă o altă voce.

– Robin Hood lovește din nou, murmură O'Neal dând cu piciorul în ușă, chiar sub mânerul sferic.

Broasca se făcu țăndări, iar O'Neal pătrunse înăuntru, repezindu-se la motociclistul uluit și foarte beat și lovindu-l cu pușca în față. Călărețul Sălbatic al lui Lucifer se prăbuși grămadă pe podea, în timp ce O'Neal se năpusti asupra celorlalți membri ai bandei. Icnetele de uimire se amestecau cu muzica dată la maximum. Motocicliștii se dădură înapoi. Una dintre femei țipa. Derbedeii care făcuseră sex cu celelalte două femei încercau acum să-și ridice pantalonii și să o ia la

fugă. Unul dintre ei nu reuşi şi se împiedică în proprii pantaloni.

James Wentworth intră şi el în bar, în urma lui O'Neal. El îşi luă puşca M-16 şi trase cu sete în tonomat. Gloanţele cilindrice cu calibrul de 5,56 mm făcură ţăndări aparatul şi banda dinăuntru.

– Slavă domnului! făcu Wentworth uşurat.

– Ce dracu' mai e şi porcăria asta? întrebă un bărbat înalt, cu picioarele lungi şi nu foarte musculos, scoţându-şi ochelarii de soare şi arătându-şi ochii verzi ca smaraldul.

O'Neal îl recunoscu după o fotografie pe care o văzuse în arhiva poliţiei. Samuel Torrance îşi lăsă o mustaţă de *bandido* şi avea părul puţin mai lung decât atunci când fusese făcută fotografia, dar cu toate acestea O'Neal îl recunoscuse pe şeful bandei de motociclişti.

„Bătăuşul" avea in priviri o răutate de cobră. Omul era înarmat cu un revolver cu calibrul 38 mm, dar nu era prost să încerce să pună mâna pe el atâta timp cât asupra lui era aţintită ţeava unei puşti Uzi. Stătea cu spatele la bar şi cu palmele pe tejghea. Cu toate că era speriat, reuşea să facă în aşa fel încât acest lucru să nu se observe.

Lângă el stătea aghiotantul său. Fredrick Gordello era o brută mare şi urâtă, cu un nas lat, ce fusese spart şi deformat. Avea părul încâlcit şi o barbă deasă şi neîngrijită. „Gorila" purta doar o scurtă din piele. Nu purta tricou, probabil pentru că îi plăcea să îşi arate pieptul musculos şi păros. Braţele lui Gordello erau înfăşurate în muşchi, ca şi cum, sub piele ar fi avut nişte pitoni.

– Cine dracu' mai sunteţi şi voi, bulangiilor? întrebă Gorila. Vorbea de parcă folosirea unui limbaj articulat ar fi fost ceva cu totul neobişnuit şi o adevărată povară pentru bietul său intelect.

Gordello nu era foarte deştept, dar nu trebuia să fii un Einstein ca să-ţi dai seama că doi indivizi înarmaţi cu puşti automate erau o ameninţare cât se poate de serioasă. O'Neal şi Wentworth nu l-ar fi impresionat dacă n-ar fi fost înarmaţi. Comandantul Cavalerilor Morţii era el un tip solid, dar nu la fel de mare ca Gorila. În afară de asta, era şi cu zece ani mai în vârstă decât ciomăgarul de douăzeci şi opt de ani. Dar trăsăturile aspre a lui O'Neal şi ochii de un albastru metalic dovedeau că tipul era un dur, care n-ar fi ezitat să îl găurească pe oricine l-ar fi scos din sărite.

Părerea Gorilei despre Wentworth era şi mai proastă.

Locotenentul mercenar părea cu câțiva ani mai în vârstă decât O'Neal, cu toate că diferența dintre ei nu era decât de un an. Wentworth avea burtă și începuse să chelească în vârful capului. Gordello îl găsea ridicol, așa îmbrăcat într-o salopetă de camuflaj, cu dungi de tigru, și cizme de parașutist. Uniforma i se potrivea lui O'Neal, dar nu și lui Wentworth, care, așa cum îl vedea Gordello semăna cu un funcționăraș, care în timpul liber, încerca să se joace de-a războiul. Iar sabia de samurai la cingătoarea lui Wentworth i se părea Gorilei direct o stupiditate.

În timp ce O'Neal îi ținea sub observație pe cei doi șefi ai bandei, Wentworth făcea același lucru cu ceilalți derbedei.

Cu toate acestea, barmanul costeliv, cu mutră de șobolan, din spatele tejghelei, părea să fi fost trecut cu vederea. Stând în spatele lui Gordello, el se aplecă să scoată de sub tejghea o pușcă de vânătoare Savage.

– Încearcă numai să pui mâna pe pușcă și te fac zob, îl avertiză Joe Fanelli, intrând pe ușa din dos și împungându-l la spate cu țeava puștii Uzi.

– La dracu'! șuieră omul, crispându-se. Mă dau bătut amice...

Apoi, brusc se răsuci și încercă să-l lovească pe Fanelli, astfel ca acesta să scape pușca din mână. Trucul ar fi ținut cu un adversar mai puțin experimentat sau insuficient de antrenat. Dar nu și cu Fanelli, care cunoștea foarte bine tactica cu pricina. „Durul" din New Jersey își feri repede pușca din calea brațelor barmanului, după care îl lovi pe acesta cu patul armei în piept, împingându-l cu spatele în bar. Tipul icni, cu respirația tăiată. Fanelli îl mai lovi o dată cu patul puștii, de data asta însă, în abdomen. Omul se chirci de durere și gemu înăbușit, iar Fanelli îl lovi repede cu genunchiul în față. Barmanul se prăbuși la podea, în vreme ce din gura zdrobită începu să-i curgă sânge.

– Barmanul vostru doarme în post! anunță Fanelli, uitându-se în jos, la omul care zăcea pe podea fără cunoștință. Cred că o să trebuiască să-i țin eu locul. Și aveți cuvântul meu că o să vă pregătesc niște băuturi pe cinste, le promisese el, luând o sticlă de whisky de pe un raft din spatele barului.

Cândva, Fanelli ar fi băut el singur toată sticla; dar își dăduse

seama că era alcoolic şi stătuse „pe uscat" câţiva ani de zile. E adevărat că în cursul ultimei misiuni a Cavalerilor Morţii, în Bolivia, scăpase hăţurile din mână. *Şi ce dacă*, îşi spuse el. *Nimeni nu este perfect.*

Fanelli înşfăcă sticla şi o aruncă în aer cu acurateţe, care făcuse din el un redutabil aruncător de grenade, ca soldat în Vietnam. Sticla se izbi de un pahar cu bere, care se făcu ţăndări, lichidul stropindu-i pe motocicliştii uluiţi care stăteau lângă masă.

– Iisuse! strigă unul dintre ei, acoperindu-şi faţa cu mâinile, de frică să nu-i intre vreun ciob în ochi.

În clipa aceea, un Călăreţ Sălbatic al lui Lucifer îşi duse mâna la spate să-şi ia pistolul. Steve Caine îl văzu însă prin fereastră şi aruncă o altă săgeată. Motociclistul se crispă de durere în clipa în care vârful ascuţit al săgeţii îi străpunse gâtul. Capătul mai gros al săgeţii ieşea dintr-o parte a gâtului său, în vreme ce vârful, înroşit de sânge ieşea prin partea opusă. Tânărul mai icni o dată, după care se prăbuşi fără viaţă pe podea.

Alţi doi derbedei se lăsară pe vine în spatele unei mese pe care o răsturnară pe-o parte, pe post de baricadă. Unul din ei vru să-şi scoată pistolul ascuns în cizmă. Văzându-l, Wentworth îşi luă puşca M-16 şi trase de şase ori în tăblia subţire a mesei. Gloanţele trecură prin placaj ca printr-o bucată de hârtie şi pătrunseră în pieptul unuia dintre motociclişti, străpungându-i inima cu o doză dublă de plumbi, de 5,56 mm.

Celălalt motociclist se prăbuşi peste el, ţinându-se cu ambele mâini de pieptul sfârtecat de gloanţe. Urlă de durere, până când Wentworth mai trase două gloanţe. Faţa motociclistului se despică, iar creierul i se împrăştie pe podea. Ceilalţi membri ai bandei săriră înapoi. Unii dintre ei se sprijiniră cu spatele de perete şi ridicară mâinile. Cele două femei goale se retraseră într-un colţ, cu braţele în sus, fără să le pese că sânii goi li se legănau într-o parte şi în alta. Oricum nu le dădea nimeni nici o atenţie.

– Ai grijă ce faci Torrance, îl avertiză O'Neal, văzându-l că vrea să pună mâna pe pistol.

– Ia-o încet, îl îndemnă Bătăuşu', apucând pistolul cu două degete, aruncându-l pe podea şi împingându-l cu piciorul spre O'Neal. O.K.?

– Pentru început e bine, răspunse comandantul Cavalerilor Morţii, apropiindu-se. Acum să ne spui ce ştii despre Membrii Comunităţii Fundamentale pentru Viaţă.

– Rahat! spuse Torrance, zâmbind nervos. Arăt eu a popă indian sau ca nenorocitul ăla de Krisna?

– Arăţi ca o javră care a făcut destule porcării ca să merite un glonte în burtă şi să mărturisească totul scâncind şi sângerând de moarte, răspunse O'Neal. Ştiu cine eşti şi puţin îmi pasă dacă trebuie să te omor sau nu.

– Vrei să mă arestezi, porcule? întrebă Bătăuşul. Dă-i drumu', da' să ştii că n-am să vorbesc decât în prezenţa avocatului meu.

O'Neal îl lovi brusc cu piciorul în testicule. Bătăuşu' icni de durere şi rămase cu gura căscată. Ochii îi ieşiră din orbite şi omul se chirci şi căzu în genunchi, ţinându-se cu amândouă mâinile de testicule.

– Ba ai să vorbeşti, nenorocitule, spuse O'Neal. Pentru că altfel te omor pe loc. Poate să răspundă şi unul dintre băieţii tăi. Pe mine nu mă interesează cine vorbeşte sau câte javre trebuie să ucid ca să obţin un răspuns.

Îl lovi din nou cu piciorul pe Torrance, făcându-i vânt spre bar. Bătăuşu' alunecă şi ateriză pe fund. O'Neal făcu un pas înapoi şi îndreptă ţeava puştii Uzi spre faţa motociclistului.

– Tu hotărăşti Bătăuşule, spuse el. Şi încă, repede, pentru că n-am de gând să stau aici toată noaptea.

– Ce fel de javre împuţite sunteţi voi, băieţi? întrebă Gordello, furios că nu îşi poate apăra şeful.

– Din ăia care o să-ţi zboare căpăţâna de pe umeri dacă nu-ţi ţii gura, îl avertiză Wentworth.

– Să te ia dracu'! şuieră Gorila. Dacă n-ai avea arma aia ţi-aş arăta eu ţie... şi încă cu o mână legată la spate.

– Poţi să le foloseşti pe amândouă, spuse Wentworth zâmbind. Dar dacă o să câştig eu, tu va trebui să îmi spui tot ce ştii. Eşti de acord? Sau eşti prea tâmpit ca să înţelegi ce ţi-am spus?

– N-o să câştigi, rânji Gordello batjocoritor. O să-ţi rup gâtu' ăla nenorocit, bătrâne.

– Locotenente, spuse O'Neal cu o undă de reproş în glas. Nu e momentul pentru astfel de lucruri.

– Aşa este. Dar s-ar putea ca în felul ăsta să câştigăm timp. Vrei să-mi ţii puşca?

– O.K., fu O'Neal de acord, fără nici o tragere de inimă şi luând de la Wentworth puşca M-16.

– Tu ai ceva arme, brută? îl întrebă Wentworth pe Gordello. Deşi îmi închipui că pentru tine a încerca să foloseşti o armă e un lucru mult prea complicat. Ca să ocheşti şi apoi să apeşi pe trăgaci, ar însemna să-ţi pui la grea încercare creierul ăla de Neanderthal. Poate că ai o bâtă. Ceva greu şi simplu.

Gordello băgă mâna în buzunarul scurtei bătute cu ţinte şi scoase de acolo un ciocan de mână, cu partea de sus îmbrăcată în cauciuc, pe care îl puse pe tejghea. Wentworth dădu din cap în sensul de „nu ţi-am spus eu?" şi scose şi el sabia *wacazashi.*

Doi dintre Călăreţii Sălbatici ai lui Lucifer observară că Wentworth stătea acum între ei şi O'Neal şi se înţeleseră din priviri. Mizând pe faptul că O'Neal n-ar fi deschis focul, riscând să-l rănească pe unul dintre oamenii lui, cei doi încercară să sară în spatele lui Wentworth. Unul dintre ei avea în mână o sticlă de bere, pe care o ridică asemenea unei bâte. Celălalt scoase dintr-un toc de piele un cuţit Bowie.

Dar Joe Fanelli îl văzu pe individ scoţând cuţitul şi în clipa următoare descărcă asupra lui o rafală de gloanţe cilindrice de 9 mm, cu tragere lungă; acestea explodară în pieptul motociclistului, aruncând cadavrul chiar în picioarele tovarăşului lui.

Wentworth înşfăcă repede cu o mână mânerul săbiei scurte de samurai, în vreme ce cu cealaltă trase de teacă. În aceeaşi clipă se întoarse cu faţa spre cel de-al doilea atacator, iar lama curbată se ridică şi tăie sticla pe care individul o ţinea în pumn.

Oţelul ascuţit tăie încheietura tânărului până la os. Motociclistul urlă de durere, în timp ce sticla căzu pe podea şi se făcu ţăndări. Mâna lui tăiată ţinea încă strâns gâtul sticlei. În clipa următoare, Wentworth înfipse sabia în plexul solar al omului şi apoi în inimă.

– Oh, fir-aş să fiu! spuse Gordello. Şi începu să privească sabia lui Wentworth ca pe o ameninţare.

– Ai dreptate, creier de găină, remarcă Wentworth, trăgând sabia *wakazashi* din trupul fără viaţă al motociclistului.

– Sper că nu ai de gând să foloseşti chestia aia împotriva mea, spuse Gorila cu o voce rugătoare.

– Bineînţeles că nu, îl asigură locotenentul mercenar. Apoi, cu o mişcare bruscă a încheieturii, el împroşcă în jur sânge de pe sabie. Câteva picături atinseră faţa lui Gordello. N-ar fi corect, nu-i aşa?

Wentworth puse sabia pe podea, lângă teacă. Gordello îşi şterse cu palma sângele de pe faţă, tremurând de furie. Tactica lui Wentworth îl descurajase, dar Gordello tot mai era convins că l-ar fi putut lichida pe mercenar dacă acesta n-ar fi fost înarmat cu nenorocita aia de sabie. În definitiv, Gordello era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât Wentworth, cel puţin cu zece ani mai tânăr şi cântărea cu peste cincisprezece kilograme mai mult decât acesta. Şi nu kilograme moi, sau de grăsime. Gordello era un adevărat pachet de muşchi şi nu avea burtă ca Wentworth. *Rahat,* îşi spuse el. *O să fie un fleac să-l rup în două pe chelios.*

– Hei, vezi că are şi un pistol! strigă unul dintre motociclişti, zărind Colt-ul pe şoldul lui Wentworth.

– Ăsta o să rămână în tocul lui atâta vreme cât nici unul dintre voi, papiţoilor, n-o să interveniţi, îl asigură Wentworth, apoi se întoarse cu faţa spre Gordello.

– Aşteaptă, mălai-mare.

– Rahat! mârâi Gordello făcând un pas înainte. El se prefăcu că ridică braţul stâng, dar lovi cu dreapta, îndreptând pumnul spre capul lui Wentworth. Mişcarea fu stângace, dar nu se întâmpla decât rareori ca Gordello să aibă nevoie să lovească de două ori un adversar. Dacă reuşea să-i tragă un pumn ca lumea în cap, era sigur că avea să i-l smulgă cu totul de pe umeri.

Numai că pumnul său nu-şi nimeri ţinta. Wentworth pară lovitura, după care înşfăcă încheietura şi cotul Gorilei. El trase cu o mână, împinse cu cealaltă şi se lăsă pe un genunchi. Gordello se trezi, cât era de mare, aruncat de-a berbeleacul, cu capul înainte şi izbit cu putere de podea.

Cei din jur icniră uluiţi, nevenindu-le parcă să creadă că îl văzură cu adevărat pe Wentworth făcându-l pe Gordello una cu pământul.

– E vorba de un sistem de pârghii, îi spuse el Gorilei, care tocmai începuse să se adune de pe jos. Vrei să-ţi mai arăt?

– Lasă-l dracului, Jim, spuse O'Neal dezgustat. Nu e momentul să ne dăm mari. Mai bine du-l afară.

Gordello se apropie încet de Wentworth, cu pumnii strânşi la piept, ca un boxer, şi începu să se învârtească în jurul acestuia căutând o poziţie cât mai bună de atac. Mercenarul, cu un braţ întins şi cu celălalt la nivelul plexului solar, îl aştepta să facă mişcarea următoare.

Gorila încercă o altă tehnică, dintre cele folosite de bătăuşii străzii. El dădu să-l lovească pe Wentworth cu piciorul în abdomen. Dar mercenarul îl pocni cu muchia palmei în fluierul piciorului. Motociclistul trase o înjurătură şi încercă să-l lovească cu pumnul. Locotenentul Cavalerilor Morţii se lăsă în jos şi îl lovi pe Gordello cu încheieturile degetelor în coşul pieptului.

Gordello gemu, iar Wentworth îl lovi în cap cu podul palmei. Gorila se clătină, după care se repezi cu pumnii la Wentworth. Mercenarul îl prinse din nou de braţ, ţinându-l cu o mână de încheietură şi cu cealaltă de cot.

James Wentworth III avea centură neagră la *aikido,* o artă marţială japoneză puţin cunoscută şi prost înţeleasă în Vest. El era specialist în aruncări, apucături şi strângeri, stăpânind în acelaşi timp şi tehnicile de lovire *atemi* şi mânuirea băţului şi a săbiei, predate cursanţilor avansaţi. Wentworth ar fi putut alege oricare din tehnicile pe care le cunoştea, dar o alesese pe cea mai rapidă, pentru a termina cât mai rapid cu Gorila.

Îl lovi pe Gordello cu tocul cizmei în scobitura gleznei şi îi răsuci mâna. Apoi îl apucă de cot şi îi răsuci mâna ca într-o menghină. Gordello se chirci de durere din cauza strânsorii de fier a braţelor lui Wentworth. Acesta ridică un picior şi îl lovi pe Gordello în spate, apoi îl pocni cu fundul în umăr. Trase braţul captiv al Gorilei între picioarele lui şi se aşeză pe umărul acestuia, trântindu-l pe individ la podea.

Gordello ateriză pe burtă, ţintuit de braţele adversarului său. Wentworth îl ţinea strâns de cot, lăsându-se cu toată greutatea peste încheietura lui Gordello. Oasele articulaţiei trosniră, iar Gorila urlă de durere.

– Asta pentru că eşti o brută dezgustătoare şi un violator, spuse

Wentworth, apăsându-i cotul. Așa, acum ai de gând să vorbești?

– Să te ia dracu'! strigă Gordello de furie și de durere.

Wentworth îi rupse cotul. Gorila scoase un urlet și încercă să-l dea jos pe mercenar din spatele său, dar Wentworth îi strânse și mai tare brațul și se sprijini cu fundul pe umărul Gorilei. Fredrick Gordello icni de durere și își pierdu cunoștința.

– Nu cred c-o să vorbească, spuse Wentworth cu tristețe. Să încerc să-l readuc la viață.

– Dă-l dracului, murmură O'Neal, îndreptându-și pușca Uzi spre Samuel Torrance. Vino și ia-ți pușca. M-am săturat să-mi pierd vremea cu tâmpiții ăștia. Ori obținem răspunsuri de la ei, ori încep să-i omor unu' câte unu'.

– Mi-ați omorât deja cinci oameni, nenorociților! mârâi Torrance, ridicându-se în picioare și sprijinindu-se cu o mână de bar și cu cealaltă frecându-și testiculele.

Fanelli se apropie de el și îl plesni cu dosul palmei peste față. Torrance fu cât pe-aci să cadă, dar reuși totuși să se țină pe picioare.

– Ai grijă cum vorbești, amice, îi spuse Fanelli. Hai să vorbim ca niște oameni civilizați, O.K.?

Bătăușu' își duse o mână la falcă și încuviință. Apoi, brusc dădu să-i tragă un croșeu de dreapta. Dar reflexele prompte ale mercenarului parară lovitura de pumn. El ridică pușca Uzi în așa fel încât pumnul lui Torrance să se izbească de țeava de oțel a mitralierei. Motociclistul își zdrobi articulația degetului de metalul tare și icni de durere.

– Nu așa se face, spuse Fanelli și îi trase lui Torrance un puternic croșeu de stânga în plină falcă. Vezi?

Lovitura îl ameți pe Torrance, care începu să se clatine. În clipa următoare, O'Neal îl mai pocni o dată, chiar sub inimă. Bătăușu' căzu peste bar și apoi în fund, pe podea. Începu să tușească, în vreme ce din gură i se prelingea un firicel de sânge. El se uită în sus, la O'Neal, cu ochii în lacrimi și cu un aer de învins.

– O.K., spuse el încet. Ați câștigat. Ce vreți să știți despre Glover și despre cult? Nu sunteți sticleți, asta-i sigur. Ce vreți să știți?

– Spune-ne numai ce face banda ta pentru ei, răspunse O'Neal cu o surprinzătoare blândețe.

Vedea că starea sufletească a Bătăușului era mai mult decât

deprimantă: oamenii săi, cei rămaşi în viaţă, se uitau la el neajutoraţi, el, cel mai dur dintre ei, fusese înfrânt într-o luptă corp la corp, iar acum viaţa lui atârna de un fir de aţă.

O'Neal era un conducător înnăscut, ceea ce însemna că-i cunoştea pe oameni mai bine decât oricine.

– Vrei să bei ceva? Sau să fumezi o ţigară?

– Şi una şi alta, răspunse Bătăuşu'.

– Dă-i ceva să bea, îi spuse O'Neal lui Fanelli. Ceva tare. Vrei whisky?

– Da, răspunse Torrance. Dădu paharul peste cap, după care începu să vorbească.

– Membrii Comunităţii pentru Viaţă sunt mai mult decât o mână de puşti care urmează un tip venit din Australia. Despre droguri şi despre fete ştiţi, nu-i aşa?

– Reîmprospătează-mi memoria, răspunse O'Neal, nevrând să recunoască în faţa lui Torrance că habar n-avea de droguri sau de „fete" .

– Păi noi ne înţelegem cu vânzătorii de droguri. Ştiţi voi... ăia mari de tot. Cocaină, heroină... chestii de-astea. Da' ăştia au nevoie de oameni care să le transporte marfa. Şi cei mai buni pentru aşa ceva sunt puştii ăştia fără cazier, care par curaţi şi oarecum conservatori. Noi suntem un fel de mijlocitori între cult şi vânzătorii de droguri.

– Javre, murmură Fanelli dezgustat.

– Şi copiii fac asta de bunăvoie? întrebă O'Neal, aruncându-i lui Torrance o ţigară şi aprinzându-şi şi el una.

– Pe dracu'! răspunse Bătăuşu'. Copiii *nu au nici un fel de voinţă* după ce-i aranjează Glover.

– Da' ce naiba le face? întrebă Fanelli. Le dă droguri?

– Habar n-am, răspunse Torrance. Droguri, spălarea creierului, hipnoză, magie neagră; nu ştiu nici eu prea bine; da' ştiu că le face ceva la creier. Toţi sunt săriţi de pe fix. Ştiţi, fac pe ei de frica lui Glover, dar sărută pământul pe care calcă el. Scârţâiţi rău.

– Şi cu fetele ce face? întrebă O'Neal.

– Ce altceva poţi să faci cu nişte fete? răspunse Torrance ridicând din umeri. Fetele au ceva ce poate aduce o mulţime de bani.

– Asta înseamnă sclavie albă, spuse Fanelli, vizibil surprins. Şi eu

care credeam că asta a dispărut o dată cu sultanii şi cu locurile unde se putea consuma opium.

– Mai gândeşte-te, omule, spuse Bătăuşu'. Dacă poţi să faci rost de o fată pe gustul clientului poţi să te umpli de bani. Fetele sunt fete, băieţii sunt numai băieţi. Blondele sunt cele mai căutate... mai ales la graniţa de sud.

– Glover vinde bordelurilor din Mexic? se încruntă O'Neal. Nu pricep. Cum naiba le duce acolo?

– N-aţi auzit niciodată de Mafia mexicană? spuse Torrance ridicând din umeri. Gangsterii ăia ai lor au legături în toată America Centrală. Guatemala, Honduras, poate chiar şi în Nicaragua. Şi aici, State. Mafia mexicană lucrează oarecum în colaborare cu marile bande de traficanţi de droguri din America de Sud. Fetele acelea pe care le trimite Glover acolo ar putea „lucra" oriunde. Nu numai în Mexico City sau în Tijuana.

– Iar tu eşti mijlocitorul între Glover şi Mafie, spuse O'Neal pe un ton ce nu prevenea nimic bun. Bănuiesc că ţi-ai făcut o mulţime de relaţii... vânzători şi traficanţi de droguri, peşti...

– Dacă n-o făceam eu, o făcea altcineva, spuse Bătăuşu', ridicând din umeri.

– Păcat că ai fost tu şi nu altcineva, spuse O'Neal.

– Ce-ce vrei să faci? se bâlbâi Torrance speriat, mai speriat decât până atunci. Doar n-o să ne omori...

Şi, brusc, aruncă paharul în capul lui O'Neal, numai că acesta se feri la timp: whisky-ul îi stropi cămaşa şi obrajii, dar nu-i intră în ochi.

Bătăuşu' se năpusti asupra lui, dar O'Neal întinse piciorul şi îl lovi pe motociclist în faţă, trântindu-l la pământ.

Unii dintre motociclişti văzuseră în alta un semnal de trecere la acţiune. Unul dintre ei înşfăcă un cuţit Bowie şi dădu să-l arunce. Un altul, mai sărac cu duhul, cu o cască de nazist pe cap, luă un revolver pe care îl scăpase unul dintre tovarăşii săi morţi. Un al treilea se năpusti asupra unui sac de marinar, din care încerca să scoată o puşcă de vânătoare. Una dintre femei puse mâna pe un pistol cu calibrul de 25 mm – ceea ce din partea ei fu o dovadă de eroism, dacă luăm în considerare că femeia era goală puşcă.

– Proasto! îi strigă Wentworth, supărat că femeia îl obligase astfel

să tragă în ea, ceea ce contravenea codului său moral.

El apăsă pe trăgaciul puştii sale M-16 şi o împuşcă pe femeie între sâni. Şi astfel, câteva gloanţe de 5,56 mm îi distruseră pentru totdeauna frumuseţea pârguită şi îi sfârtecă inima. Femeia căzu pe spate, şi se prăbuşi fără viaţă pe podea.

Omul cu cuţitul şi cel cu revolverul se retrăseseră în locul cel mai îndepărtat, unde se simţeau în siguranţă. Dar fie uitaseră de Steve Caine, fie că îşi închipuiau că nu este înarmat decât cu un arc cu câteva săgeţi.

Dar Steve Caine le arătă cât de mult se înşelaseră, dar cei doi nu mai apucaseră să tragă învăţămintele de rigoare. Mercenarul începu să tragă cu puşca sa MAC-10 şi o salvă de gloanţe de 9 mm, făcu ţăndări şi muşcă din rama de lemn.

Omul cu cuţitul primi două gloanţe circulare în cap care îi crăpară ţeasta. Individul se prăbuşi pe podea, altă masă de carne moartă, bună de aruncat. Jigodia cu revolverul se întoarse cu faţa la fereastră, dar nu mai trăi decât să vadă gura puştii Ingram a lui Caine scuipând foc, după care rafalele de gloanţe de 9 mm îi zdrobi faţa şi străpunseră creierul.

În timpul acesta, Joe Fanelli îl reperă pe tipul care scosese puşca de vânătoare din sacul de marinar. Mercenarul din New Jersey îl seceră pe cretin cu o rafală de gloanţe circulare, care îi sfâşiară pieptul; trupul tânărului se prăbuşi inert peste o masă. Înainte să cadă, tipul apăsă pe trăgaciul puştii de vânătoare, trimiţând astfel o întreagă încărcătură de alice mari în trupul altui Călăreţ Sălbatic al lui Lucifer, care stătea cu spatele la perete şi cu mâinile ridicate în sus, în semn că se predă.

Partea de sus a trunchiului acestuia se transformă într-o masă de carne zdrobită şi însângerată, iar trupul se prăbuşi fără viaţă pe podea.

Nebunul cu coif de wiking intră în panică şi înşfăcă un scaun, pe care îl ridică deasupra capului, ca pe o bâtă. O'Neal cloncăni dezgustat şi descărcă în trupul tânărului trei rafale de gloanţe de 9 mm. Coiful cu coarne căzu pe podea, iar proprietarul lui căzu chiar pe el. Coarnele îi străpunseră spatele. Unul dintre ele, îi pătrunse pe sub omoplatul stâng, drept în inimă.

– Bulangii mai tâmpiţi ca ăştia n-am mai văzut în viaţa mea, comentă Fanelli. Nici măcar n-a trebuit să-i scoatem afară.

– Ştiu, spuse O'Neal oftând. Iniţial capturaseră cincisprezece prizonieri pe care trebuiau să-i facă să vorbească, iar acum nu mai aveau decât patru. Asta nu pare să fie un loc tocmai potrivit pentru a vorbi cu ei. Hai să-i scoatem de-aici!

– Hai să-l trezesc pe Gordello! spuse Wentworth apropiindu-se de Gorila. Motociclistul tocmai începea să dea semne de viaţă.

– Spune-i lui Steve că o să-i scoatem afară pe gagii. Să fie cu ochii pe ei când ies pe uşă. Nu vreau să mai omorâm pe nici unul dintre zănaticii ăştia. Wentworth încuviinţă. Înţelesese care era problema. Până atunci nu putuse să transmită autorităţilor federale nici un fel de informaţii şi nu putuseră nici măcar să dea un telefon – chiar şi anonim – la poliţie. Justiţia nu accepta sub nici o formă informaţiile obţinute prin violenţă sau prin constrângere, aşa că informaţiile furnizate de către motociclişti nu aveau să aibă nici o valoare dacă nu duceau la stabilirea unei dovezi incontestabile împotriva Membrilor Comunităţii Fundamentale pentru Viaţă.

Iar Cavalerii Morţii erau implicaţi într-un domeniu care oricum nu ţinea de specialitatea lor. Ei erau mercenari, nu detectivi particulari şi nici agenţi guvernamentali sau membrii ai vreunei organizaţii paramilitare. Cu toate acestea, nimeni altcineva nu fusese în stare să afle mare lucru în legătură cu acel cult. Cavalerii Morţii însă, erau hotărâţi să lupte împotriva lui Glover şi a Membrilor Comunităţii Fundamentale pentru Viaţă.

Orice bun comandant încearcă să afle cât mai multe în legătură cu duşmanul său. Până atunci, Cavalerii Morţii nu reuşiseră să afle mare lucru în legătură cu Comitetul Fundamental pentru Viaţă. Apoi, Bătăuşu' deschise gura şi le spusese câte ceva despre droguri şi despre sclavia albă. La fel de bine, totul nu putea să fie decât o prostie, dar Torrance nu părea să fie un om cu prea multă imaginaţie. Cu toate acestea, ei trebuiau să verifice afirmaţiile Bătăuşului. Interogându-i şi pe ceilalţi membri ai bandei – adică Gordello, pe cele două femei care supravieţuiseră şi pe barmanul cu faţă de şobolan, care de fapt nici nu era membru al bandei.

Cavalerii Morţii îi mânară pe supravieţuitori afară din bar. Caine,

cu puşca MAC-10 la ochi, le urmărea cu atenţie fiecare mişcare, în vreme ce O'Neal şi Wentworth veneau în urma lor. Fanelli sări pe fereastră şi se postă lângă Caine.

El fu primul care văzu furgoneta care se oprise ceva mai încolo, pe şosea. Avea farurile stinse şi coborâse dealul fără frână de motor. Portierele se deschiseră şi din furgonetă coborâră patru bărbaţi înarmaţi cu puşti cu butoiaş lung.

– Steve! şuieră Fanelli.

– Îi văd, răspunse Caine, furişându-se în întuneric.

Fanelli nu-şi dădea seama cine erau cei patru necunoscuţi. Puteau să fie ori oameni ai legii, ori vânători. Sau... El se apropie de O'Neal şi de Wentworth, să-i prevină. Dar cei doi ofiţeri îi zăriseră şi ei pe necunoscuţi. Era prea întuneric pentru a-şi da seama cine erau, dar cel de-al şaselea simţ al lor, acela al supravieţuirii îi anunţa că ceva nu era în regulă. Un pericol iminent plutea în aer.

– Culcaţi-vă la pământ! strigă O'Neal chiar înainte de a vedea puştile necunoscuţilor aţintite asupra prizonierilor.

Caine dispăruse deja în întuneric, dar Bătăuşu', Gorila, cele două femei şi barmanul nu se mişcară suficient de repede. Necunoscuţii începură să tragă asupra lor cu diverse arme: cel puţin două puşti automate şi alte arme cu calibru redus. Unul dintre indivizi trase cu gloanţe cilindrice în loc de alice mari.

Trei gloanţe de calibru mare străpunseră pieptul lui Torrance. Conducătorul Călăreţilor Sălbatici ai lui Lucifer se prăbuşi la pământ, într-o baltă de sânge. Aceeaşi soartă o avu şi Gorila, care primi o rafală de gloanţe cilindrice, de puşcă se vânătoare, cu calibru de 50 mm. Cadavrul lui se prăbuşi peste cel al barmanului, în timp ce alt foc de baraj le răpuse pe cele două femei.

O'Neal şi Wentworth începură şi ei să tragă din pragul barului. Gloanţele îi secerară pe necunoscuţi. Unul dintre ei se chirci, ţinându-se cu mâna de pântecele sfârtecat. Ceilalţi trei începuseră să tragă în clădire, retrăgându-se în acelaşi timp spre furgonetă. O'Neal şi Wentworth se lăsară pe vine, în timp ce din tocul uşii săreau aşchii, iar din pereţi, bucăţi de tencuială.

Fanelli trăgea de la fereastră. Unul dintre necunoscuţi se răsuci pe loc, lovit în piept de unul sau mai multe gloanţe circulare. Tovarăşul său, înarmat cu o puşcă de vânătoare, trase şi el un glonţ

mare şi făcu în peretele de lângă fereastră o gaură mare cât un pumn de copil. Fanelli se aruncă la pământ.

– Nenorocitul, murmură el, dorindu-şi să fi avut asupra lui o grenadă de mână.

Steve Caine se furişase nevăzut de nimeni până în spatele clădirii. Era acoperit, dar Ingram-ul MAC-10 era un pistol mitralieră cu bătaie scurtă, iar cei trei erau prea departe pentru ca mercenarul să poată fi sigur că-i nimereşte. De aceea, puse o săgeată în arc şi trase. Săgeata străpunse plexul solar al necunoscutului înarmat cu o puşcă de vânătoare. Acesta scăpă arma din mână şi, clătinându-se, făcu câţiva paşi înapoi. Săgeata avea vârful muiat în curara, ceea ce însemna că, oricum, omul avea să moară, chiar dacă rana în sine nu era mortală. Numai unul dintre atacatori nu fusese atins de gloanţele Cavalerilor Morţii. Cu o mişcare bruscă, el apucă ceva ce semăna cu un pistol, apăsă pe trăgaci şi trase în staţia de benzină. Din ţeava pistolului ţâşni o flacără, ca o cometă portocalie, care lovi pompele. Proiectilul fierbinte aprinse rezervoarele de combustibil, iar pompele de benzină săriră în aer. Benzina aprinsă cuprinse clădirea staţiei de benzină, care în clipa următoare luă foc.

Omul profită de zăpăceala din jur şi fugi spre furgonetă. Se urcă la volan, în timp ce tovarăşul său rănit se îndrepta spre el, clătinându-se. Cel de la volan îl lăsă să se apropie, după care îl împuşcă în faţă. Apoi porni motorul şi merse în marşarier.

Wentworth începu să tragă în parbriz. Gloanţele găuriră geamul, dar şoferul continua să meargă înapoi cu spatele. Brusc, furgoneta se întoarse şi se îndreptă în viteză spre câmpul de luptă. Wentworth apăsă pe trăgaciul puştii sale şi câteva gloanţe de 5,56 mm se abătură asupra furgonetei care se îndepărta. Cu toate acestea, vehiculul continua să urce dealul.

– Dă-l dracului, îi spuse O'Neal. S-a dus.

– Ne ducem după el? întrebă locotenentul.

– Mă-ndoiesc că o să putem să-l prindem, răspunse comandantul Cavalerilor Morţii. Maşina aia are un motor care-i permite să atingă viteze mai mari decât cele obişnuite. Iar şoferul era un profesionist, asta-i sigur. Probabil că ticălosul cunoaşte drumurile mai bine decât noi. Ar fi o pierdere de timp să ne luăm după el.

– L-aţi văzut pe nenorocit cum şi-a împuşcat propriul tovarăş?

întrebă Fanelli, vorbele lui sunând mai mult a mirare decât a întrebare propriu-zisă. Bietul om era rănit şi jigodia aia, în loc să-l ajute să intre în cabină şi să-l ia cu el, îl împuşcă.

– „Bietul om" era unul dintre cei care încercaseră să ne omoare, spuse Wentworth pe un ton sec.

– Rahat! mârâi Fanelli. Ştii foarte bine ce vreau să spun. De ce l-a împuşcat nenorocitul ăla?

– Dacă nu l-ar fi împuşcat, începu O'Neal, ar fi trebuit să-l ducă la un spital. Rănile prin împuşcare trebuie raportate la poliţie. L-a omorât pentru mai multă siguranţă.

– Ceea ce înseamnă că nici unul dintre ei nu avea asupra lui vreun act de identitate... aşa că n-are nici un rost să începem să-i căutăm, adăugă Wentworth.

– De controlat, trebuie să-i controlăm, răspunse O'Neal. Poate că vreunul dintre ei a fost mai neglijent. Poate găsim vreun ceas gravat sau vreo plăcuţă de identificare. Nu se ştie niciodată.

– Crezi că gangsteraşii ăştia lucrau pentru Glover? întrebă Caine, apropiindu-se de ei.

– Poate, răspunse O'Neal. Dar mă-ndoiesc că o s-o putem dovedi. Şi în afară de asta, trebuie să o şi ştergem de aici. Am omorât atâţia oameni, că am putea zăcea în închisoare câteva vieţi de aici încolo. Nu cred că ne-ar fi foarte uşor să-i convingem pe sticleţi că suntem „băieţi buni". Acum însă avem multe de făcut. Şi asta înainte să se lumineze de ziuă. Mâine trebuie să ne întâlnim cu şefii noştri şi nu aştept deloc cu nerăbdare clipa în care o să trebuiască să le spun cum au decurs lucrurile până acum.

– Dar am făcut şi unele progrese, domnule, spuse Caine.

– Nu cred că părinţii copiilor ăstora or să privească astfel lucrurile, spuse O'Neal. Cum crezi că te-ai simţi aflând că propriul tău fiu sau propria ta fiică urmează de bunăvoie un descreierat venit din cine ştie ce colţ al lumii şi, ceea ce este încă şi mai rău, că se droghează? Ca să nu mai vorbim de ceea ce ne-a spus Bătăuşu' în legătură cu fetele vândute ca sclave bordelurilor din America Centrală.

– Urâtă treabă, comentă Wentworth.

– Urâtă? pufni O'Neal. E al naibii de hidoasă.

Capitolul 2

Carol Henderson ascultă tăcută, în timp ce O'Neal şi Wentworth explicau ce se întâmplase la bar. Femeia înaltă, zveltă, cu părul încărunţit prematur, închise ochii şi clătină din cap cu tristeţe. Situaţia era chiar mai rea decât îşi închipuise ea.

Donna Baskin nu primi veştile proaste cu atâta calm. Director al unui magazin de pantofi, un om musculos, între două vârste, Baskin bătu cu pumnul în măsuţa de cafea a lui Carol. Faţa lui lată era roşie de furie atunci când se uită la O'Neal şi la Wentworth.

– Cu alte cuvinte, urlă Baskin cu vocea lui profundă, de om născut în Alabama, a-ţi dat-o-n bară, băieţi! Noi vă dăm cincizeci de mii de dolari ca să ne aduceţi copiii înapoi, iar voi vă duceţi într-un bar şi vă luaţi la bătaie cu o bandă de motociclişti de două parale!

– Noi v-am explicat deja ce legătură există între Călăreţii Sălbatici ai lui Lucifer şi cultul lui Glover, răspunse Wentworth calm şi stăpânit. Şeful lor ne-a dezvăluit câteva lucruri cu privire la organizaţia Membrilor Comunităţii Fundamentale pentru viaţă. Ne-am dat seama că avea într-adevăr legătură cu o oarecare activitate criminală a lui Glover, dar la vremea aceea nu ştiam ce implicaţii are acest lucru.

– Şi nu puteţi afla nimic altceva despre Glover, pentru că aţi nimicit toată banda de motociclişti, se văită Baskin. De ce dracu' credeţi că vă plătim băiete? Ca să vedem câţi oameni sunteţi în stare să ucideţi? Noi nu vă dăm bani pentru nişte cadavre. Noi vrem să ne recăpătăm copiii, acum!

– Donald, spuse Carol destul de calmă. Încearcă te rog să te linişteşti. Suntem şi aşa destul de supăraţi.

– Unii dintre noi sunt, probabil mai supăraţi decât alţii, trânti Baskin. Fiica ta este deja moartă, Carol. Tu n-ai prea mult de pierdut, nu-i aşa?

– Donald! interveni Roberta Kelton pe un ton tăios. Cum poţi să spui aşa ceva? Carol este tot atât de preocupată de prinderea lui

Glover şi de încetarea acestui cult înfiorător ca oricare dintre noi.

– Iartă-mă Carol, spuse Baskin. Cred că sunt cu nervii la pământ.

O'Neal îl înţelegea perfect. Cavalerii Morţii fuseseră angajaţi cu o săptămână în urmă pentru a se ocupa de Membrii Comunităţii Fundamentale pentru Viaţă, iar până acum n-a reuşit să afle mare lucru. Membrii comunităţii erau discreţi şi încercau să nu atragă atenţia asupra lor. Imaginea lor publică era destul de favorabilă. Cu toate acestea, mercenarii erau pe cale de a găsi dovezi care atestau faptul că Membrii Comunităţii Fundamentale pentru Viaţă (MCFV) era o organizaţie mult mai sinistră decât părea.

Cavalerii Morţii nu auziseră niciodată de MCFV înainte ca Dave Colton să ia legătura cu ei şi să le sugereze să se întâlnească cu Carol Henderson. Colton era un fost membru al Căştilor Verzi şi îi cunoscu pe Cavalerii Morţii în Vietnam. După război, el se întoarse în America, îşi găsise un post la Administraţia Veteranilor şi îşi întemeiase o familie. Se adaptase la viaţa de civil, dar încă păstra legătura cu Cavalerii Morţii. Mercenarii aveau încredere în judecata lui Colton, aşa că au acceptat să se întâlnească cu femeia aceea, Henderson.

Fiica de nouăsprezece ani a lui Carol se alăturase MCFV. După şase luni, îi trimise mamei sale o scrisoare din Phoenix, Arizona. Fata îi scria că părăsise cultul cu aproape o lună în urmă, dar avea nişte încurcături financiare şi o ruga pe Carol să-i trimită nişte bani la sucursala din Phoenix a băncii Western Union. Carol îi trimise banii. Apoi mai primise încă două scrisori. Nici una dintre ele nu avea trecută pe plic adresa expeditorului, dar în ambele, fata îi cerea bani, pe care să-i trimită la fel ca pe primii.

După aceea, Carol primise o telegramă de la poliţia din Phoenix, prin care i se cerea să le ducă în Arizona, să identifice cadavrul unei tinere femei, care se credea a fi a Donnei Henderson. Carol se dusese la Phoenix şi confirmă că, într-adevăr, fata moartă era fiica ei. Pe pielea Donnei se găsiseră o mulţime de urme de înţepături de ac: ea murise din cauza unei supradoze de heroină. Aspectul unora dintre cicatricele înţepăturilor sugerau faptul că Donna se droga de câteva luni de zile. Raportul poliţiei confirma faptul că Donna era o toxicomană „începătoare”, care murise cu totul întâmplător, din

cauza unei supradoze de drog.

Dar Carol Henderson nu voia să accepte acest lucru. Ea era convinsă că organizația MCFV era vinovată de moartea fiicei sale. Ea luase legătura și cu părinții altor copii care se alăturaseră MCFV și aflase că multora dintre ei li se întâmplase același lucru: își pierduseră copiii pentru totdeauna. Mulți tineri muriseră, ca și Donna, din cauza unor supradoze de drog. Alții muriseră în accidente de mașină, se sinuciseră sau pur și simplu dispăruseră. Nici unul din aceste incidente nu puteau fi puse pe seama cultului, pentru că toți tinerii care muriseră sau dispăruseră, părăsiseră cultul cu cel puțin o lună de zile înainte de a muri sau dispărea.

Poliția din mai multe state fusese contactată de părinți înnebuniți, dar nu făcuse mare lucru pentru a confirma aceste acuzații. Cei mai mulți dintre polițiști erau înclinați să considere că orice copil care adera la un cult era în primul rând un dezechilibrat mintal, așa încât pe ei nu-i surprindea faptul că unii dintre foștii membrii ai MCFV deveniseră toxicomani după ce părăsiseră cultul. Ei îi vedeau pe toți acești copii ca pe niște neadaptați sociali. Puști inconștienți care după ce părăsiseră cultul, rătăciseră pe străzi și muriseră din cauza propriei slăbiciuni sau prostii. Polițiștii, de asemenea erau înclinați să-i considere pe părinți niște ipocriți plângăcioși. „În definitiv", își spuneau ei, „dacă părinții și-ar fi crescut copiii cum trebuie aceștia nu s-ar fi alăturat blestematului ăsta de cult."

Părinții încercaseră totul. Ei completaseră cereri prin care solicitau să se facă cercetări în legătură cu MCFV. Autorități locale și de stat au asistat la adunările din California ale cultului și n-au descoperit nimic care să justifice acuzațiile părinților. Părinții au încercat să atragă de partea lor mijloace de informare în masă, dar dovezile lor nu erau concludente și nici un ziarist sau reporter nu voia să riște să fie dat în judecată pentru amestec în activitățile cultului.

Așa că în cele din urmă, lui Carol și celorlalți părinți nu le mai rămăsese decât o singură soluție: Cavalerii Morții. Bineînțeles că ei nu-i cunoșteau pe mercenari sub această denumire și nici unul din cei patru nu își dăduse numele adevărat, dar părinții știau cu ce se ocupă cei patru necunoscuți. Carol și aliații ei căzuseră de acord să le

plătească zece mii de dolari în avans și încă patruzeci de mii după îndeplinirea misiunii.

Cincizeci de mii de dolari reprezentau mai puțini bani decât cereau de obicei Cavalerii Morții pentru îndeplinirea unei misiuni. Uneori primeau și peste un milion de dolari. Dar acum nu aveau nici o altă misiune în perspectivă, iar cei din grupul lui Carol erau disperați și aveau nevoie de ajutorul lor. Mai mult decât atât, ei *meritau* asta.

Deși Cavalerii Morții erau mercenari profesioniști ei aveau principii stricte și un cod personal al onoarei, nu lucrau niciodată numai pentru bani. Dacă nu credeau într-o cauză, nici nu luptau pentru ea. Cavalerii Morții nu lucrau niciodată pentru criminali și nici nu acceptau misiuni ce contraveneau intereselor Statelor Unite sau ale Lumii Libere. Ei nu se angajau niciodată în misiuni care amenințau să facă rău unor oameni nevinovați.

William O'Neal fusese de asemenea impresionat de Carol Henderson. Doamna avea curaj. Ea continuase cu încăpățânare, timp de aproape un an de zile, să lupte împotriva MCFV, în ciuda tuturor obstacolelor și dezamăgirilor. Ea i-a organizat pe ceilalți părinți și a ținut grupul legat prin sentimentul că cineva omorâse niște copii nevinovați și prin nevoia ei de dreptate.

O'Neal se uită curios la Carol Henderson. Știa că era divorțată și că nu prea avea viață socială. Carol era o femeie plăcută și atrăgătoare, în jur de patruzeci și doi de ani. Frumusețea se află desigur în ochii privitorului, iar lui O'Neal îi plăcea s-o „privească" pe Carol. Femeia părea să arate din ce în ce mai bine de fiecare dată când o vedea. O'Neal își dăduse seama că o privea pe Carol cu un interes cu totul personal – genul de interes care putea sta în calea profesionalismului său.

Recunoscând acest lucru, O'Neal își spuse că nu putea nici să-i dea atenție femeii. În definitiv, era clienta lor. O'Neal nu se încurcase niciodată cu vreo clientă. Nu *dorise* niciodată să se încurce cu vreuna.

– Ce credeți că ar trebui să facem acum, domnule Jones? întrebă Carol, uitându-se în sus, la O'Neal.

– Poftim? răspunse comandantul Cavalerilor Morții. Se simți jenat

când își dădu seama că o privise lung pe Carol, acordându-i mai multă atenție ei decât conversației. Și habar n-avea ce-l întrebase.

– Te cheamă Jones, ai uitat? îi șopti Wentworth. Eu sunt Smith. Domnii Stevens și Jonson nu sunt acum aici. Ai de gând să-i răspunzi doamnei, Jones? Sau trebuie s-o fac eu?

– Încetează, Smith, murmură O'Neal și făcu un pas înainte. Ei bine, doamnă Henderson... își drese glasul. Noi lucrăm pentru dumneavoastră. Ce doriți să facem?

– Noi *toți* vă plătim, băiete, îi spuse Baskin. Noi, toți părinții, punem bani în aceasta...

– Dar dumneaei a fost cea care ne-a angajat, răspunse O'Neal cu asprime în glas. Nu-i plăcuse felul în care Baskin îi vorbise lui Carol mai devreme, așa încât nu-i păsa foarte mult de ceea ce credea tipul că trebuie sau nu trebuiau ei să facă. Doriți să ne continuăm misiunea, doamnă Henderson?

– Nu știam că or să moară atâția oameni. Carol se încruntă. Mi-ați spus că nu o să faceți nici un rău nimănui, decât dacă este absolut necesar... în legitimă apărare.

– Îmi pare rău, Carol, răspunse O'Neal. Dar să știi că *n-am făcut* rău nimănui, decât în legitimă apărare. N-am împușcat pe nimeni, decât dacă ne-a atacat. În afară de asta, necunoscuții care au venit cu furgoneta au ucis câțiva motocicliști. Niște nenorociți.

– Dar trebuia să vă închipuiți că o bandă de motocicliști va fi violentă, remarcă Roberta Kelton.

– Eu nu vorbeam de motocicliști, spuse O'Neal. Ăia erau niște biete pisicuțe în comparație cu trăgătorii care au venit cu furgoneta. Ciudat este că și ei lucrează tot pentru Glover, ceea ce înseamnă că bieții voștri copii sunt în mare pericol

– Asta o știm deja, se plânse Baskin. Și din ceea ce ne spuneți deduc că fiica mea ar putea să fie acum în cine știe ce bordel din America de Sud. Eu aș spune să ne adresăm FBI-ului. Asta e o treabă de care trebuie să se ocupe guvernul federal.

– Dar n-avem nici o dovadă, insistă O'Neal. Guvernul n-o să poată face nimic și tot ceea ce veți reuși să faceți luând legătura cu FBI-ul sau cu oricare alt organism federal va fi să recunoașteți că știți ceva despre „masacrul din pădure". Așa numește presa toate cadavrele

găsite de poliţişti în bar. În momentul de faţă se crede că „masacrul din pădure" este opera unei alte bande de motociclişti certaţi cu legea. Glover vrea şi el ca publicul să creadă asta şi, sincer vorbind, pentru noi e mai bine aşa. Grupul meu o să aibă şi aşa destule probleme cu cultul. N-avem nevoie de neînţelegeri cu poliţia sau cu guvernul.

– Mă simt obligat să vă amintesc tuturor că este absolut necesar să păstraţi secretul, adăugă Wentworth. Locotenentul Cavalerilor Morţii fusese ofiţer în cadrul serviciilor secrete şi îşi dădea seama cât de importantă pentru o operaţiune era garantarea păstrării secretelor. Dacă vreun amănunt cât de mic în legătură cu noi trece dincolo de această cameră, vom fi nevoiţi să punem capăt misiunii.

– Înţelegem asta, domnule Smith, îl asigură Carol.

– Sper ca toată lumea să înţeleagă asta, spuse Wentworth, uitându-se cu un ochi critic la Roberta şi Baskin.

Wentworth nu-şi făcea griji în legătură cu Carol. Angajamentul femeii de a-i salva pe tinerii încă atraşi de cultul lui Glover era o garanţie că-şi va ţine gura. În plus, Carol acceptase ca ei să se întâlnească în propria-i casă din Fresno. În momentul acela se aflau cu toţii în salonaşul ei mobilat modest, dar curat. Carol se implicase prea mult în operaţiune. Dacă, să zicem, Cavalerii Morţii erau prinşi şi arestaţi, ea avea să fie arestată o dată cu ei – şi era prea deşteaptă ca să nu-şi dea seama de asta.

În schimb, după părerea lui Wentworth, Baskin şi Roberta erau mai puţin demni de încredere. Donald Baskin era prea nerăbdător. El spera într-o soluţionare rapidă şi uşoară a problemei. El era şi foarte neliniştit în legătură cu fiica sa şi poate că se simţea chiar vinovat pentru faptul că aceasta se alăturase de bunăvoie MCFV. Greşise cu ceva ca părinte? Acesta era şi motivul pentru care Baskin critica pe oricine altcineva – inclusiv pe Carol şi pe Cavalerii Morţii: dând vina pe alţii, uita, fie şi pentru câteva clipe de propria-i vinovăţie.

Roberta Kelton era opusul lui Baskin. O neliniştea ideea de a acţiona direct, poate ilegal, împotriva cultului. Doi dintre copiii ei făceau parte din MCFV, un băiat de douăzeci de ani şi o fată de optsprezece. Instinctul ei de a-şi proteja copiii era o motivaţie

puternică pentru acțiunile ei, dar Roberta era o femeie obișnuită, aparținând clasei de mijloc, și care știa că trebuie să respecte legea. Așa că ideea de a angaja niște mercenari contravenea structurii ei. În cele din urmă însă, din dragoste pentru copiii ei și în ciuda faptului că nu voia să încalce legea, Roberta susținea acțiunea lui Carol.

– Ce credeți, sunt șanse să faceți ceva împotriva MCFV? îl întrebă Carol pe O'Neal. Să salvați măcar o parte din copii sau să demascați activitățile criminale ale lui Glover și ale oamenilor săi?

– Situația este ceva mai bună decât înainte, răspunse O'Neal. Știu că nu face nimănui nici o plăcere să audă vorbind despre droguri și despre sclavia albă, dar nu uitați că asta ne ajută să ne dăm seama până unde merge un nemernic de felul lui Glover. Asta înseamnă că știm mai multe în legătură cu relațiile lui cu lumea interlopă și mai ales cu ce ar fi în stare să facă aflând de dispariția Călăreților Sălbatici ai lui Lucifer. La urma urmelor, asta îi va stânjeni oarecum activitatea. Probabil că asta o să ne ia ceva timp. Glover nu va putea să-și dezvolte traficul de droguri sau sclavia albă, până când nu va fi sigur că-și poate vedea afacerile lui murdare în cea mai deplină siguranță, ca și până acum.

– Și cu copiii cum rămâne? insistă Baskin. Chiar dacă o să-i eliberați, ei or să rămână dependenți de droguri... iar fetele vor deveni... Se cutremură... *prostituate.*

– Întrucât asta s-a făcut împotriva voinței lor, sunt sigur că vor accepta propunerile de reabilitare, îl asigură Wentworth. Dar dacă vă închipuiți că vreunul dintre ei va ieși nevătămat din această experiență, vă înșelați. La început, o să fie destul de greu. Dar problema este că, atâta vreme cât sunt legați de acest cult, nu există nici o speranță de a-i salva.

– Eu unul sunt convins că vom putea face ceva pentru copiii dumneavoastră, interveni O'Neal. Iar dumneata, Carol, vei ști cel puțin că Glover n-o să iasă cu basma curată din toată această afacere. Și dacă-ți amintești condițiile noastre, dacă nu reușim să ne îndeplinim misiunea, nu ne plătești.

– Și cum ai de gând să procedezi? Îl ucizi pe Glover?

– Nu, în nici un caz, răspunse O'Neal. Dar să nu vă surprindă dacă totuși se va întâmpla așa. Tipilor ăstora le place să joace foarte dur,

iar noi va trebui să fim la fel de duri dacă vrem să câştigăm. Deci, Carol, mai lucrăm pentru dumneata?

Carol se întoarse către ceilalţi prinţi.

– Donald? Roberta? Voi reprezentaţi celelalte familii implicate. Ce spuneţi? Cred c-ar trebui să votăm.

– Cred că altă cale nici nu există, spuse Roberta fără tragere de inimă.

– Nu, nu există, anunţă Baskin. Puţin îmi pasă dacă Glover ăsta o să fie ucis, atâta vreme cât eu mi-o recapăt pe Jenny.

– O.K., domnule Jones, spuse Carol, mai lucraţi pentru noi. Faceţi ce trebuie să faceţi. Nu e nevoie să ne daţi nici un amănunt pe care nu trebuie să-l cunoaştem.

– Aşa ne şi place să lucrăm, doamnă, răspunse O'Neal cu un zâmbet hotărât.

Capitolul 3

– Oamenii v-au minţit toată viaţa! Harold Glover stătea triumfător pe platformă, cu faţa spre adunarea sa. Această societate, şi orice societate din întreaga lume, a fost în mod repetat otrăvită de minciunile şi corupţia acelora care vor face sclavi din voi şi din toţi oamenii din lume! Mincinoşi care au denaturat adevărul şi l-au deformat, aşa cum vă va deforma mintea cu ură şi prejudecăţi! Ei au făcut tot posibilul să vă menţină în ignoranţă, pentru că este uşor să urăşti lucrurile pe care nu le înţelegi! Nu-i aşa?

Tinerii care stăteau pe iarbă dădură afirmativ din cap la unison. Glover zâmbi şi dădu şi el din cap. Rânjetul lui larg părea sincer, ochii lui de culoarea cerului erau plini de convingerea fermă a sanctităţii mesajului său, iar faţa sa aspră, îi dădea un aspect onest de „clasă muncitoare". Glover, ca întotdeauna, era îmbrăcat în alb, culoarea purităţii. Cămaşa lui, pantalonii, pantofii, şi cureaua erau toate albe. Chiar şi cureaua ceasului de la mână era albă.

Accentul australian al lui Glover îi impresiona pe tinerii americani. Un accent pur britanic ar fi putut părea prea „sufocant" pentru urechea americană. Un accent londonez ar fi putut fi amuzant. Dar copiii se lăsară cuceriţi de accentul australian, care părea pământesc, onest şi blajin.

– Şi când vorbesc despre prejudecăţi nu înţeleg negrii sau evreii şi alte lucruri asemănătoare, explică Glover asistenţei sale fascinate. Unii oameni sunt prejudiciaţi faţă de alţii din cauza culorii pielii sau a credinţelor lor religioase sau a fondului etnic, dar asta nu se opreşte aici. Voi sunteţi învăţaţi să urâţi lucrurile care sunt diferite, dar în realitate, ura este doar ignoranţă! Ignoranţa prea multor lucruri, dar în primul rând... ignorarea adevărului!

Tinerii discipoli dădură din cap entuziasmaţi. Chipurile lor bine curăţate, negre şi albe împreună, arătau asemănătoare cu albul lui Glover. El îi vedeau pe mulţi dintre ei. Zâmbeau şi erau înflăcăraţi când vorbea el. Uneori era plictisit de aprobările lor şi aproape dorea ca ei să-l înfrunte. Apoi el deveni euforic, conştient că avea un

control total asupra lor.

Glover zâmbi înainte de a redeveni serios.

– Membrii Comunităţii Fundamentale pentru Viaţă, după cum ştiţi, este o societate filozofică, declară Glover. Cei de afară ne numesc „cult", ştiţi. O adunătură de caraghioşi. Întocmai ca Hare Krishnas sau chiar ca Jim Jones. Nici unul dintre voi nu este îmbrăcat în robe şi nu vă plecaţi în faţa mea şi nu-mi cântaţi psalmi. Nici unul dintre voi nu stă în jurul lui Kool–Aid bând la porunca mea. Nu v-am făcut nici măcar să cerşiţi bani în aeroporturi, nu-i aşa?

Mulţimea chicoti în semn de răspuns. Glover zâmbi şi ridică mâinile în semn să se facă linişte. Mulţimea ascultă imediat.

– Desigur nu suntem un cult, continuă Glover, privirea lui alunecând peste auditoriu. Şi nu ne preocupăm aici de religie sau de Adevăr, cu A mare. Există doar un singur Adevăr, şi aici, la Fellowship, acesta va fi dezvăluit în faţa noastră a tuturor!

Mulţimea aplaudă călduros, iar Glover ridică mâinile.

– Moralitatea este pur şi simplu o serie de reguli ce trebuie respectate pentru a trăi în armonie cu alţi oameni aşa încât să beneficieze toţi. Asta este ceea ce învăţaţi aici. Cum să trăiţi în aşa fel încât să aflaţi esenţa Adevărului! Şi când aţi aflat Adevărul, ei bine... El făcu o pauză pentru efect... nu va mai fi nimic care să merite a fi învăţat!

Glover privi în fugă dincolo de scenă şi-l observă pe Thor Orrmjarta stând lângă cortină, care îi făcea semn să încheie discursul. Glover aprobă din cap către Thor şi se întoarse încă o dată către membrii congregaţiei sale care îl aplaudau.

– Aceasta este calea vieţii, propovădui el. Este atât de simplu. Mergeţi acum, şi sub orice formă, practicaţi Adevărul. Învăţaţi Adevărul. Mulţimea aplaudă din nou pe când Glover se înclină şi ieşi de pe scenă. Unii dintre tineri suspinară cu regret deoarece ei doreau ca liderul lor să continue să vorbească ceva mai mult. Glover îşi păstră rânjetul prietenesc până când fu în afara privirilor mulţimii.

– Incredibil, murmură Glover în barbă. Sunt atât de îmbrobodiţi astăzi, încât pariez că i-aş fi putut face să mănânce hârtie dacă le-aş fi spus că erau bomboane de ciocolată. Dacă nu m-ar iubi... aşa de mult, cred că aş renunţa la întreaga afacere.

– Nu mă surprinde, Harry, spuse Thor cu un zâmbet. Categoric poţi să ţeşi o vrajă asupra oamenilor.

– California este un loc perfect pentru un asemenea lucru, adăugă Glover. Ştii, când am auzit că aici merge orice, cu greu am putut crede asta. Dar e adevărat. Vino cu o filozofie care pare adevărată – se uită pătrunzător Thor – şi oamenii sunt în puterea ta. El chicoti.

– Vom găsi întrebuinţări pentru ei, Harry, îl asigură el. Întotdeauna am găsit.

Thor Onjarta era foarte obişnuit cu întrebuinţările pe care cultul le găsise pentru adepţii lui Glover, în trecut. El a fost executorul şef şi bodyguardul lui Glover de când fusese creat FUL cu doi ani în urmă, în Australia. Cultul nu prea fusese încununat de succes până când Glover înfiinţase această filieră în California. Statul avea duzini de culte şi nimeni nu se nelinişte a pentru încă unul, mai ales o confesiune care se pretindea a fi „filozofică", nu religioasă sau politică.

Dacă cineva s-ar fi deranjat să verifice antecedentele unora dintre bodyguarzii lui Glover şi a personalului de securitate, ar fi devenit totuşi mai bănuitori în ceea ce priveşte imaginea filozofică australiană. Thor Ornjarta era căutat pentru omor în ţara sa natală – Suedia. Suedezul de 2/2 m, musculos, omorâse într-adevăr un număr de bărbaţi – ca şi câteva femei. El avea un temperament dezgustător, sadic, ceea ce-i denatura comportamentul sexual într-un tipar brutal de bătăi, de violuri şi ocazional asasinate.

Thor fusese destul de deştept să comită cele mai multe dintre crimele sale în alte ţări europene, dar fusese neglijent la Stockholm unde se încinse o ceartă într-o tavernă şi unde aruncase o scrumieră de bronz în capul unui bărbat. Thor a fugit în Australia, unde a devenit... „a leg-breaker" pentru un cămătar din Melbourne. Aici a învăţat să-şi controleze temperamentul violent şi a primit lovituri de picior după ce a zdrobit nişte escroci şi a pălmuit o prostituată ocazională.

Ca mulţi bărbaţi cu personalitate de ucigaş, Thor era un sociopat inteligent care avansase în grad în lumea interlopă pentru a-şi comanda propria sa operaţie de cămătar. Într-adevăr, marele suedez

cu părul lung şi roşu ca focul intrase în legătură cu un tânăr ambiţios numit Harold Glover.

– De ce m-ai chemat de pe scenă? îl întrebă Glover pe Thor când ajunseră în camera conducătorului cultului. S-a întâmplat ceva?

– Noaptea trecută, paznicii au prins o pereche de copii încercând să sară gardul, răspunse Thor. Un băiat şi o fată.

– Au început antrenamentul? Chipul lui Glover se înăspri când închise uşa apartamentului. Dacă da, la ce nivel?

– Au fost amândoi izolaţi, răspunse suedezul. Au fost privaţi de hrană şi de somn, dar nu li s-a dat încă nici un drog. Fata este o frumuseţe. Am început deja să lucrăm puţin la ea.

– Sunt sigur, mormăi Glover în timp ce îşi studia chipul în oglindă. Cerule, astăzi arăt irezistibil, mormăi el. Întorcându-se spre Thor, el întrebă: Nu te plictiseşti de viol?

– Nu critica dacă n-ai încercat, răspunse suedezul cu un zâmbet rece.

– Prea mare efortul pentru ceva ce durează un minut sau două, replică Glover scurt. Cum a răspuns ea la tratament? Încearcă încă să lupte cu tine şi cu tovarăşii tăi? Sau a învăţat să cedeze şi să îi placă?

– Încă se mai luptă puţin, răspunse Thor. Drace, aproape i-a rupt nasul lui Donally cu două nopţi în urmă. El s-a înfuriat puţin, fireşte, şi a început s-o lovească cu pumnul, dar l-am îndepărtat înainte să-i lase semne pe faţă. În fond, o fată nu e prea drăguţă după ce i-au fost sparte jumătate din oasele feţei.

– Aş prefera să nu ştiu detalii, amice, îi spuse Glover în timp ce-şi aprindea o ţigară – e tabu pentru imaginea de puritate a unui conducător de cult. Cum faci ceea ce trebuie să faci este treaba ta. Cum au ieşit din izolare?

– Băiatul a făcut asta, explică Thor. Celulele lor erau alăturate. El a reuşit să scoată o piatră din perete şi s-a strecurat în celula fetei. Schultz a intrat în celulă pentru puţin amuzament. El nu s-a aşteptat ca şi băiatul să fie acolo. Copiii l-au doborât şi... l-au lovit în faţă. I-au spart un ochi, dar Schultz va rămâne probabil în viaţă. S-ar putea să piardă ochiul.

– Bine, spuse australianul cu o voce dură. Asta-i ce păţeşte ticălosul care nu ascultă ordinele. Nici unul dintre voi nu trebuie să

intre singur într-o celulă. Poţi să înţelegi de ce am făcut această regulă.

– Eu n-am făcut asta, Harry, spuse Thor defensiv. Schultz a făcut-o. Nu eu.

– Foarte bine, îl asigură Glover, conştient că temperamentul rău al lui Thor putea să explodeze împotriva oricui, chiar şi împotriva lui dacă-l stârnea pe suedez prea mult. Copiii au fost prinşi. Asta-i ceea ce contează. În ce formă sunt ei?

– Paznicii i-au lucrat puţin, spuse Thor. Braţul băiatului este rupt şi faţa nu-i este prea plăcută la vedere acum. A mers mai uşor cu fata. I-au spart nasul şi i-au scos un dinte sau doi. Altfel e splendidă.

– A cui este? Este fata lui Daniels?

– Cartwright, cred, replică Thor, lingându-se pe buze. O blondă naturală, ştii.

– Valoroasă proprietate, remarcă Glover. Ea valora mult, asta-i sigur. Spune tovarăşilor tăi s-o lase în pace pentru un timp. Fă-i o injecţie cu morfină sau ceva s-o calmeze puţin. Cu băiatul este o altă problemă. Este prea independent şi inventiv pentru a fi vreodată un catâr demn de încredere. Chiar dacă îl transformăm într-un dependent de droguri, micul ticălos e posibil să se întoarcă împotriva noastră. Aranjaţi un accident.

– Nici o grijă, Harry, îl asigură Thor.

– În afara statului, decise Glover, uitându-se la o hartă de perete a Statelor Unite, în partea vestică. Faceţi-o în Oregon, de data asta. Să fie strivit de un buştean sau orice se găseşte în Oregon, aşa încât oasele să nu fie un mister pentru poliţie. Vreau să se ocupe de asta nişte buni profesionişti, Thor. Du-te cu ei şi supraveghează totul dacă ai fie şi cea mai mică îndoială asupra lor. Bine?

– Voi avea grijă, promise suedezul.

– Bine, spuse Glover cu o înclinare a capului. Sunt puţin îngrijorat, ştii. Ceea ce s-a întâmplat cu Călăreţii lui Lucifer a fost foarte ciudat, Thor. Oricine ar fi cel care i-a scos din circulaţie a fost foarte bun la acest gen de treburi. Nu numai că i-au scos din circulaţie pe cei mai mulţi din bandă, dar au ucis şi trei din oamenii tăi.

– Ştiu, spuse Thor aspru. Când voi afla cine sunt, îi voi termina.

Ne ocupăm de asta acum. Crezi că acea căţea din Fresco are vreo legătură cu asta?

– Muierea Henderson? rosti Glover batjocoritor. Este doar un consilier virtuos la o clinică de reabilitare a drogaţilor. Ea n-ar avea banii necesari pentru angajarea pistolarilor profesionişti. Chiar dacă ar face rost de bani, n-ar avea curaj să facă o treabă ca asta. Cred că este destul de deşteaptă să-şi imagineze ce s-a întâmplat cu fiica ei, dar nu va şti cum să ia legătura cu trăgătorii profesionişti.

– I-aş putea face o vizită ca să mă asigur.

– Categoric nu! replică Glover brusc. Eşti nebun. Orice i se întâmplă acestei femei va face ca autorităţile să-şi imagineze că ea a avut dreptate în legătură cu noi. Acum ea este o mamă plină de tristeţe ce-l caută pe cel care să-l învinuiască de moartea fiicei sale. Nimeni nu-i dă atenţie şi după un timp va renunţa singură.

Thor se linse pe buze.

– Dar am văzut o fotografie a ei odată. Are un piept frumos pentru cineva în vârstă de peste patruzeci dea ani.

– Destul, ceru Glover. Thor era animal uneori şi trebuia să fie pus la locul său. Erau o mulţime de lucruri la care să te gândeşti acum, nu sexul. Uită de Carol Henderson şi încearcă să afli mai multe lucruri despre grupul care i-a măcelărit pe călăreţi. Oricine a făcut asta va plăti, cum se spune, cu vârf şi îndesat.

– Foarte bine, fu Thor de acord. Ce se va întâmpla cu fata Cartwright?

– Las-o mai blând câteva zile să-i treacă vânătăile, răspunse Glover. Apoi vom lua legătura cu prietenii noştri şi vom vedea cine oferă mai mult. Păcat că legătura care o avem cu gruparea mexicană s-a întrerupt. Încearcă la celelalte surse ale noastre. Ei vând de obicei cocaină pentru femei. Fata Cartwright trebuie să valoreze cinci sau şase decagrame. Amestecată cu suficient praf de copt sau zahăr pudră ar însemna aproape un kilogram de cocaină. Pe străzi, valorează o mică avere. Vânzătorii vor plăti un preţ bun pentru o atât de multă cocaină.

Thor se uită la Glover zâmbind.

– O să-mi pară rău să mă întorc în Australia. Avem şi acolo treburi de care trebuie să ne ocupăm, prietene, îi aminti Glover. Nu te teme.

Poţi să te distrezi încă cu marfa în Australia înainte de a încheia afacerile cu prietenii noştri asiatici şi cu acea broască grasă, LeTrec.

Ochii lui Thor străluciră la această perspectivă.

Capitolul 4

Complexul şi baza de operaţiuni a Cavalerilor Morţii au fost amplasate într-o regiune împădurită din statul Washington. Complexul fusese în trecut proprietatea unui cultivator de marijuana care a avut o afacere trăsnet în nord-vest până când legea l-a prins. El le-a vândut terenul la un preţ relativ scăzut pentru că avea nevoie urgentă de bani spre a-şi plăti avocatul. Cavalerii Morţii au cumpărat în grabă complexul, deşi cultivatorul a pierdut procesul şi a intrat la închisoarea de stat pentru 10-20 de ani. Uneori câştigi şi alteori pierzi.

Mercenarii au câştigat desigur o aşezare ideală. Complexul era plasat lângă un lanţ de munţi, care serveau ca un paravan împotriva viscolelor puternice din lunile de iarnă. Cei cinci sute de acri cuprindeau o mulţime de copaci şi un râu, care furniza energie hidroelectrică pentru bază. Erau destui cerbi şi alt vânat, ceea ce permitea o bogată aprovizionare cu carne, iar în râu erau o mulţime de peşti.

Cavalerii Morţii au făcut multe modificări faţă de felul în care cultivatorii amenajaseră locul. Plantele de marijuana fuseseră deja smulse de către agenţii DEA şi distruse. Cavalerii Morţii şi-au stabilit cartierul general pe acele locuri. Ei au mai construit o sală de mese şi mai multe depozite. Cele şase vile, iniţial construite de cultivatorii de marijuana, au fost transformate în locuinţe pentru mercenari. Fiecare din ele reflectau bunul gust al proprietarului.

William O'Neal şi James Wentworth s-au întors la complex după ce s-au întâlnit cu Carol Henderson la Fresno. Joe Fanelli şi Steve Caine îi aşteptau când O'Neal a aterizat cu elicopterul Bell UD-1 pe terenul Cavalerilor Morţii.

– Eraţi nerăbdători să ne vedeţi sau aţi primit veşti urgente? întrebă O'Neal când el şi Wentworth se apropiară de cei doi coechipieri ai lor.

– Probabil că s-ar cuveni să vă prevenim că Old Saintly va sosi în mai puţin de o oră, explică Fanelli. Şi cred că ne va scoate din sărite.

Saintly este întotdeauna enervat de ceva, remarcă O'Neal. El observă că Fanelli şi Caine erau îmbrăcaţi în haine civile în loc de uniforma obişnuită pe care o purtau, în general, când se aflau în complex. Mergeţi undeva?

– Presupun că Benny Vrăjitorul ne-a pregătit documentele, răspunse Caine. Întrucât ar trebui să ne mişcăm repede în această misiune, m-am gândit că trebuie să mergem la Seattle şi să încercăm să-i prindem pe falsificatori înainte de a ne întoarce în California.

– Asta e, adăugă Fanelli, dacă avem încă o misiune.

– Avem, confirmă O'Neal.

– Poate că ar fi trebuit să vorbiţi cu Saintly înainte de a lua o hotărâre în legătură cu asta, căpitane, sugeră Fanelli. S-ar putea ca el să aibă o altă treabă pentru noi. Saintly nu face niciodată o vizită personală aici dacă nu are un motiv serios şi acest motiv este de obicei legat de o treabă.

– Noi avem o treabă, Joe, îi spuse O'Neal. Saintly va trebui să accepte asta. Vrei să zbori cu Bell la Seattle?

– Detest să merg pe jos, spuse Fanelli cu un rânjet.

– Foarte bine, dădu O'Neal din cap. Ia marfa de la Benny şi vino repede înapoi. Steve, asigură-te că Joe nu se duce la bordelul favorit.

– Dacă încearcă asta îl omor, spuse Caine cu o înclinare solemnă a capului.

– Iisuse, mormăi Fanelli. Voi credeţi că sunt iresponsabil şi că plec după femei ca un adolescent în călduri sau aşa ceva?

– Aşa ceva, remarcă Wentworth.

Nimeni nu comentă asta.

– Încercaţi să vă întoarceţi înainte de apusul soarelui, le spuse O'Neal. Nu trebuie să zburaţi mult după căderea întunericului, Joe. Nu vreau să încercaţi să aterizaţi cu elicopterul noaptea dacă eu nu sunt cu voi. În regulă?

– Înţeles, răspunse Fanelli.

Fanelli şi Caine se urcară în Bell în timp ce O'Neal şi Wentworth se îndreptară spre centrul complexului. Elicele elicopterului se învârtiră cu violenţă când Fanelli porni motorul. Elicopterul se ridică curând de pe pistă şi urcă pe cerul înainte de a se întoarce spre est îndreptându-se spre Seattle.

– Eşti sigur că Fanelli este singurul care lasă ca interesul pentru femei să-i întunece judecata? comentă Wentworth pe când urmărea elicopterul până ce acesta dispăru din vedere.

– Aştepţi o mărturisire, Jim? se interesă O'Neal.

– Cred că ştiu despre ce vorbesc, declară Wentworth, întorcându-şi privirea spre a-şi fixa ochii pe chipul lui O'Neal. Tu ai mai mult decât un interes trecător pentru Carol Henderson, Bill. Poţi să negi dacă vrei, dar amândoi ştim că e adevărat. Acesta este genul de lucruri care pot periclita o misiune şi aceasta îmi poate afecta capacitatea de a lua decizii.

– Suntem cu toţii împreună de mult timp, Jim, remarcă O'Neal. Dacă vrei să-mi spui ceva, nu face pe nebunul. Spune-mi direct. Crezi că am făcut o greşeală când am acceptat această misiune sau nu?

– Nu sunt sigur că ai fi acceptat această treabă dacă n-ar fi fost Carol clienta noastră, declară Wentworth. Nu este tipul de treburi în care să se implice Cavalerii Morţii în mod obişnuit.

– O faci pe Carol să pară o prefăcută, ironiză O'Neal. Îţi imaginezi că m-a vrăjit aşa ceva?

– Dacă ar fi fost o prefăcută n-ai fi fost interesat de ea, îi spuse Wentworth. Este inteligentă, curajoasă şi are o inimă mare. De aceea te-ai ambalat aşa. Ea probabil nici nu ştie acest lucru, iar tu în mod sigur nu vei admite asta...

– Vrei să încetezi cu asta, Jim? ceru O'Neal. Crezi că ar trebui să renunţăm la misiune şi să vedem ce are Saintly pentru noi? Crezi că ar trebui să le spunem acestor părinţi că este cazul să se obişnuiască cu ideea că copiii lor sunt prinşi în cursa acelui cult blestemat care-i foloseşte pentru a transporta droguri, atrăgându-i în sclavia albă şi ucigându-i? Nu crezi că această misiune are importanţă?

– Are importanţă, îl asigură locotenentul. Dar este o sarcină cu risc mare şi, realmente, probabil nu putem spera să facem ceva mai bun decât să ne apropiem de FUL. Părinţii nu ne plătesc suficient pentru a merita riscul. La dracu', nu vor putea niciodată să ne plătească întreaga sumă de cincizeci de mii. Ce vom face dacă nu ne plătesc? Să-i dăm în judecată? Această misiune cere ca noi să efectuăm operaţiuni ilegale chiar aici în Statele Unite şi asta nu-i ceva care să mă facă să mă simt foarte bine, Bill.

– Nu-mi place să repet, declară O'Neal, dar ce dracu' vrei să facem, Jim?

– Să vorbești cu Saintly înainte să hotărâm ce facem, răspunse Wentworth. Corect?

– Foarte bine, fu de acord O'Neal. Dar mai întâi vom vedea ce are Șefu' pentru noi.

„Șefu' " era John McShayne, un veteran din armată de treizeci de ani care a văzut luptele din Coreea și Vietnam. McShanye a lucrat în mai multe specialități militare. A fost sergent „motor-pool", mecanic de elicopter, programator de computere și sergent la popotă. McShayne câștigase o mulțime impresionantă de deprinderi și experiențe de când părăsise serviciul militar.

McShayne n-a vrut să se retragă după ce părăsise armata. În locul ei a găsit un alt tip de armată. McShayne a aflat că detașamentul Cavalerii Morții recruta personal pentru o misiune în America Centrală. El s-a întâlnit cu O'Neal și și-a oferit serviciile ca NCOIC de prima clasă. McShayne se putea ocupa de întreținerea automobilelor, Jeep-uri sau elicoptere. Putea să se ocupe de computere, se ocupa de contabilitate, ajuta administrația și secretariatul. Era prea valoros pentru a-l lăsa să scape și O'Neal știa asta.

Cavalerii Morții erau în esență o armată particulară mică și orice armată necesită o echipă puternică de sprijin pentru a se ocupa de activitatea de birou, întreținere, liste de plată și aprovizionare. McShayne era toate astea și mai mult. El era sergentul lor intendent și tot atât de important pentru dispozitiv ca oricare dintre cei patru mercenari din echipă.

John McShayne era așezat la biroul lui în cancelarie când O'Neal și Wentworth intrară. NCO senior cărunt era un om mare, construit ca un butoiaș de bere cu membre groase și un cap mare pătrat, accentuat de părul mare tăiat scurt. McShayne se aplecă pe spate în scaunul lui și îi salută pe ofițerii mercenari, cu o ceașcă de cafea în mână.

– Bine ați venit, salută el. Cum e California? Întotdeauna am auzit că e plină de juncani și de excentrici.

– Hm, răspunse O'Neal. Am intrat într-o mică încurcătură.

Presupun că Joe şi Steve ţi-au spus despre asta.

– Fanelli mi-a spus, zise McShayne. Caine nu vorbeşte mult. Ştii cum este el. Sunt puţin intrigat de ce aţi eliminat banda de motociclişti, dar Fanelli nu este cel mai indicat să explice lucrurile. Oricum, am fost ocupat cu computerele cât aţi fost plecaţi. Am reuşit să intru în baza de date ale Departamentului de Imigraţie şi am găsit noul cod de acces cu care a venit FBI săptămâna aceasta. Am aflat mai multe despre Membrii Comitetului Fundamental pentru Viaţă.

– Deci, federalii l-au investigat pe Glover în cele din urmă, cugetă O'Neal. Ce ai aflat despre el, şefule?

– Ei bine, începu McShayne, sorbindu-şi cafeaua, cultul a început în Australia şi îşi are încă domiciliu aici. Nimeni nu pare să fie foarte sigur unde. Undeva într-o zonă periferică. Poţi ascunde un oraş într-un asemenea loc. Oricum, cultul lui Glover are acum vreo doi ani. Mulţi oameni au avut bănuieli în legătură cu FUL, dar nimeni n-a fost în stare să dovedească ceva până acum.

– Nu e de mare ajutor, remarcă Wentworth.

– N-am spus că este, domnule, răspunse McShayne pornind computerul. Iată ce date are Imigraţia despre Glover. Vrei să-ţi citesc?

– Dacă este de folos, răspunse O'Neal.

– Cel mai interesant lucru e că Imigraţia s-a gândit să-l deporteze pe individ, declară McShayne. Desigur, Glover este încă cetăţean australian şi se mută deseori la şi din ţara sa natală. Încă o dată, Imigraţia nu poate dovedi nimic, dar au fost o mulţime de plângeri împotriva lui Glover pentru că ia întotdeauna cu el un grup de copii americani când părăseşte California şi se îndreaptă înapoi în Australia. Adevărul că nici unul dintre aceşti copii nu pare să se mai întoarcă.

– Pentru ce se interesează FBI de cult? întrebă O'Neal.

– Investighează reclamaţiile părinţilor înnebuniţi de răpiri, răspunse McShayne. Dar nu există nici o dovadă că vreunul dintre copii a fost forţat să intre în FUL sau forţat să părăsească ţara cu Glover. De asemenea, federalii sunt interesaţi de înalta moralitate a aşa-numitor foşti membri ai cultului.

– Bănuiesc că dacă un şablon durează suficient de mult, FBI va

observa, murmură O'Neal. Vorbind despre federali, ai vreo idee ce vrea Saintly?

– Nu, răspunse McShayne. Dar elicopterul lui va sosi în orice moment. Vrei să-i dau permisiunea să aterizeze?

– De fapt, nu. Comandantul Cavalerilor Morții oftă. Dar bănuiesc că e mai bine să vorbim cu el.

Elicopterul sosi peste cinci minute. Pilotul ceru permisiunea de a ateriza şi William O'Neal se îndreptă spre elicopter să-l întâmpine pe oaspete. Elicopterul era un Lynx, pilotat de un aviator bărbos care câştiga în plus nişte bani îndeplinind însărcinări ocazionale pentru guvernul federal. Uşa se deschise şi apăru o figură familiară, îmbrăcată într-un costum gri şi o cravată în dungi.

„Bătrânul Saintly" era Joshua St. Laurent, un ofiţer al Agenţiei Centrale a Serviciului Secret. St. Laurent îşi avea sediul la un birou din Canada, unde îşi petrecea mare parte din timp spionând ambasada Uniunii Sovietice ca şi reprezentanţii altor ambasade – inclusiv mulţi care lucrează cu guverne prietene cu Statele Unite. Iată cum se desfăşoară activitatea de spionaj: toţi încearcă să afle totul despre ceilalţi şi să-şi păstreze propriile secrete.

Totuşi, St. Laurent era şi un ofiţer de legătură neoficial pentru Cavalerii Morţii – un fel de intermediar între mercenari şi guvernul Statelor Unite. Unchiul Sam nu angaja niciodată deschis mercenari să efectueze misiuni pe terenuri străine, dar ocazional treburi clandestine erau aranjate pentru ca asemenea operaţii să fie conduse în secret. Natural, CIA primea cele mai multe dintre treburile murdare de acest fel. Dacă descopereau o situaţie care necesita o acţiune directă, Compania nu se ocupa niciodată ea însăşi dacă putea trimite nişte „experţi din sectorul privat" în loc.

Întrucât Cavalerii Morţii erau cei mai buni mercenari în afacere, Compania i-a angajat în mai multe ocazii. Saintly a fost legătura lor şi au aranjat de asemenea o afacere cu mercenarii. Cavalerii Morţii vor face Unchiului Sam o favoare din când în când şi în schimb, pentru asta, va face ca IRS să nu se amestece în problemele financiare ale mercenarilor. CIA va menţine de asemenea BATF departe de ei în ce priveşte anumite arme şi explozibile păstrate la complex. Federalii vor avea de asemenea grijă de alte agenţii care pot provoca probleme

pentru Cavalerii Morţii, inclusiv FCC, Housing Commissions, şi chiar însăşi Armata Statelor Unite, întrucât Steve Caine încă figura ca membru al MAI şi putea, denaturând anumite fapte, să fie judecat ca dezertor.

Natural, aceste beneficii puteau fi transformate în ameninţări dacă detaşamentul Cavalerii Morţii nu-şi făceau datoria. O'Neal şi oamenii lui erau conştienţi de asta, dar afacerea oferea încă mai multe avantaje decât dezavantaje. St. Laurent trecu la informaţii despre operaţiunile potenţiale şi ocazional îi preveni pe mercenari în legătură cu anumite oferte de lucru care nu erau de dorit. Aluzia la şantaj implicată în afacere nu era aşa de rea deoarece mercenarii puteau întotdeauna să abandoneze complexul şi să se stabilească în altă parte dacă federalii hotărau să le facă viaţa incomodă. Totuşi, până acum, aranjamentul funcţionase.

St. Laurent nu-şi făcea iluzii despre relaţia lui cu Cavalerii Morţii. Omul CIA nu-i controla pe mercenari şi el ştia că ei nu vor răspunde bine dacă îi forţa. Mercenarii erau patrioţi şi n-ar fi făcut niciodată ceva care ar ameninţa securitatea naţională, dar ei nu vor urma orbeşte ordinele doar pentru că vreun federal oarecare le-a spus să facă aşa. Ei erau foarte independenţi şi nu iubeau foarte mult agenţiile guvernamentale şi nu urmau dispoziţiile şi regulile oricui.

– Hei, O'Neal, spuse St. Laurent. Voi băieţi, vă distraţi în California?

– Ce te face să crezi că am fost în California? răspunse şeful Cavalerilor Morţii pe când se îndepărtau de elicopter.

– Au găsit optsprezece corpuri la un bar de la o margine de drum, începu omul CIA. Mulţi au fost împuşcaţi cu puşti Uzi şi cu carabine M-16. Doi au fost ucişi cu săgeţi înmuiate în curara, cred. Un tip a fost tăiat de o armă considerată a fi o sabie. Asta seamănă cu o anumită bandă de mercenari nebuni despre care ştiu că au fost ocupaţi în statul Sunshine.

– Florida este statul Sunshine, comenta O'Neal. California este ţara tăuraşilor şi a nebunilor. Ce dracu' vrei, Saintly?

– Trebuie să-mi spui asta? oftă St. Laurent.

– Numele ţi se potriveşte, replică O'Neal. Sfântul patron al securităţii naţionale. De ce te interesează ceea ce se petrece în

California? CIA se presupune că acționează în afara Statelor Unite. Reține, eu nu spun că am fost în California sau că știm ceva despre ceea ce s-a întâmplat acolo.

– Și pe voi nu vă interesează Harold Glover sau Membrii Comunității Fundamentale pentru Viață? se interesă Saintly. În cazul ăsta, îi voi spune pilotului elicopterului să mă ducă înapoi peste graniță...

– Foarte bine, anunță comandantul Cavalerilor Morții. Noi am făcut asta. Ești mulțumit acum? Așa că, spune-mi de ce se interesează CIA de Glover și cultul lui blestemat?

– Glover a întemeiat o organizație internațională, începu St. Laurent. Nu numai în Statele Unite și Australia. El are legături în America Centrală și de Sud.

– Spune-mi ceva ce eu nu știu, spuse O'Neal cu o ridicare din umeri.

– Știi despre Tailanda? Japonia? Vietnam? întrebă St. Laurent, evident încântat de surprinderea de pe chipul lui O'Neal.

– Nu, admise conducătorul mercenarilor. Dar sunt sigur că mă vei lumina în legătură cu asta.

– Să-ți spun ce pot, răspunse Saintly. Se pare că Glover are legături cu Triunghiul de Aur al vânzătorilor de droguri din Asia de Sud-est. Oamenii lui sunt folosiți ca traficanți care să transporte heroina din Tailanda, Laos și Vietnam. Un cuplu de copii americani cu creierele spălate au fost prinși în Bangkok, alții în bordelurile din Tailanda. Credem de asemenea că vinde fete pe piață în Asia de Sud-Est, Japonia, poate chiar și în India. Tipul și-a înjghebat o adevărată organizație. DEA și departamentul de luptă împotriva drogurilor într-o duzină de alte țări a încercat să-l pună la zid pe acest ticălos pentru o vreme.

– Conduce el afacerea de la baza lui din locuri îndepărtate? spuse O'Neal încruntându-se. Desigur! Australia este în acel Pacific blestemat. Nu m-ar surprinde dacă s-ar ocupa și de gangsterii din Filipine.

– O'Neal, insistă Saintly, mai bine m-ai asculta. CIA s-a implicat deoarece Glover face afaceri în Vietnam și Laos. S-ar putea să se hotărască să intre în combinații legate de spionaj. El a reușit deja să

alcătuiască o organizaţie clandestină mai bună decât o mulţime de ţări din Lumea a Treia. Lasă-l în pace O'Neal. Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de el.

– Când dracu' voi experţii guvernamentali vă veţi ocupa de el, Saintly? întrebă O'Neal.

– De unde să ştiu? răspunse detectivul CIA cu o ridicare din umeri. Uite, Bill. Eu sunt doar o foarte mică piesă în marea maşinărie a serviciului secret al Unchiului Sam. Ei nu-mi divulgă mie o mulţime de lucruri şi singurul motiv pentru care mi-au spus totuşi atâtea este faptul că superiorii mei de la Langley vor ca voi, băieţi, să vă retrageţi. Ceea ce aţi făcut a stârnit o mare înverşunare asupra noastră. FBI îşi imaginează că noi am ordonat acest număr asupra criminalilor motociclişti. NSA probabil îşi imaginează de asemenea că noi am făcut asta. Ştiţi ce este NSA?

– Agenţia Naţională de Securitate, spuse O'Neal cu o înclinare a capului. Este cu adevărat cea mai mare reţea a serviciului secret al guvernului Statelor Unite. Mai mare decât CIA sau FBI. Are de asemenea profilul cel mai scăzut printre voi spionii secreţi. Majoritatea americanilor sunt doar în mod vag conştienţi că există.

– Asta-i adevărat, confirmă Saintly. Şi NSA îi spionează pe toţi. Ei sunt singura organizaţie a serviciului secret american autorizată să conducă operaţiunile aici în Statele Unite şi în străinătate. Ei spionează operaţiunile CIA şi ale FBI, de asemenea. Ne vor verifica mai mult acum când aţi făcut această ispravă în California.

– Haide, râse O'Neal zgomotos. Voi, băieţi, exageraţi cu treburi ca astea. Încercaţi să găsiţi scuze pentru a ne convinge să renunţăm la cultul FUL. Voi, băieţi, sunteţi de-a dreptul paranoici în legătură cu „partea opusă" care descoperă ceva ce ştiţi că v-aţi chinuit mult timp să păstraţi secret – chiar faţă de oamenii din tabăra voastră – pentru a porni o treabă. Această situaţie necesită acţiuni şi o necesită al dracului de curând. Harold Glover este chiar mai rău decât am crezut. Nu putem să-l lăsăm să continue cu afacerile ca de obicei, Saintly.

– Şi noi toţi vrem să-l oprim... începu Saintly neconvingător.

– Când? întrebă O'Neal, rotindu-şi ochii spre cer. Există aproape patru sute de tineri care au aderat la acest cult în ultimul an şi

jumătate, Saintly. Unii dintre ei sunt deja morți. Alții sunt probabil pierduți pentru totdeauna. Singura speranță care a mai rămas este ca organizația lui Glover să fie distrusă odată pentru totdeauna. Asta-i va elibera pe copii de acest cult, cu condiția ca acea secătură să fi ținut registre ale copiilor pe care i-a vândut ca sclavi, poate vom fi în stare să găsim o mulțime din cei care lipsesc.

– Ești cel mai încăpățânat ticălos pe care l-am întâlnit vreodată, O'Neal, spuse Saintly cu exasperare. Ce crezi că vei face? Să ataci ramura californiană a FUL și apoi să te îmbarci pentru Australia să extermini baza de acasă a cultului.

– Cam așa ceva, spuse O'Neal.

– O, Doamne, mormăi Saintly. Foarte bine. Poți descoperi destul de ușor ramura californiană, nu este nici un secret de stat.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ceva nu este, murmură O'Neal.

– Dar ce părere ai despre baza cultului din regiunile îndepărtate ale Australiei? întrebă Saintly. N-ai nici o idee unde se află.

– Pariez că există oameni în CIA și NSA care știu, remarcă liderul Cavalerilor Morții.

– Sunt sigur că există, fu de acord St. Laurent. Dar ei nu-ți vor spune locul și nu mi-l vor divulga nici mie pentru că eu nu am voie să-l știu. Dacă devin prea curios în legătură cu asta, ei își vor imagina de ce. Să nu te surprindă dacă Compania va încerca să te oprească, O'Neal. Nu este nimic de făcut în legătură cu asta.

– Ce próstie, murmură nemulțumit O'Neal. Am crezut că noi suntem mai mult sau mai puțin de aceeași parte. De ce vrea CIA să-l protejeze pe Glover? Asta este ceea ce vor face dacă ne opresc pe noi!

– Ei nu privesc lucrurile în felul ăsta, explică Saintly. Compania își închipuie că ești ca un taur într-un magazin chinezesc, O'Neal. Ei cred că vei distruge totul.

– Pot să se ducă la dracu' în ce mă privește, declară O'Neal. Echipa mea are o misiune și dumneata n-ai spus nimic care să mă facă să-mi schimb părerea despre acest lucru, Saintly.

– M-am temut că vei spune asta, mormăi omul de la CIA, clătinând din cap. Ei bine, voi vedea dacă voi putea găsi un agent secret care să vă poată ajuta, băieți. Nici o promisiune, exceptând

faptul că vă dau cuvântul meu, discuţia noastră va rămâne confidenţială.

– Apreciez asta, îl asigură O'Neal. El vorbise serios. Saintly era un funcţionar mărunt, dar a avut curajul să-şi rişte serviciul de dragul Cavalerilor Morţii. Mai ales că Compania nu-l va lăsa niciodată să plece fără să-l hărţuiască tot restul vieţii sale. Saintly ştia prea multe pentru a fi lăsat să umble de colo până colo fără nici un câine de pază.

– Un alt lucru pe care trebuie să-l menţionez, adăugă Saintly. Dacă reuşeşti să ajungi la baza australiană a lui Glover, există o foarte bună dovadă că legăturile lui în Pacific includ un sindicat Triadă în relaţie cu Triunghiul de Aur. Ştii despre Triadă?

– Nu multe, admise O'Neal. Societatea criminală chinezească este un fel de societate secretă. Wentworth este interesat în probleme de acest fel. Probabil că el ştie mai multe despre asta decât mine.

– Am cunoscut câţiva agenţi stabiliţi în Singapore şi Bangkok, remarcă Saintly. Ei spuneau că erau mai speriaţi de Triadă decât de agenţi duşmani. Triada face ca Vietcon-gul să arate ca nişte doamne bătrâne. Încearcă să le eviţi. Dacă sfârşeşti pe o listă de morţi a Triadei, nu cred că-ţi vor fi de mare ajutor nici chiar capacităţii tale, oricât de considerabile ar fi ele.

– Mulţumesc pentru avertisment, îl asigură O'Neal.

– Sigur, răspunse St. Laurent în timp ce se întoarse şi se îndreptă spre elicopter. Ştiţi, voi, băieţi, s-ar putea să vă fi înhămat la o treabă mai grea decât vă puteţi permite de data aceasta. De fapt, s-ar putea ca voi să fiţi cei care vor fi vânaţi în această misiune. Când se va termina totul, dacă veţi mai fi în viaţă, voi fi foarte curios să ştiu dacă veţi considera că a meritat.

Capitolul 5

Benjamin Wallgreen era cunoscut ca „Benny Vrăjitorul" pentru clienţii speciali. Wallgreen conducea un mic birou de livrări şi servicii şi de copiere pe Strada a Doua. Oficial el abia făcea destui bani pentru a se putea descurca. Totuşi, avea un profit mult mai mare din afaceri neoficiale, pe care le ţinea secrete faţă de IRS.

Benny Vrăjitorul era cel mai bun falsificator din Seattle, poate cel mai bun de pe întreaga Coastă de Vest. Treaba făcută de el era aşa de reuşită, încât până şi experţii aveau dificultăţi în a recunoaşte un fals executat de Vrăjitor. Măiestria unică a lui Benny era la mare preţuire printre oamenii care aveau nevoie de falsuri de bună calitate. Nu oricine îşi putea permite serviciile vrăjitorului, dar cei care puteau face faţă preţurilor lui erau întotdeauna încântaţi de produsul său.

Cavalerii Morţii se aflau printre clienţii permanenţi ai lui Benny încă de când şi-au instalat sediul în statul Washington. Mercenarii aveau deseori nevoie de noi documente de identitate pentru câte o misiune şi veneau în mod regulat la Vrăjitor să le confecţioneze paşapoarte, vize, carnete de conducere auto, cartele false de securitate socială, certificate de naştere contrafăcute şi alte acte.

Tipograful, mic de statură, asemeni unui spiriduş, îşi închise magazinul în ziua aceea, dar îi aştepta pe Cavalerii Morţii să vină după comanda lor specială. Joe Fanelli şi Steve Caine au intrat pe alee şi au bătut la uşa din spate a atelierului de tipografie. Benny deschise şi îi pofti repede înăuntru pe vizitatori. El zăvorî uşa în urma lor.

– Ceva în neregulă, Benny? se interesă Fanelli. Vrăjitorul era întotdeauna nervos, dar astăzi era mai neliniştit decât de obicei.

– Vreau doar să închei mai repede afacerile astăzi, spuse Benny cu un rânjet neconvingător care ar fi arătat mai natural pe un felinar construit dintr-un dovleac. Plec într-o vacanţă imediat ce încheiem afacerea. Voi lipsi din oraş vreo două luni.

– O vacanţă pentru motive de sănătate? ghici Steve Caine.

– Exact, admise Benny. Starea mea de sănătate nu va fi foarte

bună dacă voi sta în Seattle în următoarele câteva zile. O, ați adus banii?

– Da, spuse Fanelli cu o înclinare a capului. Cincisprezece sute de mii.

– Și asta în bani lichizi? întrebă Benny, uitându-se peste marginile ochelarilor de vedere lăsați în jos pe nas.

– La ce te așteptai? replică Fanelli. La scoici și mătănii de sticlă? Haide, Vrăjitorule. Noi am fost întotdeauna buni platnici. Întotdeauna ai lucrat cu bani lichizi, deci cu asta te plătim.

– Scuză-mă, scuză-mă, spuse Benny, fugind spre un fișet metalic. Sunt foarte nerăbdător să am cât mai mulți bani lichizi pentru vacanța mea.

– Lucrurile pot să devină foarte scumpe când te grăbești, spuse Caine ridicând din umeri. Dă-ne marfa noastră și plecăm, Benny.

– Ai necazuri cu legea sau ceva mai rău? întrebă Fanelli pe când Vrăjitorul descuie dulapul și trase un sertar. Putem să te ajutăm cu ceva?

– Hai să nu ne băgăm nasul în treburile personale ale omului, îi spuse Caine partenerului său. Nu vom face nimic pentru el, exceptând doar plata pentru marfa lui.

– La dracu' Steve, se plânse Fanelli. Am întrebat doar...

– Crede-mă, spuse Benny. Nu trebuie să știți. Eu nu vreau ca voi să știți.

Camera din spatele magazinului era un spațiu de depozitare cu dulapuri cu rafturi, grămezi de cutii conținând diferite tipuri de hârtie și coli de carton și câteva mașini speciale de copiat. Vrăjitorul avea și o presă de copiat, metalică și un sistem de fotografiere profesional cu o cameră întunecoasă în spate.

– Iată pașapoartele și vizele speciale pentru Australia, anunță Benny, înmânându-le mercenarilor. Veți putea călători mult.

– Bună treabă, remarcă Caine inspectând două dintre pașapoarte. Unul avea fotografia sa pe el, deși numele de sub fotografie era Edwards Stevens. Celălalt pașaport era pentru „George M. Jones", care era noua identitate a lui William O'Neal.

– Am de asemenea gata și permisele voastre auto, carnetele de asigurări sociale și plăcuțele de identificare militară, declară Benny.

Am observat că voi, băieți, aveți întotdeauna plăcuțe de identificare care se potrivesc cu noile identități.

– Ne putem schimba numele și numerele de asigurare socială, explică Fanelli, dar nu grupa sanguină. Dacă suntem răniți, vrem să fim siguri că primim sângele potrivit pentru transfuzie.

– Voi sunteți răniți foarte des? întrebă Benny.

– Se știe că se mai întâmplă, spuse Caine ridicând din umeri.

– Nu cred că vreau să știu vreun detaliu legat de ceea ce veți face, spuse micul falsificator, ridicându-și mâinile ca pentru a se apăra de atacatori invizibili. Uitați-vă peste marfă. Spuneți-mi dacă aveți vreo nemulțumire. Mă tem că nu am timp să fac vreo modificare majoră, dar pot schimba datele, numerele, numele.

– Totul arată perfect, îl asigură Caine, examinând celelalte documente. Arată ca și cum ți-ai fi câștigat plata încă o dată, Benny.

– Minunat, spuse Vrăjitorul cu o înclinare a capului. Acum, hai să...

Trosnetul neașteptat al ușii din fața magazinului îi făcu pe cei trei bărbați să tresară. Benny deschise gura și se retrase spre ușa din spate. Și aceasta se deschise brusc, broasca fiind spartă de o lovitură cu piciorul bine plasată. Joe Fanelli ajunse la arma de sub jachetă, un Magnum 357, iar mâna lui Steve Caine se mișcă spre mânerul cuțitului ce se afla în buzunarul de la spate.

– Rămâi nemișcat, Benny, mârâi o voce însoțită de clicul trăgaciului împins înainte. Sau îți voi zbura creierii.

Doi bărbați intrară pe ușa din spate. Un tip greoi îmbrăcat într-o haină de ploaie murdară îndreptă o pușcă scurtă de vânătoare spre fața lui Benny. Tipograful înspăimântat privea fix arma invadatorului. Ochii lui se măriră de spaimă ca și cum ar fi privit spre două tuneluri de osândă.

Celălalt invadator era mai mic decât partenerul lui, dar ținea o altă pușcă scurtă. El îndreptă pușca cu două țevi spre Fanelli și Caine. Mercenarii și-au dat seama că, chiar dacă ar fi reușit să împuște omul cu arma, o răsucire a degetului pe trăgaci a omului muribund ar fi fost suficientă să declanșeze pușca. O singură tragere cu alice ar fi putut să-i arunce pe ambii mercenari în uitare.

– Ușor, îndemnă Caine, ridicându-și mâinile goale la nivelul

umerilor. Nu e nevoie să fie cineva rănit.

– Cineva va fi rănit, mârâi bărbatul mai voinic în timp ce-şi întoarse brusc braţele într-un arc scurt şi îşi îndreptă puşca spre stomacul lui Benny.

Falsificatorul se îndoi şi căzu în genunchi, vomitând pe podea, lângă cizmele înalte ale trăgătorului cel solid. Bruta blestemă când câţiva stropi săriră pe manşeta pantalonilor lui. El trase o lovitură în capul lui Benny şi-l trimise pe omuleţ la podea.

– Ei, asta nu-i necesar, remarcă Fanelli, ţinând ambele mâini la ceafă. Vrei să-l ucizi?

– Aşa este, confirmă trăgătorul mai mărunt cu un rânjet larg pe faţa slabă, nebărbierită. Noi îl vom omorî. Poate că vă vom omorî și pe voi dacă ne daţi vreo ocazie.

– Nu vrem să vă dăm nici o ocazie, spuse Caine pe un ton calm, uniform. Aceasta nu este treaba noastră...

– Ţine-ţi gura! ordonă gangsterul, cu ochi imenşi şi sălbatici. Nu ţi-ar fi luat mult să-l convingi să apese pe trăgaci.

– Tim? Rusell? lătră o voce din camera din faţă. Băieţi, l-aţi prins pe ticălosul ăla?

– L-am prins, Leon! răspunse banditul mărunt.

Un bărbat negru, musculos apăru la secţia de livrări. El ţinea în mână un revolver calibru 38 plimbându-şi privirea de la Caine și Fanelli, la falsificatorul trântit pe podea. El se încruntă când îi văzu pe cei doi mercenari.

– Cine sunt ei? întrebă Leon, punându-şi revolverul la brâu. El purta blugi Levi, un maiou de corp şi o jachetă mare din piele. Două pene albe atârnau de o bentiţă roşie de cap, acoperindu-i urechea stângă.

– Doar o pereche de clienţi ai lui Benny, Leon, răspunse micul gangster nebun.

– Grozav, Tim, mormăi negrul. Acum ei ştiu numele noastre. Ne-au văzut feţele. Filfizonii sunt probabil exact ca noi, doar că ei nu sunt atât de norocoşi.

– Da, zâmbi Tim dispreţuitor. Se pare că trebuie să-i ucidem. Sărmani ticăloşi.

– La dracu', remarcă Fanelli, ţinând încă mâinile la ceafă, noi nu

vă vom denunța, prieteni. Noi înșine avem necazuri cu legea. Nu-mi pasă de ceea ce se întâmplă cu Benny acum.

– Ajutați-mă, gemu Benjamin Wallgreen ridicând capul și privind în sus la Fanelli și Caine. Sângele se prelingea din pielea crăpată deasupra tâmplei lui. Vă rog...

– Îmi pare rău, Benny, îi spuse Caine. Ești singur acum.

– Nu te ruga de acești filfizoni să te ajute, îi spuse Leon falsificatorului. Ar trebui să-i rogi să te ierte pentru că noi va trebui să-i ucidem din cauza ta.

– Care e problema cu Benny? întrebă Fanelli.

– Am furat ceva de la el, răspunse Leon. O marfă scumpă. Un fel de aparat cu laser folosit pentru a face holograme pe film fotografic. Nu mă întreba cum funcționează. Eu doar am furat acest lucru blestemat.

– Ce dracu' te încurci cu lasere și holograme, Benny? începu Fanelli. O, așteaptă puțin. Alea sunt fotografiile tridimensionale, nu e așa? Tipul pe care îl folosesc la cărțile de credit în zilele noastre.

– Trebuie să fii în stare să faci holograme acum pentru a falsifica cărți de credit, mormăi Benny. Pentru acest motiv nimeni nu mai face asta...

– Dar Benny avea de gând să facă asta, sforăi Leon. Voia să devină un om mare. Nu-i așa, Benny? Dar aveai nevoie de un dispozitiv laser pentru așa ceva. Un dispozitiv ca ăsta valorează o jumătate de milion de dolari. Atât ne-a plătit pentru lasere.

– Deci, care e problema? întrebă Fanelli ridicând din umeri, încă ținându-și mâinile la ceafă. Apoi îi căzu fisa. La naiba, Benny, nu-mi spune că i-ai plătit pe acești indivizi cu bani falși.

– Excelente falsuri, răspunse Vrăjitorul stând cu spatele rezemat de perete. N-am crezut că-și vor da seama pentru un timp...

– Ține-ți gura, nemernicule! mârâi Tim. Ne-ai înșelat și acum vei plăti.

– Da, mârâi bărbatul mătăhălos, Russell, trăgând și descărcând alicele pe podea. Și eu voi fi cel care îi va strânge.

El căută în haină și scoase un ciocan cu vârf spintecat, cu capăt de oțel. Russell zâmbi când puse pușca pe podea și păși înainte. Leon căută în buzunarul de la șold și trase un cuțit cu resort. El apăsă pe

buton şi ieşi o lamă de 0,150m.

Negrul se apropie în tăcere.

– Trebuie să facem asta în linişte, explică. Îmi pare foarte rău, dar trebuie să vă ucidem şi pe voi doi. Făceţi-vă comozi, bine? Aşezaţi-vă în genunchi cu spatele întors şi închideţi ochii. Russ vă va lovi destul de tare pentru a se asigura că v-a omorât dintr-o lovitură pe fiecare. Frumos şi repede. Tot ce se poate mai bine în aceste împrejurări.

– Voi, băieţi, sunteţi tare inimoşi, comentă Caine. Dacă ne hotărâm să începem lupta?

– Să te ia dracu'! mârâi Tim păşind înainte şi pregătind o lovitură spre faţa lui Caine.

Mercenarul înalt, cu barbă se feri de glonţ. Acesta trecu pe lângă obrazul lui, la mai puţin de 0,025m depărtare de nas. Mâna sa stângă înhăţă repede puşca înainte ca Tim să poată corecta ţinta. Caine ţinu puşca departe de sine şi scoase cuţitul de la cingătoare.

Caine împlântă lama sub coastele puşcaşului. Tim dădu un ţipăt pe când sângele îi gâlgâi în gâtlej. Caine se întoarse rapid să smulgă pistolul din încleştarea adversarului său şi eliberă lama cuţitului. Apoi, lovi cu patul puştii faţa lui Tim pentru a-l trânti la pământ pe asasin. Inconştient, acesta nu ştia că sângera de moarte.

Russell se repezi înainte. Braţele lui Fanelli ţâşniră de pe cap dând la iveală pistolul din mâna sa. Ţeava era îndreptată direct spre faţa lui Russell. Bărbatul mătăhălos se opri brusc şi scăpă ciocanul. El ridică mâinile, privind fix spre ţeava revolverului lui Fanelli.

– Afurisită farsă, nu? remarcă Fanelli, cu pistolul aţintit spre faţa bărbatului îngrozit. Vrei să mai vezi şi alta?

El îl lovi brusc pe Russell între picioare. Acesta îşi pierdu răsuflarea de durere. Fanelli îi dădu repede un pumn în falcă şi-şi îndreptă pistolul spre faţa lui Russell.

Bruta se întoarse pe jumătate, căzu la pământ şi scoase un geamăt. Fanelli îl lovi cu piciorul în coaste şi puse ţeava revolverului în spatele urechii lui Russell. Tipul căzu în faţă fără simţire. Fanelli lovi cu călcâiul cizmei între umerii adversarului pentru a se asigura că Russell nu se preface. Nu era nevoie să se deranjeze.

Leon se aruncă asupra lui Caine, lama cuţitului izbind asemenea capului unei cobre. Caine pară lovitura negrului cu propriul cuţit.

Lama cu resort lovi tăişul lamei lui Caine. Caine îşi răsuci cu îndemânare încheietura şi trase cu marginea ascuţită a cuţitului de-a curmezişul încheieturii adversarului. Leon urlă în agonie în timp ce cuţitul cu resort îi căzu din mână.

Mâna stângă a lui Caine apucă gâtul lui Leon, degetele intrând în carne ca ghearele unei păsări de pradă. Leon încerca să scoată pistolul de la cingătoare, dar cuţitul lui Caine fu mai rapid. Mercenarul înfipse lama adânc în pieptul adversarului. Oţelul ascuţit atinse inima omului. Caine strânse gâtul lui Leon pentru a înăbuşi strigătul de moarte al omului.

Steve Caine simţi cum se stinge puterea adversarului său pe când Leon urma să moară rapid. Mercenarul îl ţinu de beregată şi-şi apăsă degetele mari spre a grăbi moartea lui Leon. Tăişul lamei se poticni în osul sternal, dar Caine se strădui puţin şi eliberă cuţitul.

– O, Doamne! gâfâi Benny, vrăjitorul uimit.

– Iată-ţi banii, îi spuse Caine, întinzându-i calm falsificatorului un pumn plin de bilete. Poţi să angajezi pe cineva să te ajute să cureţi această harababură. Noi trebuie să plecăm.

– Da, spuse Benny, dând din cap în tăcere. Mulţumesc. Dumneata... Mi-ai salvat viaţa. Nu voi uita asta.

– Ne-am salvat şi pe noi înşine, îi aminti Caine. Încearcă să nu mai intri în încurcături în viitor, Vrăjitorule. Sperăm să facem o afacere împreună.

– Şi fă-ţi o favoare, Ben, adăugă Fanelli. Dacă angajezi pe cineva să te ajute, data viitoare plăteşte-l cu bani adevăraţi.

Capitolul 6

Teatrul Munroe se afla în Elk Grove (Crângul Elanului), chiar în exteriorul Sacramento-ului. Teatrul fusese odată un loc de distracţie popular unde starurile Hollywood-ului participau la premierele de film din zona Sacramento. Dar în zilele noastre, deşi Sacramento rămăsese capitala Californiei, accentul asupra activităţilor de stat, afacerilor şi distracţiilor era concentrat în Los Angeles şi în alte oraşe din sud. Deci, starurile de film nu îşi mai pierdeau timpul venind la *Munroe Theater* întrucât publicitatea nu merita efortul. În anii '60 teatrul devenise o casă porno, iar prin anii '70 prezenta vechituri clasice. Pe la 1980, Teatrul Munroe era practic falit. Popularitatea video-casetelor a lovit afacerile teatrului în general şi a forţat multe teatre mai mici să se închidă complet. Teatrul Munroe era condamnat şi el la aceeaşi soartă.

Totuşi, noii proprietari au primit ajutor financiar de la antreprenorii care priveau clădirea veche de patruzeci şi trei de ani ca o relicvă semi-istorică, care putea fi păstrată închiriind-o unor trupe de actori amatori. Teatrul Munroe era de asemenea folosit de oamenii de afaceri pentru a prezenta conferinţe privind noile produse şi propunerile de vânzare. Seminariile se ţineau la teatru. Până şi câteva petreceri ale holteilor se ţineau acolo, unde un ecran mare prezenta filme pentru bărbaţi, mai amuzant decât să le vezi acasă la cineva.

Membrii Comunităţii Fundamentale pentru Viaţă au închiriat Teatrul Munroe pentru o întrunire. Ramura californiană a cultului era localizată la nord de Sacramento, dar baza era îndepărtată, prea departe de orice oraş mare pentru a putea recruta noi membri fără a ţine întrunirile în altă parte. De obicei, acestea erau ţinute la Los Angles, San Francisco sau uneori în San Diego. Sacramento era convenabil, deşi nu atrăgea mulţimile care se aflau în oraşele mai mari.

Cavalerii Morţii n-au avut probleme să afle despre întrunire. FUL a făcut reclamă în numeroase ziare şi câteva reviste naţionale cu

câteva săptămâni înainte. Mercenarii au sosit la Sacramento cu o zi înainte de eveniment. Ei s-au dus cu maşina înspre teatru şi au parcat în faţa clădirii, o Toyota închiriată. Străzile erau liniştite şi complet pustii la mijlocul nopţii.

– Trebuie să existe un paznic de noapte sau un sistem de alarmă, reaminti O'Neal celorlalţi. Fiţi atenţi!

– Dacă avem vreo problemă, vom lua legătura cu voi prin aparatul de emisie-recepţie, promise Wentworth în timp ce-şi punea o pereche de mănuşi negre. El îşi aruncă o privire spre vechea casă de filme. Mă îndoiesc că nimeni nu s-a deranjat să plătească pentru securitatea acestui loc.

– Nu consideraţi nimic de la sine înţeles, insistă O'Neal. El se uită fix la farurile unui automobil ce se apropia; maşina trecu pe lângă ei fără ca măcar să încetinească.

– Va fi plictisitor să stăm agăţaţi în acest loc pentru mai mult de douăsprezece ore, remarcă Fanelli, clătinând capul, ca şi când ideea părea îngrozitoare.

– Nu vei fi înăuntru cu noi, remarcă Caine pe când strecura un Colt 45 în tocul de umăr din interiorul hanoracului negru. Tot ce ai de făcut este să rupi lacătele.

– Nici o problemă, zâmbi Fanelli. Eram cel mai bun spărgător de lacăte din vecinătatea mea, în Jersey. Prietenii mei contau pe mine ori de câte ori doreau să împrumutăm o maşină.

– Putem să ascultăm poveşti din tinereţea ta altă dată? murmură Wentworth încercând radio-emiţătorul de la cingătoare.

– Norocul meu este că am crescut unde am crescut şi am învăţat pe străzi, în loc de West Point, răspunse Fanelli. Ei nu te învăţau cum să spargi încuietori la acea academie la modă, nu-i aşa?

– Poate că într-o zi vei ţine un curs asupra acestui subiect, spuse sec Wentworth. Desigur, va trebui să obţii un certificat de profesor, dar asta nu va fi prea greu atâta timp cât Benny Vrăjitorul este încă în afaceri.

– Dacă Benny se va mai încurca cu tipi ca aceia pe care i-am întâlnit în magazinul lui, nu vom face altceva decât să hrănim peşti la fundul lacului Puget Sound, comentă Caine. Eşti gata, locotenente?

– Da, confirmă Wentworth strângând umbrela sub braţ. Hai să mergem!

Wentworth, Caine şi Fanelli ieşiră din camion şi se grăbiră spre o alee întunecată de lângă teatru. O'Neal coborî din Toyota şi păşi în faţa vehiculului. Comandantul Cavalerilor Morţii deschise capota şi se prefăcu că examinează motorul în timp ce ceilalţi trei dispărură în întuneric.

– Iat-o, şopti Fanelli, când descoperi o uşă laterală a teatrului. Pare un fleac. Desigur, aşa pare.

Fanelli luă o legătură de chei din buzunar şi aprinse o mică lanternă. Examină uşa de la balamale şi mâner. Nu găsi nici o urmă de sârme către o alarmă împotriva spărgătorilor, dar ar fi putut fi un dispozitiv subtil pe care nu-l putea detecta de afară. *Încercaţi-vă norocul*, gândi Fanelli fatalist.

Îngenunche lângă clanţă şi introduse o lamă subţire de bomfaer în gaura cheii. Fanelli sondă cu lama şi selectă un vârf subţire de metal din mănunchiul de chei. Strecură sonda în gaura cheii şi uşor întoarse ambele instrumente. Un zgomot fin anunţă succesul său.

– Am reuşit, remarcă Fanelli apăsând pe clanţă. Uşa se mişcă uşor, dar refuză să se deschidă. Aproape.

– Fleac, hai? întrebă Wentworth sarcastic.

– Stai, îndemnă Fanelli. Ştiu ce este. Există un zăvor pe dinăuntru. Daţi-mi două secunde, bine?

Fanelli scoase o sârmă din buzunarul mic de la spate. Întinse sârma şi o îndoi în formă de U. Încet, strecură sârma prin crăpătura uşii deasupra clanţei. Mâinile lui Fanelli se mişcau în sus şi în jos, manevrând capetele sârmei şi sondă partea dinăuntru uşii.

– Am reuşit acum, declară el, şi trase sârma cu ambele mâini. Sesam deschide-te.

El împinse uşa cu cotul. Aceasta se deschise scârţâind. Fanelli întinse o mână spre uşa deschisă într-un gest teatral. Wentworth şi Caine bătură cu vârful degetelor în palme într-o versiune simultană de aplaudare. Fanelli se înclină ca răspuns.

– Încă mai există speranţă pentru tine, admise Wentworth păşind în interiorul clădirii, deşi am încă îndoieli.

– Şi eu te iubesc, locotenente, replică Fanelli cu un rânjet.

Caine îl urmă pe Wentworth peste prag şi închise uşa. Fanelli auzi zăvorul tras la loc. El îngenunche lângă clanța uşii şi folosi acelaşi sistem pentru a descuia din nou uşa. Fanelli îşi puse în buzunar uneltele de spărgător şi se îndreptă spre capătul aleii.

El trase aerul printre dinții încleştați când văzu maşina patrulei poliției parcată lângă camionul Toyota. O'Neal vorbea cu un polițist neinformat de lângă şoferul maşinii de poliție. Fanelli respiră uşurat că polițiştii n-au coborât din vehiculul lor. Asta însemna că nu erau prea bănuitori în legătură cu Toyota. Girofarurile de pe maşină nu erau aprinse, un alt semn că poliția îşi imagina că O'Neal era un autentic şofer în necaz.

– Hei ofițeri, anunță Fanelli ieşind de pe alee, conştient că vocea sa suna nervos. El îşi juca rolul care să se potrivească cu starea sa sufletească. Admit că m-am dus să fac pipi în alee, dar n-am făcut asta, cinstit. Când v-am auzit venind, am simțit deodată că pot să ajung până acasă.

– Du-te şi uşurează-te, prietene, îl invită polițistul din spatele volanului. Cu atât mai mult cu cât n-ai făcut pe stradă.

– Mulțumesc, spuse Fanelli. În aceste împrejurări, el chiar se bucură de ocazia de a se uşura.

– Grăbeşte-te, Tom, îl îndemnă O'Neal. Cred că am reuşit să repar motorul. Îmi place să ajung acasă înainte ca sora ta să-mi ceară capul pe un platou.

– Cumnat, hei? se interesă polițistul.

– Da, răspunse O'Neal cu un oftat adânc. Nebunul şi-a pierdut slujba din Detroit şi a venit aici să-şi caute una. Soția mea nu mă va lăsa până ce nu îi găsesc vagabondului un serviciu. Am auzit că au nevoie de un barman la Wooden Nail. Am descoperit că au angajat pe cineva în seara asta, mai devreme. Ghinionul meu. Să rămână între noi, nu cred că el este prea nerăbdător să-şi găsească o slujbă. Ştiți ce vreau să spun?

– Stați la locul dumneavoastră, nu-i aşa? Polițistul clătină din cap. Şi soția mea are un frate ca ăsta. A trebuit să-l arestez pentru că trăia pe spinarea altora.

– Să-l iau pe Tom de guler? întrebă O'Neal cu un rânjet.

– Îmi pare rău, prietene, răspunse polițistul. Data viitoare lasă-l să facă pipi pe stradă.

– Voi ține minte asta, spuse O'Neal cu o înclinare a capului. Mai bine să văd dacă am reparat rabla asta.

El se apropie de Toyota și se uită fix la motor. Fanelli ieşi de pe alee şi ridică braţele într-o surpriză exagerată la zgomotul motorului Toyotei. Lăsă în jos capota şi se apropie de scaunul de lângă şofer. Amândoi făcură cu mâna poliţiştilor, în semn de rămas bun, în timp ce maşina poliţiei se îndepărta în josul străzii.

– Iisuse! spuse O'Neal şi aprinse nerăbdător o ţigară. Mi-a fost teamă că totul s-a dus dracului când au apărut indivizii ăştia. Frumos spectacol, Joe.

– Nici tu nu ai fost mai prejos, căpitane, răspunse Fanelli, aprinzându-şi propria-i ţigară. N-a fost nici o problemă să-i duc pe Wentworth şi Steve înăuntru. Ei trebuie să fie bine. Dacă ar fi dat peste o alarmă sau ar fi văzut un paznic, am fi ştiut până acum.

– Da, fu de acord O'Neal, punând camionul în mişcare pentru a se îndepărta de curbă. Hai să ne întoarcem la hotel şi să dormim! Vom avea nevoie de toată odihna de care putem avea parte...

– Vulpea Deşertului, aici este Șobolanul Deşertului, anunţă vocea lui Wentworth la radio-transmiţătorului de pe locul de lângă O'Neal. Mă auzi, Vulpea Deşertului? Terminat.

– Hei, Șobolanul Deşertului, răspunse O'Neal în aparatul de emisie. Vă aud tare şi clar. Totul este în regulă la voi? Terminat.

– Până acum totul este frumos şi liniştit, îl asigură Wentworth. Vom căuta un loc bun pentru a ne petrece noaptea. Vă sugerez să faceţi la fel. Terminat.

– Suntem de acord, Șobolan al Deşertului, spuse O'Neal. Vom ţine urechile ciulite în cazul că aveţi nevoie să luaţi legătura cu noi. Înţelegeţi? Terminat.

– Afirmativ, răspunse Wentworth. Nu ne chemaţi. Vă vom suna noi. Terminat şi închis.

– Desigur, sper că ei vor ieşi cu bine, remarcă Fanelli, strivind o ţigară în scrumiera din maşină.

– Vor fi prudenţi, spuse O'Neal, încercând să se liniştească pe sine

ca și Fanelli. Ei știu ce să facă. Nimeni nu va fi în mare pericol până când nu începe întrunirea.

Wentworth și Caine fuseseră plasați în interiorul teatrului înaintea întrunirii, pentru a avea timp să inspecteze clădirea, să devină familiari cu teatrul și să afle toate punctele strategice în caz de urgență. Ei vor fi de asemenea într-o poziție ideală pentru a-i ajuta pe O'Neal și Fanelli când Cavalerii Morții vor efectua următoarea fază a operațiunilor lor.

Când va începe adunarea FUL la ora două după-amiază, Cavalerii Morții vor descoperi cât de bine lucrează teoria lor în realitate.

Capitolul 7

James Wentworth şi Steve Caine se aflau îngrămădiţi sub scările subsolului Teatrului Munroe. Ei auziră paşii oamenilor călcând pe trepte. În timp ce se uitau printre scândurile podelei, mercenarii văzură pantofii negri lustruiţi şi manşetele pantalonilor de costum italienesc scump. Erau tineri şi atletici, bine îmbrăcaţi, cu părul tuns scurt. Unul era negru, celălalt alb, dar altfel erau efectiv identici.

– Priveşte acel furnal, remarcă negrul. N-am mai văzut un cuptor vechi de cărbune de când eram copil, în Cleveland. Mă întreb dacă mai funcţionează încă.

– Cu siguranţă nu avem nevoie de el astăzi, răspunse bărbatul alb. El privi subsolul, plimbând raza de lumină în jurul camerei întunecate. Sigur nu este nimic altceva jos. Nici o cale pentru cineva de a intra, decât aceste scări.

– Da, fu de acord bărbatul negru. Au căptuşit cu cărămizi chiar şi jgheabul pentru cărbune. Bănuiesc că cuptorul nu funcţionează, totuşi.

– Cred că nu, fu de acord şi albul. La dracu'! Hai, terminăm de verificat şi această filială, aşa încât Australia să poată primi spectacolul lui blestemat.

– Urăsc aceste adunări stupide, mormăi celălalt bărbat pe când urca scările. Cine dracu' se crede Glover că este? Nenorocitul de Preşedinte sau aşa ceva?

– Poate că el crede că este Papa, chicoti partenerul individului când perechea ajunse în capul scărilor. Cineva a încercat să-l omoare şi pe el, ştii. Bănuiesc că Glover îşi închipuie că nu poate fi prea prudent.

– Canalie paranoică, remarcă individul negru închizând uşile.

Wentworth şi Caine aşteptară să fie siguri că nimeni altcineva nu va mai cerceta subsolul. Ei erau amândoi înghesuiţi sub scară, respirând în linişte cu gura deschisă. Amândoi ţineau încă în mâini pistoalele cu amortizor. Trecu un minut întreg înainte ca vreunul să vorbească.

– Trebuie să părăsim o întrunire ca aceasta, şopti Caine.

– Aşa sper, murmură Wentworth strecurându-se afară de sub scări. Sunetul sutelor de paşi bubuiră peste tavanul subsolului. Murmurul unor duzini de voci acompaniau paşii. Pare să înceapă adunarea.

– Sunt în urma programării, remarcă Caine, verificând cadranul luminos al ceasului de mână. Dar se aude ca o casă plină.

– Minunat, spuse Wentworth cu dezgust. Australianul Pied Piper of Scuzz încă îi îmbrobodeşte.

Ridică antena radio-emiţătorului său şi deschise aparatul pentru a chema „Vulpea Deşertului". Vocea lui O'Neal răspunse.

– Oameni însărcinaţi cu securitatea lui Glover au cercetat clădirea, dar n-au reuşit să ne găsească, spuse Wentworth. Nu par să cerceteze foarte atent. Nu par să suspecteze nimic. Terminat.

– Bine, se auzi vocea lui O'Neal. Sunt la posturi afară, am urmărit mulţimea intrând. Domnul Manipulare însuşi a sosit într-o limuzină mare albă, însoţit de o jumătate de duzină de băieţi care arătau ca Distribuţia Centrală pentru un film cu mafia.

– I-am văzut pe doi dintre ei, confirmă Wentworth. Rămâneţi la aparat şi vă vom confirma când suntem gata de mişcare. Terminat.

– Afirmativ, îl asigură O'Neal. Tipul înalt cu părul roşu şi lung intră împreună cu Glover. Cel care arată ca un luptător profesionist, într-un costum italienesc. Ţi-l reaminteşti?

– Da, răspunse Wentworth. L-am observat când ne-am retras sub supraveghere. Precis, el este bodyguardul şef al lui Glover. Vom fi cu ochii pe el. El trebuie să fie ceva special. Terminat.

– Nu vă încercaţi norocul cu nici unul dintre aceşti vagabonzi, insistă O'Neal. Dar amintiţi-vă, noi nu dorim nici o vărsare de sânge doar dacă nu există absolut nici o cale pentru a o evita. Înţelegeţi? Terminat.

– 'Înţeles, îl asigură Wentworth. Vom lua legătura cu dumneata imediat ce suntem gata să vă invităm înăuntru.

Wentworth şi Caine se scuturară reciproc de praf şi se pregătiră să urce sus. Ambii bărbaţi aveau pălării cu borul mare şi ochelari cu lentile curate. Wentworth îşi lipise o mustaţă groasă, stufoasă pe buza superioară, iar Caine îşi dăduse barba cu o pudră gri pentru a crea

iluzia că putea să aibă cinci sau şase ani în plus faţă de cei treizeci şi şase ai lui.

De când intraseră în teatru, în urmă cu paisprezece ore, amândoi bărbaţii purtau mănuşi albe. Ei şi-au păstrat mănuşile şi când îşi mâncau tartinele şi beau cafeaua din termosul lor, care rămase ascuns sub scări.

Au auzit aplauzele mulţimii. Vocea lui Harold Glover avea ecou în mijlocul auditoriului său şi ajunse la subsol. Tonul lui plăcut şi accentul australian nu sunau nici un pic sinistru. Nici o îndoială că acesta era motivul pentru care el era un conducător de cult atât de plin de succes. Era uşor de înţeles de ce atât de mulţi oameni erau atraşi spre Membrii Comunităţii Fundamentale pentru Viaţă. Glover părea cinstit, fermecător şi plin de bunăvoinţă. Tipul ar fi părut mai natural făcând reclamă pentru turism decât să îmbrace acest costum de haine pentru a deveni o verigă în lanţul sclaviei albe.

Wentworth şi Caine îşi completară sumara lor deghizare şi urcară scările. Ei puseră pistoalele Colt 45 în teaca specială făcută pentru umăr, care să adăpostească volumul adiţional al amortizoarelor ataşate la cilindrii pistoalelor. Wentworth ducea şi umbrela şi radio-emiţătorul. Cuţitul de supravieţuire al lui Caine era în teaca lui de la spate.

Locotenentul Cavalerilor Morţii ajunse primul în capul scărilor. El ascultă lângă uşă înainte de a apăsa pe o clanţă. Wentworth deschise uşa doar puţin pentru a cerceta holul îngust de dincolo. El văzu aceiaşi doi oameni puternici pe care îi văzuse mai înainte, la subsol. Ei stăteau pe coridor vorbind liniştiţi. Gangsterul negru îşi aprinse o ţigară.

Wentworth se întoarse către Caine şi ridică două degete. Mercenarul cu barbă dădu afirmativ din cap ca răspuns şi îşi scoase cuţitul. El deşurubă capătul mânerului şi pentru a scoate fierăstrăul de sârmă din mânerul scobit. Caine luă două inele de metal şi ataşă câte unul la fiecare capăt al fierăstrăului. Apoi scoase din buzunarul său două beţe scurte din stejar, fiecare doar de 0,0150 lungime, şi le strecură prin inele.

În mod sigur Caine era gata. Wentworth lăsă uşa deschisă şi pătrunse în hol. Se aplecă înainte, ţinând umbrela în ambele mâini.

Wentworth gemu și clătină din cap mișcându-se nesigur spre cei doi lachei ai FUL.

– Ce dracu'? spuse negrul cu uimire, de unde a venit ăsta?

– Trebuie să se fi prăbușit în subsol, răspunse gangsterul alb. Trebuie să fie beat sau așa ceva.

– Poate, remarcă celălalt apropiindu-se de Wentworth. Bărbatul negru strecură mâna sub jachetă. Rămâi acolo, individule!

– Eu nu... eu n-am făcut nimic, declară Wentworth cu o voce gângăvită, rezemându-se de peretele opus ușii de la subsol.

– Mai bine să ne dai niște explicații, prietene, declară bărbatul alb, pășind spre Wentworth, ori sănătatea ta se va înrăutăți repede.

– Nu ne vom pierde vremea, adăuga tipul negru și scoase un revolver din legătura de la umăr.

Deodată, peste capul lui zbură un laț de sârmă. Omul nici măcar n-a auzit scârțâitul ușii de la subsol pe când Caine păși în tăcere peste prag și înfășură sârma în jurul gâtului omului. Mercenarul trase capetele garoului improvizat pentru a strânge sârma pe gâtul ticălosului.

– O răsucire puternică și-ți tai capul, îl preveni Caine. Ridică mâinile în față și nu încercă nici o șmecherie.

Celălalt lacheu fu uimit de apariția neașteptată a lui Caine, dar reacționă destul de bine. Omul se dăduse un pas înapoi și scoase arma. El nu-l văzu pe Wentworth răsucind inelul de la mânerul umbrelei sale. Locotenentul deșurubă mânerul și scoase o lamă ca un vârf de gheață de zece inci lungime din umbrela-sabie marca Atlanta Cutlery. El împinse capătul ascuțit sub bărbia celui de-al doilea ticălos. Vârful aproape atinse gâtul tipului.

– Mișcă-te și voi efectua o foarte mare traheotomie, îl preveni Wentworth pe când ținea sabia îndreptată spre gâtul trăgătorului. Foarte încet, ridică mâinile. Încearcă să ajungi la sabie sau să te ferești, sau să dai cu piciorul, sau orice altă prostie și vei fluiera prin mărul lui Adam.

Cei doi oameni ai organizației erau destul de deștepți să-și dea seama că se aflau în fața unui cuplu de profesioniști. Ei își dădeau seama că cei doi misterioși atacatori erau probabil familiarizați cu

orice tehnică pe care ar putea-o ei încerca pentru ca să reziste, aşa că se predară. Mercenarii îi forţară pe captivii lor să se aşeze faţă în faţă cu palmele lipite şi degetele încleştate. Wentworth scoase pistolul cu amortizor şi îl îndreptă către perechea de ticăloşi, pe când Caine înhăţă o pereche de cătuşe pentru degetele mari.

– O, drace, gemu negru pe când degetul mare de la mâna dreaptă fu legat de degetul mare de la mâna stângă a celuilalt. Asta e stânjenitor.

– Cel puţin nu este fatal, replică Caine înhăţând un alt set de cătuşe pentru a lega degetele stâng şi drept de la mâinile celelalte.

– O.K., începu Wentworth pe când Caine îi uşură pe cei doi de armele lor. Vom merge în jos, la subsol. Nu faceţi nici o prostie sau vă vom îmbrânci pe scări şi vă vom zbura creierii.

Umiliţi, cei doi puşcaşi ascultară. Caine şi Wentworth îi luară zălog şi folosiră propriile lor curele pentru a le lega gleznele împreună şi apoi pe ei îi legară de cuptor. Ei goliră revolverele captivilor şi lăsară armele golite la picioarele scării, luându-i peste picior pe nefericiţii ticăloşi şi bătându-şi joc de neputinţa absolută prin care treceau cei doi.

Wentworth şi Caine cercetară holul înainte de a deschide uşa. Un alt gangster al FUL rătăcea pe coridor ca şi cum s-ar fi uitat după un câine pierdut. Un bărbat înalt, subţire, cu păr negru cârlionţat, puşcaşul angajat părea nedumerit. Era evident că se uita după cei doi vagabonzi care lipseau şi pe care mercenarii îi legaseră de cuptor.

Tipul uscat se apropie de uşa de la subsol. El întinse o mână spre clanţa uşii şi pe cealaltă o băgă în interiorul hainei, după pistol. Caine scoase cuţitul şi aşteptă în spatele uşii. Wentworth se mişcă mai departe în josul scărilor şi ţinu Coltul său cu amortizor în ambele mâini.

Uşa se deschise şi omul înarmat se uită atent în încăperea de la subsol. El îl văzu pe Wentworth cu pistolul în mâini. Tipul se pregăti să scoată puşca, dar Caine împinse brusc lama cuţitului său sub bărbia omului şi prinse încheietura acestuia pentru a-l împiedica să scoată arma.

– Iisuse, mârâi tipul printre dinţii încleştaţi. Mă predau. O.K.?

Individul şi-a dat seama că dacă Wentworth şi Caine ar fi vrut să

îl omoare, el ar fi zăcut însângerat la capul scărilor. Caine îi luă arma tipului și îl conduse în jos pe scări spre a se alătura celorlalți. Ei îl forțară să se așeze lângă cei doi captivi și îi prinseră mâinile la spate, în cătușe. Caine folosi cureaua noului prizonier spre a lega mâinile încătușate ale individului de brațele celorlalți prizonieri. Apoi scoase guta din mânerul găurit al cuțitului și legă un laț în jurul gâtului omului.

– Vă sfătuiesc, băieți, să nu vă luptați sau să vă mișcați prea mult, remarca el în timp ce înnoda guta în jurul gâtului bărbatului din spate. Acesta este un fir de nailon foarte tare. Asta înseamnă că ați putea să vă strangulați singuri înainte ca guta să se rupă.

Cu guta rămasă, el făcu un alt laț și o trecu peste capul celui de al treilea om. Cei trei captivi arătau mai degrabă dezamăgiți decât înspăimântați, dar nici unul dintre ei nu voia să descopere dacă cei care i-au prins îi vor omorî. Wentworth și Caine îi părăsiră pe cei trei și urcară scările încă o dată.

Verificară coridorul. Era gol. Mercenarii pășiră pe ușa laterală. Nici o strajă nu era postată înăuntru, deși doi tipi de la FUL stăteau afară pe alee. Wentworth luă radio-emițătorul de la brâu și făcu legătura.

– Vulpea Deșertului!

O'Neal și Joe Fanelli se așezară de-a curmezișul străzii dinspre Teatrul Munroe. Veștile de la Wentworth aflate prin radio le aduseră la cunoștință situația. O'Neal și Fanelli le observaseră deja pe cele două gorile de pe alee. Nici unul dintre oamenii lui Glover nu staționa în fața clădirii și nici unul nu se afla în limuzină. De fapt, nu există nici un martor lângă alee, deși o echipă a televiziunii locale sosise pentru a filma adunarea și tocmai la intrarea înăuntru. Glover trebuie să fi dat permisiunea să filmeze în direct. La urma urmelor, prezentarea la TV nu va face rău cultului.

Cei doi de pe alee păreau să fie cam plictisiți. Ei schimbau glume obscene, când O'Neal și Fanelli se apropiară. Mercenarii purtau jachete sport lejere, ochelari negri, pălării cu boruri largi și mustăți false. Își puseră bandă adezivă în jurul degetelor pentru a nu lăsa amprente, în cazul în care planul eșua. Bărbații din alee deveniră

foarte tăcuţi când se apropiară cei doi mercenari.

– Bună, salută O'Neal, ţinând o planşetă la piept. Noi suntem cu „The Sacramenti Insider". Vă supăraţi băieţi, dacă vă punem câteva întrebări?

– Da, spuse un tip îndesat care semăna cu un bloc de ciment îmbrăcat în haine în dungi. Ne supărăm.

– Nici un comentariu, O.K.? spuse celălalt repede.

– Drace, începu Fanelli, scotocind într-o geantă voluminoasă de cameraman, ce îi atârna pe umăr. Încercăm să filmăm această poveste dintr-un unghi diferit. N-aţi vrea să le spuneţi oamenilor cum e să lucrezi pentru Glover şi secta FUL?

– Voi, băieţi, nu sunteţi reporteri, mârâi blocul de ciment. Ştergeţi-o înainte s-o păţiţi...

– Uşor, Frank, îndemnă celălalt executant al cultului. Voi doi, mai bine s-o ştergeţi acum.

Uşa laterală se deschise în spatele celor doi gardieni FUL. Wentworth întinse un braţ, ţinând în mână un pistol Colt cu amortizor. Locotenentul Cavalerilor Morţii tuşi încet pentru a atrage atenţia gardienilor. Cei doi bătăuşi se întoarseră şi văzură ţeava neagră a pistolului cu amortizor îndreptat în direcţia lor.

– Să mă ia dracu', spuse Fanelli vesel scoţându-şi propriul pistol cu amortizor. Am unul exact la fel.

Bătăuşii ridicară încet mâinile şi se predară. O'Neal şi Fanelli îi împinseră pe cei doi lângă perete; O'Neal le confiscă armele şi le puse cătuşe la mâini. Apoi îi escortă pe bătăuşi la uşă.

– Am prins câţiva din prietenii voştri jos în subsol, îi informă Wentworth. Puteţi veni în linişte să vă alăturaţi lor sau vă vom omorî chiar aici şi acum.

– Să mergem să-i întâlnim pe prietenii noştri, răspunse cel mai inteligent dintre cei doi bărbaţi. Partenerul său, Frank, blocul de ciment, nu exprimă nici o opinie diferită.

Caine şi Fanelli duseră perechea la subsol în timp ce O'Neal şi Wentworth merseseră pe coridor, îndreptându-se spre locul de unde se auzeau aplauze. Întrucât Wentworth se familiarizase cu teatrul, O'Neal îi permise să îl conducă. Ei se apropiară încet de o serie de uşi din spatele scenei.

Thor Ornjarta şi un alt împuternicit al FUL stăteau lângă cortină. Ei îl urmăreau pe Harold Glover pe scenă. Un binoclu atârna la gâtul lui Thor. Din când în când ridica binoclul la ochi şi scruta audienţa. Celălalt tip părea plictisit de sarcina pe care o avea. El îi spuse ceva lui Thor şi cel cu capul mare şi păr roşu dădu afirmativ din cap ca răspuns.

O'Neal şi Wentworth îl văzură pe lacheu îndreptându-se spre uşă. Ei se ascunseră în spatele unui butoi cu băutură când bătăuşul deschise o uşă şi intră într-o încăpere. Wentworth îşi aminti că acea uşă dădea într-o cameră de odihnă, care era folosită ca un depozit general şi conţinea mături, pămătufuri, găleţi şi câteva lădiţe cu sticle goale de bere. Vagabondul intrase poate acolo ca să se uşureze.

– Îl voi lua pe acela, şopti Wentworth. Te poţi descurca cu monstrul cu păr roşu?

– Voi reuşi, îl asigură O'Neal.

Wentworth aşteptă până ce Thor inspectă audienţa cu binoclu înainte de a arunca o privire spre restul camerei. Locotenentul deschise uşa şi se strecură înăuntru, cu Coltul 45 cu amortizor în mână. O'Neal îl acoperi pe partenerul său, urmărindu-l pe marele cap-roşu, care stătea lângă cortină la capătul scenei.

Un alt val de aplauze semnală sfârşitul discursului lui Glover. O'Neal nu acordase mare atenţie la ceea ce spunea liderul australian al cultului. N-avea oricum importanţă întrucât Glover era un mincinos nenorocit. O'Neal era mai interesat de alte sunete, sunete care ar fi putut să reprezinte o ameninţare. El îl urmări pe Thor de la marginea cortinei. Suedezul se uită la ceas şi aruncă o privire spre coridor. O'Neal bănui că şeful FUL simţise că ceva nu era în ordine şi începu să se întrebe unde dispăruseră toţi oamenii lui.

Deodată, O'Neal îşi dădu seama că cineva venise lângă el. Comandantul Cavalerilor Morţii aproape ţâşni cu pistolul în mână înainte de a-l recunoaşte pe Steve Caine. O'Neal îşi încleştă dinţii şi privi mânios spre celălalt mercenar. Caine oferi o uşoară ridicare din umeri în semn de scuză. Antrenamentul său Katu îl învăţase să se mişte ca o pisică. Furişatul devenise o a doua natură pentru Caine şi adesea îi speria pe proprii săi colegi de echipă fără să vrea asta.

– La dracu', remarcă Glover coborând de pe scenă să se alăture

lui Thor. Un discurs excelent, dacă pot să spun aşa.

– Cred că ar fi bine să plecăm chiar acum, spuse Thor. Ceva se întâmplă în acest teatru...

Glover îşi bătu joc de bodygard.

– Crezi că locul este vânat, nu-i aşa?

– Nuu! anunţă O'Neal păşind în faţă cu pistolul ţinut într-o încleştare fermă cu ambele mâini.

Caine îi urmă exemplu. Ambii mercenari îndreptau armele spre Thor. Mâna suedezului se afla în interiorul jachetei chiar înainte ca ei să apară, dar el îşi scoase pistolul încet şi ţinu patul puştii cu degetul mare şi arătătorul. Caine îi făcu semn lui Thor să se întoarcă. Omul cel solid ascultă şi Caine păşi în faţă pentru a lua din mâna lui pistolul automat Deutonics VI de 9 mm.

– Pune-ţi mâinile pe cap şi aşează-te în genunchi, îl instrui Caine. Încearcă ceva şi-ţi voi trage un glonte în cap.

Harold Glover se întoarse spre a se găsi faţă în faţă cu William O'Neal. Liderul mercenarilor îşi îndreptă arma spre Glover. Australianul păru deosebit de rece, îmbrăcat în pantalonii săi albi şi cămaşă, cu un rânjet încă păstrat pe chipul său bronzat. Totuşi, ochii lui Glover, fermi şi puternici un moment mai devreme, arătau că era încurcat şi puţin speriat. Cu toate acestea, O'Neal era surprins. El se aştepta să vadă mai multă teamă pe faţa lui Glover. Oricine ar fi fost înspăimântat să fie deodată confruntat cu un atacator înarmat. Glover era mai dur decât arăta.

– Dacă aceasta este tâlhărie, începu Glover cu vocea fermă, nu veţi obţine suficienţi bani ca să merite tot acest deranj. Dacă este o răpire, poate că putem să ne ocupăm de asta chiar acum.

– Nici una, nici alta, declară O'Neal ridicând arma şi îndreptând-o drept spre faţa lui Glover. Rânjetul dispăru de pe faţa liderului. Chiar acum eşti cam la trei centimetri de moarte. Tot ceea ce trebuie să fac este să apăs pe trăgaci.

– Trebuie să existe un motiv pentru asta, începu Glover. Poate că este vreo neînţelegere...

– Se pare că ai nevoie de o mai bună securitate, Glover, remarcă O'Neal. Cea pe care o ai nu este eficientă. Noi am trecut printre ei fără nici o piedică. Un om cu poziţia ta ar trebui să angajeze

profesioniști în loc de mușchi fără minte.

– N-am încredere în ei, Harry, înștiință Thor pe când Caine îi punea cătușele bărbatului mătăhălos.

– Nimeni nu vorbește cu tine, spuse Caine, vârând țeava Coltului său silențios în ceafa lui Thor. Așa că taci.

– Ce este asta? întrebă Glover. Un interviu de lucru? Voi, cetățeni, vreți să fiți bodygarzii mei?

– Vom vorbi despre asta mai târziu, replică O'Neal. Ar trebui să știi mai multe despre noi. Îți amintești de banda de motocicliști ai lui Lucifer? Am irosit acele rebuturi – cu un mic ajutor stupid din partea acestui mănunchi de mușchi care a trimis niște imbecili de trăgători să se expună în fața unor oameni care nu puteau să riposteze.

– Dacă știam ceea ce spuneți, n-aș fi admis acest lucru, spuse Glover. Deci, ce demonstrează asta?

– O, vei afla, spuse O'Neal cu un zâmbet sub mustața falsă. Ne vom întâlni din nou, Glover, și atunci vom lămuri clar totul.

Wentworth ieși din camera de odihnă. Se înclină în bătaie de joc spre Glover și se îndreptă în josul coridorului să se asigure că Fanelli nu avea nevoie de ajutor. O'Neal făcu un semn lui Caine să-l urmeze pe locotenent. Mercenarul înalt cu barbă plecă și O'Neal însuși se îndepărtă de liderul cultului.

– Chiar acum, conchise O'Neal, să-ți amintești această conversație și să ții minte cât de vulnerabil ești în realitate. Dacă doream să te luăm, puteam s-o facem oricând am fi dorit.

– Hei, gură bogată, începu Thor aruncând o privire peste umăr spre O'Neal, vrei să vezi ceva?

Umerii mari ai suedezului se ridicară și pumnii lui tremurară, încercând să-și scoată cătușele. O verigă de oțel plesni și brațele lui Thor se legănară libere, cu cătușele metalice încă prinse de încheieturi. El aruncă o privire înapoi spre O'Neal și zâmbi, dar rămase încă în genunchi.

– Deștept, remarcă O'Neal, pretinzând că n-a fost impresionat de demonstrația lui Thor de putere fizică. Acum lasă-mă să-ți arăt eu ceva.

O'Neal coborî ținta Coltului și apăsă pe trăgaci. Pistolul silențios scrâșni aspru și un glonte mare de calibrul 230 spintecă lemnul

podelei între picioarele lui Thor. Suedezul icni şi ateriză în patru labe.

– Dacă ai de-a face cu mine, băiatule musculos, vei pleca pe drumul spre cerul pederaştilor, spuse O'Neal în bătaie de joc. El îşi imagină că Thor probabil nu era un homosexual, dar remarcile erau destinate să-l tulbure pe suedezul bătăuş. Glover, să ţii minte ceea ce ţi-am spus eu. Pe curând, domnilor.

Cavalerii Morţii se îndreptară în grabă ieşind pe uşa laterală a Teatrului Munroe. Ei ascunseră armele şi păşiră în mijlocul mulţimii de tineri care ieşeau pe uşa din faţă a clădirii.

Se deplasară în josul străzii până ce ajunseră la Toyota parcată la depărtare de un bloc.

– Ei bine, remarcă Fanelli pornind motorul, bănuiesc că totul a mers conform planului, căpitane. Sper că Glover va reacţiona în felul în care ţi-ai imaginat.

– Şi eu cred la fel, mărturisi O'Neal. Dacă nu, va trebui să ne gândim la altceva.

Capitolul 8

– Sunteţi serioşi? întrebă Carol Henderson, uitându-se fix la O'Neal ca şi cum l-ar fi suspectat că au o dereglare mentală. Aţi fost într-adevăr la adunarea sectei FUI. şi aţi făcut ceea ce aţi spus? L-aţi ameninţat pe Glover şi credeţi că asta va ajuta?

O'Neal se simţi incomod stând pe canapeaua din sufrageria mică şi curată a lui Carol. Ea stătea în faţa lui într-un fotoliu stil colonial. Îi separa o măsuţă. Carol puse pe masă un ceainic ciudat, albastru cu alb, cu ceşti asortate. Totuşi, O'Neal îşi dădu seama că gazda sa nu era chiar aşa de modă veche. Exemplare din Ştirile în Statele Unite şi Raport Internaţional, Psihologia de astăzi şi „Time" se aflau pe măsuţă împreună cu setul de ceai. Pe un birou, în cealaltă pate a încăperii, Carol avea şi un computer.

Cu încredere şi hotărâre, comandantul Cavalerilor Morţii era obişnuit să facă faţă celor mai periculoase şi dificile însărcinări. Singur cu Carol, totuşi, se simţea incomod şi nesigur de sine. O'Neal nu putea explica această senzaţie. El nu era chiar lipsit de experienţă cu femeile, deşi fusese întotdeauna foarte greu de mulţumit referitor la doamnele cu care se însoţise.

Carol nu corespundea ideii de vampă. Sveltă, deşi bine făcută, chipul ei era plăcut, dar nu spectaculos. Folosea puţin fard şi purta pantaloni şi bluze cu mânici lungi şi gulere înalte.

O'Neal nu era sigur de ce apelase la el, dar o găsise mai stranie decât orice femeie pe care o întâlnise vreodată.

– Domnule Jones, sau care o fi adevăratul dumitale nume, continuă Carol, vrei să-mi răspunzi la o întrebare? O mulţime dintre ceilalţi părinţi aşteaptă să audă de la mine despre un raport de succes şi aş vrea să pot fi în stare să le spun ceva mai pozitiv decât ceea ce am aflat eu.

– O.K., începu O'Neal, sorbind ceea ce mai rămăsese din ceai în ceaşca lui. El reuşi să nu facă o grimasă, deşi nu mai era în stare să suporte ceaiul de când fusese în Vietnam. Nu l-am înfruntat pe Glover doar ca să îl ameninţăm. Ideea e de a-l convinge pe tip să

părăsească ţara pentru un timp.

– Ce? întrebă Carol, încă confuză. De ce doriţi ca Glover să plece? El se va muta probabil în alt stat sau poate va fugi în Australia.

– Noi sperăm că va face acest din urmă lucru, explică O'Neal. Vedeţi, noi ştim unde îşi are baza aici în California secta Membrii Comunităţii Fundamentale pentru Viaţă, dar n-am fost în stare să aflăm unde este localizat adevăratul sediu al FUL în Australia. Dacă vom nimici cultul şi vom elibera copiii care sunt încă în FUL şi-i vom descoperi pe cei care sunt drogaţi şi vânduţi în sclavia albă, va trebui să atacăm ambele baze.

– Plănuieşti să mergeţi în Australia şi să atacaţi baza FUL de acolo? întrebă Carol cu uimire. Încep să am unele îndoieli cu grupul vostru, domnule Jones. Asta suna ca o sarcina uşoară. Trebuie să atacaţi secta aici, în California, şi apoi să zburaţi în Australia pentru a termina treaba. Aşa că, natural, veţi avea nevoie de mai mulţi bani, nu-i aşa?

– Eu n-am spus nimic despre bani mulţi, replică O'Neal.

– Nu încă, spuse Carol cu o înclinare a capului rezemându-se de fotoliul ei şi încrucişându-şi picioarele lungi..., dar în mod sigur vă daţi seama că asociaţia mică a părinţilor este o colecţie de oameni disperaţi, posibil foarte vulnerabili emoţional. Dumneata mă vezi probabil ca pe o doamnă bătrână cu părul încărunţit, obsedată de moartea fiicei mele. Suna ca o persoană foarte uşor de păcălit, corect? La urma urmelor, desigur noi nu putem merge la poliţie şi să admitem că am angajat un grup de mercenari dacă nu reuşiţi să confirmaţi sfârşitul afacerii.

– Uite, Carol, începu O'Neal ridicându-se de pe canapea şi mişcându-se în jurul mesei. Ţi-am spus deja că nu ne datoraţi nici un ban până ce nu obţinem rezultate. Până acum n-am obţinut multe pentru a vă arăta ce am realizat, dar asta se va schimba. Din fericire, părerea dvs. în legătură cu mine şi valoarea cuvântului meu se va schimba, de asemenea.

– Nu intenţionez să te ofensez, îl asigură Carol. Ea se ridică de pe fotoliu. O'Neal veni mai aproape şi ea se-întrebă ce putea avea în minte misteriosul mercenar. Dar eu trebuie să ţin laolaltă asociaţia părinţilor şi...

– Și dumneata sigur ai ghicit greşit despre ceea ce am văzut când m-am uitat la dumneata, declară O'Neal prinzând-o de umeri şi împingând-o înainte.

Carol respiră greu când el o strânse la piept. Ea era prea surprinsă pentru a reacționa când buzele lui îi întâlniră gura. O'Neal o îmbrățişă şi o sărută mai tare. Ea încercă să-l împingă, dar O'Neal era prea puternic. Carol îşi mişcă capul dintr-o parte în alta încercând să se elibereze, dar O'Neal puse mâna la ceafa ei pentru a o ține nemişcată.

O'Neal o strânse ferm, totuşi avu grijă să n-o stânjenească. Carol simți pasiunea şi focul din sărutul lui. Asta o înspăimântă, deşi îşi dăduse seama că el nu intenționa să o violeze. Aproape fără să vrea, Carol îi întoarse îmbrățişarea.

El o eliberă. Carol se dădu un pas înapoi. Deodată ea întinse mâna şi-l pălmui. Palma răsună în camera liniştită. Gura lui Carol se deschise, surprinsă de propria-i comportare.

– A meritat asta. O'Neal zâmbi.

– Eu... N-a ştiut ce să spună. Cred că ar fi mai bine să pleci acum.

– Dacă asta este ceea ce doreşti, fu de acord O'Neal. Dar vreau să ştii că eu n-aş fi putut să fac acea remarcă referitoare la faptul că se presupune că ai fi o doamnă în vârstă în declin. Încă de prima dată când te-am văzut, am dorit să... o, poate că ar trebui să spun asta altfel.

– Eu sunt cel puțin cu cinci ani mai în vârstă decât dumneata, declară Carol.

– Ce dracu' are asta de-a face cu ceea ce simt eu pentru dumneata? întrebă O'Neal. O, drace. Trebuie să plec.

El se îndreptă spre uşă, dar Carol îl prinse de braț. O'Neal se întoarse s-o privească. Ochii lui Carol îi întâlniră pe ai lui când îşi ridică mâinile şi-şi arcui degetele pe după gâtul lui.

– Nu încă, îl corectă ea şi-şi puse buzele pe ale lui.

Se sărutară cu egală pasiune. Mâinile lui rătăciră pe spatele femeii. O'Neal îşi strânse degetele în jurul unuia din sânii lui Carol, şi ea gemu fericită.

O'Neal o luă în brațe pe Carol şi o lăsă încet în jos pe carpetă. Se aşezară pe podea sărutându-se şi strângându-se cu pasiune. Ea îl ajută

să-şi scoată haina. Vederea pistolului în tocul de sub braţul lui stâng o făcu să tresară.

– Nu te speria, spuse el. Îl voi pune deoparte.

– Pentru un moment am uitat ce faci pentru aţi câştiga existenţa, remarcă Carol, cu o urmă de regret în voce.

– Totul mergea aşa de bine, oftă O'Neal. S-a terminat acum.

– Taci şi scoateţi hainele, spuse Carol cu un zâmbet pe buze.

El se supuse cu nerăbdare. Îndrăzneala lui Carol îl surprinse şi îl încântă.

Carol se rezemă de pieptul lui O'Neal şi acesta o ţinu strâns, conştient că femeile pun mare valoare pe faptul de a fi îmbrăţişate şi mângâiate după ce au făcut dragoste. Au stat împreună cam o jumătate de oră. Nici unul nu a vorbit prea mult.

– A durat atât de mult, admise Carol, ghemuindu-se lângă el. Şi a fost mai bine decât îmi amintesc.

– Eu în mod sigur n-am fost dezamăgit, o asigură O'Neal. Eşti o femeie grozavă, Carol.

– Nu sunt sigură ce fel de om eşti, răspunse ea. Nici nu-ţi ştiu adevăratul nume, „Domnule Jones". Şi nici nu ştiu de ce eşti mercenar.

– Asta-i o poveste lungă, răspunse O'Neal. Motivul este probabil Vietnamul. Am învăţat acolo cum să fiu soldat. Eram ofiţer comandant al unei grupe de elită de luptă. Asta este o situaţie foarte specială. Nimic altceva nu este ca acest lucru. Camaraderia, emoţia, drace, chiar pericolul.

– Vietnamul a fost cu mult timp în urmă, îi reaminti Carol.

– Pentru unii oameni, declară O'Neal. Când m-am întors din Vietnam, toţi m-au tratat ca pe un lepros. Gândeşte-te că am fost un criminal de război care a fost acuzat că a ars femei şi copii. În felul acesta au văzut americanii pe veteranii întorşi în anii '70. Oamenii credeau că noi suntem psihopaţi sau dependenţi de droguri. Unii ne urau pentru că am fost în Vietnam şi că am ascultat ordinele. Alţii ne urau pentru că pierdusem războiul. În realitate, nu-l pierdusem. Era prea complicat să spunem doar că am câştigat sau am pierdut. Dar ceea ce mi-a zdrobit inima a fost că oamenii pentru care am purtat războiul nu ne-au dat nici măcar o zi de fericire. El se opri pentru un

moment. Toţi acei camarazi care au murit în Vietnam. Pentru ce?

– O mulţime de oameni s-au întrebat despre asta, comentă Carol. Dar de ce ai devenit mercenar?

– Pentru că totul, foarte cinstit, Carol, era un rahat când m-am întors în Statele Unite şi am încercat să mă acomodez cu viaţa civilă, răspunse O'Neal. Era greu de găsit o slujbă şi chiar şi mai greu de a o păstra. Totul părea mort, ca şi cum punctul cel mai înalt al vieţii mele era acolo, înapoi în junglă şi în lanurile de orez. Ei bine, majoritatea băieţilor care s-au întors din Vietnam s-au adaptat la viaţa civilă şi ei se descurcă de minune ca membri respectaţi ai societăţii. Eu nu. Nici cei trei parteneri ai mei. Poate că noi suntem nebuni, la urma urmei. Nu ştiu, dar noi funcţionăm cel mai bine pe câmpul de bătaie. Mercenarii trebuie să ducă mai multe războaie decât alţi soldaţi şi ei pot să-şi aleagă câmpul de bătaie unde doresc să lupte. De asemenea, ei pot să-şi aleagă cauzele şi angajaţii. Tot ceea ce pot spune este că sunt bucuros că te-am ales pe dumneata.

– Nu ştiu ce simt în legătură cu asta acum, admise Carol. Nu m-am aşteptat ca să se întâmple aşa ceva.

Telefonul sună. Carol se ridică şi se îndreptă spre telefon. Ea răspunse şi o voce de bărbat întrebă dacă „Domnul Jones" este acolo. Carol îi dădu telefonul lui O'Neal.

– Da, vorbi O'Neal în telefon.

– Am primit un mesaj de la un prieten cu legături la liniile aeriene, îl informă pe O'Neal vocea lui James Wentworth. Domnul din Australia şi-a făcut o rezervare pentru zborul spre casă. Pleacă pentru a se întoarce în ţara cangurilor.

– O.K., răspunse O'Neal. Mă întâlnesc cu tine cam peste o oră. În acelaşi loc în care am discutat mai devreme.

– Aşteptăm cu nerăbdare, îl asigură Wentworth.

O'Neal închise şi se întinse după hainele sale.

– Glover răspunde aşa cum am sperat noi, îi spuse el lui Carol. Asta înseamnă că trebuie să mă întorc la lucru imediat.

– Ce ai de gând să faci? întrebă Carol. Ea stătea din nou în fotoliu cu picioarele încrucişate.

– Am de gând să fac dovada asociaţiei părinţilor că nu şi-au irosit banii, răspunse O'Neal. Sperăm că vom avea unele veşti bune pentru voi în douăsprezece ore.

Capitolul 9

Sediul MCFV se afla undeva la nord de Fresno. Nordul Californiei este o regiune împădurită şi mult mai puţin populată decât sudul. MCFV avea nevoie de un loc liniştit şi îndepărtat, unde să se instaleze. Şi găsiseră o fermă de oi, retrasă, şi care în anul 1983 dăduse faliment. MCFV cumpăraseră terenul şi transformaseră ferma într-un „refugiu" pentru cult.

Cavalerii Morţii cunoşteau locul. Ei supravegheaseră deja „sediul" organizaţiei, înainte ca banda de motociclişti să le ofere informaţii cât de cât sigure cu privire la activităţile secrete ale cultului. Mercenarii spionaseră cu succes baza MCFV, cu ajutorul unor telescoape uşoare, stând ascunşi la marginea pădurii ce se afla la o distanţă de aproape un kilometru şi jumătate de fosta fermă. În noaptea aceasta, Cavalerii Morţii se întoarseră la postul lor de observaţie, pentru a urmări activitatea MCFV.

Steve Caine şi Joe Fanelli sosiseră în pădure la puţin timp după ce Cavalerii Morţii îl văzuseră pe Harold Glover la Teatrul Munroe. Cei doi mercenari îşi montaseră deja telescoapele şi urmăreau cu atenţie baza cultului, când, în jurul orei zece, li se alătură şi O'Neal şi Wentworth.

– Aţi văzut ceva interesant? întrebă O'Neal, apropiindu-se de telescoape.

– Glover a ieşit acum aproape o jumătate de oră, căpitane, răspunse Fanelli, turnându-şi puţină cafea. A plecat cu limuzina lui albă, urmat de un autobuz plin de discipoli, care or să se ducă după el în Australia.

– De unde ştii că n-or să fie trimişi dincolo de graniţă, în Mexic, la mafioţii drogurilor şi la negustorii de sclavi albi? întrebă O'Neal.

– Pentru că Glover a cumpărat bilete de avion pentru douăzeci şi şase de persoane, răspunse Caine. Le-a luat chiar şi mai ieftin, la preţ de grup. Nenorocitul, i-o fi pus pe toţi să-şi obţină din timp viza pentru Australia.

– Va trebui să-l întreb pe McShayne cum a reuşit să afle totul atât de repede. Cred că a scos informaţiile direct din calculator, spuse O'Neal. Şi a sortat datele...

– N-a făcut-o McShayne, spuse Wentworth. Altcineva ne-a adus informaţiile. Cineva care nu credeam că o să vrea să ne ajute.

– Bătrânul Saintly? întrebă O'Neal surprins. Wentworth încuviinţă. Să fiu al dracului! Mă întreb cum a făcut-o.

– Eu cred că FBI-ul are toate datele cu privire la liniile aeriene, la zboruri şi... la plecarea lui Glover în Australia, răspunse Wentworth. CIA are „robinete" de scurgere a informaţiilor şi dispozitive de ascultare în sediile FBI-ului din toată ţara. Probabil că Saintly a obţinut informaţiile tocmai dintr-o astfel de sursă.

– După ce se termină totul, o să trebuiască să-i trimitem o felicitare de mulţumire... scrisă cu cerneală simpatică, spuse O'Neal, privind prin ocularul telescopului.

Lentilele fabricate din fibre speciale măreau lumina slabă, care reflecta asupra obiectelor, înfăţişându-le cu deosebită claritate, în ciuda faptului că în jur era întuneric beznă. Baza MCFV arăta la fel ca şi cu două săptămâni în urmă, când Cavalerii Morţii supravegheaseră locul pentru prima oară.

Adăpostul era înconjurat de un gard de sârmă din oţel, înalt de peste trei metri. Terenul, de fapt o pajişte, avea o suprafaţă de aproape un kilometru pătrat. O parte din pământ fusese arat, fertilizat şi cultivat cu legume, pentru membrii cultului. Se pare că Glover le impunea adepţilor lui să fie vegetarieni.

Este greu de imaginat cum arătase iniţial clădirea principală a fermei şi hambarul, pentru că ambele fuseseră dărâmate când cultul cumpărase terenul. În locul lor fuseseră construite două clădiri mari, din lemn, ca nişte barăci. Acolo locuiau membrii permanenţi ai cultului, toţi copiii aceia care, în mod atât de surprinzător, se prinseseră în plasa păianjenului. O vilă din cărămidă albă şi cu acoperiş din ţiglă roşie reprezenta sediul propriu-zis al organizaţiei. Acolo locuia Glover când venea în America. Acum, cu toate că liderul cultului era plecat, la sediu rămăseseră cel puţin două duzini dintre oamenii lui de încredere. Cei mai mulţi se aflau acum în baraca din faţă.

Cavalerii Morţii observaseră că sistemul de apărare al bazei fusese proiectat pentru a-i ţine pe oameni înăuntru şi nu pentru a nu-i lăsa să intre. Gardul era luminat de reflectoare înalte, montate pe braţe din aluminiu, care nu luminau însă decât în interiorul gardului. Deasupra acoperişului verandei clădirii principale se afla o cameră de luat vederi conectată la un circuit închis de televiziune.

– Nu văd nici o santinelă, spuse O'Neal, uitându-se prin telescop. E şi normal; de vreme ce pe ei îi interesează să-i ţină pe copii în interiorul bazei, n-au nevoie de santinele care să păzească intrările. Cu ajutorul camerelor de luat vederi, ei pot depista pe oricine ar încerca să intre în curtea bazei. Trebuie să fie camere şi pentru gard.

– Aşa este, confirmă Caine. Sunt patru camere fixate pe partea exterioară a gardului. Dar asta nu e o problemă. N-o să trebuiască să deconectăm decât una dintre ele, pe cea care are sub observaţie porţiunea de teren pe care o să trecem noi ca să pătrundem în interiorul bazei.

– O.K., începu comandantul Cavalerilor Morţii. Asta este destul de simplu, dar nu foarte uşor. Ceea ce avem de făcut este să-i scoatem pe nemernici din casă. Dar nu uitaţi că înăuntru ar putea fi şi copii nevinovaţi. Nu cumva să omorâţi pe vreunul dintre ei.

– Sper ca ticăloşii ăştia să nu fi reuşit să le spele creierul în aşa hal încât să-i fi transformat în nişte ucigaşi abrutizaţi, spuse Fanelli. Dumnezeu ştie ce le-or fi făcut.

– Nu e chiar aşa, îl contrazise Wentworth. A-i transforma în ucigaşi ar fi un lucru periculos şi pentru oamenii de încredere ai lui Glover. Cine ştie dacă într-o bună zi n-or să întoarcă armele chiar împotriva lor.

– Haideţi să ne pregătim! le spuse O'Neal. Timpul ne este un duşman la fel de mare ca şi cultul. În afară de asta, m-am săturat să mă tot port cu mănuşi cu jigodiile astea cărora de-abia aştept să le arătăm de ce suntem în stare.

– Plăcerea va fi de partea noastră, spuse Fanelli, încât la gândul că va avea să se răfuiască în sfârşit cu javrele alea care meritau o chelfăneală pe cinste.

Cavalerii Morţii îşi puseseră deja salopetele de camuflaj cu dungi de tigru, uşor de confundat cu umbrele pădurii. Fiecare dintre ei era

înarmat cu un pistol, cu grenade şi cartuşiere. O'Neal şi Fanelli, aveau câte o puşcă mitralieră Uzi. Pe lângă asta comandantul Cavalerilor Morţii mai avea şi un set de freze, iar Fanelli, un pachet cu explozibil şi un pistol băgat într-un toc de piele.

Wentworth şi Caine aveau puşti M-16, cu periscop. Locotenentul mercenarilor avea asupra lui şi sabia scurtă *wakazashi*, iar Wentworth arcul din lemn de bambus şi tolba cu săgeţi. Bărbosul mai avea şi nelipsitul său cuţit, care îi salvase nu o dată viaţa. Cei patru îşi verificară echipamentul, puseră la punct ultimele amănunte şi începură să coboare dealul.

Aşa cum spuse Caine, nu trebuiră să deconecteze decât o cameră de luat vederi. Întrucât camera ţinea sub observaţie baza gardului şi nu dealul, cei patru ajunseră fără probleme lângă gard. O'Neal înfăşură pur şi simplu camera într-o bucată de pânză impermeabilă, ceea ce echivala cu o scoatere din funcţiune.

Cavalerii Morţii se apropiară şi mai mult de gard. Cu toate că celelalte trei camere erau inofensive, camera TV rotativă montată pe acoperişul verandei vilei nu putea fi trecută cu vederea.

– Eşti sigur că poţi să arunci o săgeată prin gard şi să nimereşti ţinta? îl întrebă O'Neal pe Caine în şoaptă.

– Ca să fiu sigur, trebuie să mă apropii ceva mai mult, răspunse acesta, scoţând o săgeată din tolbă.

– Stai o clipă, spuse Fanelli, îngenunchind lângă gard. Am găsit o sârmă ascunsă în iarbă, chiar la picioarele gardului.

– E sub tensiune sau e un sistem de alarmă? întrebă O'Neal.

– E o alarmă, răspunse Fanelli. Ar fi mai bine să ne ocupăm de ea înainte ca Steve să facă pe Robin Hood. Dacă săgeata atinge gardul, s-ar putea declanşa alarma.

Fanelli scoase dintr-un buzunar un cablu de cauciuc lung de aproape doi metri şi îl prinse la capete cu câte o clamă. O'Neal apucă de unul din capete, Fanelli de celălalt şi întinseră cablul. Apoi desfăcură clamele şi îndreptară dinţii metalici spre sârma de alarmă.

– Gata? întrebă Fanelli. O'Neal încuviinţă. Acum.

Cei doi prinseră clamele pe sârmă în acelaşi moment, neutralizând astfel curentul electric pe porţiunea dintre cele două cleme.

– Gata, spuse Fanelli încordat. Cred că am dezactivat-o. Doar dacă nu e vorba de o alarmă mai puţin obişnuită. Asta înseamnă că noi am declanşat deja înăuntru o alarmă silenţioasă, iar duşmanul ştie că noi suntem aici.

– Cred că asta o s-o aflăm cât de curând, spuse O'Neal. Se întoarse spre Steve Caine. Dă-i drumul.

Caine ţinti cu atenţie, strecurând vârful metalic al săgeţii printr-o gaură ceva mai mare din gardul de sârmă. Săgeata lovi camera, care încetă brusc să se mai rotească.

– Frumoasă lovitură, spuse Fanelli.

– A fost O.K., răspunse Caine, ridicând modest din umeri.

O'Neal luă o freză şi tăie în gardul de sârmă groasă un pătrat cu latura de aproape un metru.

Cavalerii Morţii se dădură la o parte, lăsându-l pe Steve Caine să se furişeze primul în curtea bazei. Ceilalţi îl urmară, unul câte unul, trecând întâi armele şi apoi târându-se prin deschizătura nu prea mare.

– Până acum e bine, spuse Wentworth, după care îşi ridică de jos puşca M-16, ţinând-o cu butoiaşul îndreptat spre casă.

– Steve, începu O'Neal, tu rămâi în spate! Joe, tu vino cu mine! Locotenente, acoperă-ne!

Wentworth încuviinţă şi ducându-şi puşca la ochi, luă poziţia de tragere. Caine se duse în spatele casei, în timp ce O'Neal şi Fanelli se îndreptară spre intrarea din faţă. Noaptea părea nefiresc de liniştită şi un vânt rece le mângâia pielea ca şi cum răsuflarea Doamnei cu Coasa ar fi trecut încet pe lângă ei.

Caine se apropie prudent de partea din faţă a clădirii, furişându-se prin întuneric pe sub consola acoperişului. Văzu o uşă deschizându-se şi doi oameni ieşind din casă. Caine încremeni aşa ghemuit cum era, conştient că dacă nu se mişca avea să treacă neobservat. Cei doi se apropiară de el, aparent fără să-l vadă.

Unul dintre ei avea în mână o ladă cu scule, iar pe umăr, atârnând de o curea din piele o puşcă mitralieră Smith & Wesson model '76. Celălalt individ purta la şold o puşcă semiautomată Mini-14, din oţel inoxidabil. Caine se gândi că cei doi fuseseră trimişi să verifice camerele de luat vederi şi s-o repare pe cea care nu mai funcţiona. Iar

armele le luaseră cu ei pentru eventualitatea în care ar fi fost vorba de ceva mai mult decât un scurtcircuit.

Cei doi trecură pe lângă Caine fără să ştie că el era acolo. Mercenarul puse arcul jos şi scoase cuţitul din tocul de piele. El îl atacă pe la spate pe omul cu puşcă semiautomată, pentru că cel cu arma în mână reprezenta un pericol mai mare. Omul cu puşca deschise gura ca să strige, dar Caine îl apucă de cap şi îi astupă gura cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta luă cuţitul şi îl înfipse în ceafa banditului, chiar în locul în care măduva spinării se lega de trunchiul cerebral. Lama de oţel tăie legătura vieţii şi străpunse medulla oblongată a creierului. Omul muri înainte de a-şi da seama ce se întâmplă.

Cuţitul îi rămăsese înfipt în ţeastă. Caine îndepărtă cadavrul cu cuţitul încă vârât în craniu. Cel de-al doilea lacheu al lui Glover dădu drumul lăzii cu scule şi apucă puşca mitralieră Smith & Wesson.

Caine îşi puse în arc o săgeată cu vârful otrăvit şi ochi. Oţelul subţire se opri în pieptul omului... Efectul otrăvirii fu rapid, curara acţionând imediat asupra nervilor şi muşchilor victimei. Muribundul horcăi de câteva ori, înainte ca otrava să-i paralizeze traheea şi coardele vocale. El ridică încet o mână, cu degetele îndoite într-o gheară îngheţată. Trupul omului mai tresări o dată, într-un ultim spasm, după care inima i se opri pentru totdeauna.

– Viaţa e dură uneori, şopti Caine, uitându-se în jos, la cadavru. Aşa e şi moartea.

O'Neal şi Fanelli urcară treptele verandei şi rămaseră o clipă nemişcaţi în faţa uşii de intrare. Wentworth rămăsese mult în urma lor, pentru a-i acoperi. Fanelli încercă uşa. Era descuiată. Nu o deschise, ci îi făcu un semn lui O'Neal, dându-i de înţeles că uşa nu era încuiată. O'Neal îşi pregăti puşca Uzii şi dădu şi el din cap în semn de răspuns.

La un moment dat, atenţia lui Wentworth fu atrasă de o mişcare deasupra acoperişului verandei. Un bărbat descuie încet o fereastră de la etajul al doilea al clădirii şi se furişă pe acoperişul verandei cu o puşcă CAR-15 în mână. *Probabil că a observat săgeata înfiptă în camera de luat vederi,* îşi spuse Wentworth, ridicând puşca M-16.

Apoi ochi, își sprijini pușca de șold și apăsă pe trăgaci. Trei gloanțe cilindrice cu calibrul de 5,56 mm porniră șuierând din gura amortizorului de sunet anexat la butoiașul puștii.

Omul icni metodic, de trei ori, câte o dată pentru fiecare glonț ce îi străpunse pieptul și îi sfâșie inima. Dar înainte să moară el reuși să apese pe trăgaciul puștii sale CAR-15. Carabina scuipă în noapte o rafală de gloanțe, sălbatică și neamortizată, în vreme ce cadavrul se rostogoli pe acoperișul verandei și se prăbuși pe pământul tare.

Din interiorul vilei se auziră voci alarmate. Sunetul unor pantofi ce călcau apăsat pe podeaua de scânduri îi avertiză pe O'Neal și pe Fanelli că dușmanul intrase în alertă și că doi sau mai mulți bărbați se îndreptau spre ușă.

Fanelli deschise brusc ușa, chiar în clipa în care unul dintre oamenii lui Glover întinse mâna să apuce clanța. Italianul dur din New Jersey se uită o clipă la mutra uluită a bărbatului, după care îl lovi cu pușca drept în față. Banditul căzu pe spate, în timp ce din nasul zdrobit îi curgea sânge. El se prăbuși la picioarele altui bandit care încerca să îndrepte o pușcă mitralieră M-3 spre mercenarii din fața lui. Dar nu reuși să-și nimerească ținta și descărcă aiurea o rafală de gloanțe în tavan.

Joe Fanelli ținti asupra celor doi și trase. Nu ezită să o facă, chiar dacă nici unul dintre adversarii săi nu era pregătit ca să riposteze. Erau, oricum niște lepădături, drojdia societății, la fel de răi ca toți teroriștii sau criminalii de profesie pe care îi întâlniseră până acum Cavalerii Morții. Nu meritau nici un pic de milă, așa că Fanelli acționă ca atare.

Gloanțele circulare de 9 mm îi nimeriseră din plin pe cei doi nemernici. În clipa următoare, cadavrele lor ciuruite de gloanțe se prăbușiră pe podeaua pardosită cu plăci de gresie de culoare albă. Banditii care veneau în urma lor săriră în lături. Doi dintre ei alergară spre scară. Un altul scoase un pistol mitralieră Ingram și începu să tragă în Fanelli.

Mercenarul se trase în spatele ușii și se lăsă pe vine. O'Neal se retrăsese și el din calea gloanțelor de 9 mm. El apăsă pe trăgaciul puștii Uzi și descărcă o rafală în omul cu Ingram-ul. Corpul acestuia începu parcă să țopăie înapoi, cu sângele țâșnind din cele trei găuri

pe care le avea în piept. Omul se prăbuşi fără viață pe podeaua de gresie, puşca alunecându-i printre degetele înțepenite.

Fanelli se năpusti înăuntru, cu puşca în mână, şi descărcă spre scară rafală după rafală. Gloanțele muşcară cu furie din balustradă şi din trepte. Unul dintre oamenii lui Glover, care încercase să fugă în sus pe scări primi în picior două gloanțe circulare de 9 mm. Omul urlă de durere şi se rostogoli cu spatele pe scări în jos, în timp ce tovarăşul său se târa pe trepte etaj.

Lăsându-se pe vine, O'Neal trecu în fugă pe lângă Fanelli şi se opri la picioarele scărilor; în acest timp, Fanelli continua să tragă în omul aflat pe palierul de la primul etaj. O'Neal descărcă în susul scărilor câteva rafale de gloanțe de 9 mm, care străpunseră umărul stâng şi brațul banditului ascuns în spatele balustradei. Impactul îl făcu să se răsucească, intrând astfel în bătaia gloanțelor şi ale lui O'Neal şi ale lui Fanelli. Corpul omului se prăbuşi la pământ. În jurul a ceea ce mai rămăsese din craniul său se formă o baltă de sânge.

– Ajută-mă, gemu o voce chiar lângă cizma lui O'Neal.

Acesta privi în jos la banditul pe care Fanelli îl împuşcase in picioare şi care se rostogolise în josul scărilor. Fața banditului era schimonosită de durere, iar din fluierul piciorului îi ieşea în afară o schijă însângerată de os rupt. În primul moment, lui O'Neal i se făcu milă de rănit, care îi amintea de un soldat american pe care îl văzuse murind într-o după-amiază înăbuşitoare undeva la granița dintre Vietnam şi Laos. Dar omul acesta era o jigodie care atrăsese nişte copii nevinovați pe panta drogurilor şi a sclaviei albe. Nenorocitul merita să moară, dar O'Neal vroia să prindă câțiva bandiți vii, ca să-i interogheze.

– Du-te dracului! mârâi el, lovindu-l pe mizerabil cu piciorul în față şi lăsându-l acolo, pe podea, fără cunoştință.

Deodată, dintr-o cameră ce dădea pe coridor, apărură alți trei bandiți. Fanelli se răsuci şi apăsă pe trăgaciul puştii, dar nu mai avea muniție: trase în gând o înjurătură şi se aruncă la podea, chiar în clipa în care o rafală de gloanțe se năpustea asupra lui. Fanelli se rostogoli pe podea. Două gloanțe căzură şuierând chiar pe placa de gresie de lângă el.

O'Neal descărcă asupra unuia dintre atacatori o rafală de gloanțe

de 9 mm, care îi pătrunse acestuia în stomac şi în piept. Puşca Smith 7 Wesson zbură din mâinile banditului care se lovi cu spatele de perete, alunecă pe podea şi începu să vomite sânge.

Ceilalţi doi bandiţi îşi îndreptară armele spre O'Neal. Acesta se ghemui la pământ, în spatele stâlpului balustradei de la picioarele scării. El tresări în clipa în care câteva gloanţe se izbiră de scutul gros de lemn, muşcând din balustradă şi din treptele scării.

Între timp, Fanelli îşi scoase pistolul, se întinse cu faţa în jos, apucă pistolul cu amândouă mâinile şi trase două rafale în burta celui de-al doilea bandit. Acesta urlă de durere, în timp ce stomacul şi ficatul i se transformară într-o masă de carne zdrobită. Pistolul banditului căzu cu zgomot pe podea; apoi, trupul omului zvâcni de câteva ori şi se prăbuşi peste el.

Al treilea bandit încercă să se ascundă în spatele uşii, pentru a evita să se expună gloanţelor mercenarilor. Dar apăru din nou în prag şi căzu în genunchi. Faţa lui se schimonosi de durere, după care omul căzu cu faţa în jos şi rămase nemişcat pe podea. În spate, sub omoplatul stâng, avea înfiptă o săgeată.

– Se pare că Steve a mai descoperit o uşă, spuse Fanelli, punându-şi pistolul în tocul de piele şi recuperându-şi puşca Uzi.

– Ori ăsta, ori avem de partea noastră nişte indieni prietenoşi.

– Spune-i lui Wentworth să vină aici, comandă O'Neal, uitându-se la scară şi la coridorul ce ducea spre aripa de est a vilei. Nu-şi făcea griji în legătură cu atacatorii ce puteau ieşi din camerele de vest a clădirii. Întreaga zonă era acoperită de Caine. Fanelli se duse la uşă. În timp ce-şi încărcă puşca, de afară se auziră focuri de armă. Privind într-acolo, îl văzu pe Wentworth alergând spre intrare. În timp ce fugea, el trăgea cu mitraliera într-o fereastră din aripa de vest. Uitându-se mai bine, Fanelli văzu acolo un bărbat înarmat cu o puşcă. Geamul se făcu ţăndări şi trupul unui bărbat se prăbuşi peste pervaz, cu capul atârnând în afară şi cu picioarele înăuntru. Omul era mort.

Dinspre acoperişul verandei se auziră mai multe împuşcături, în vreme ce gloanţele se înfigeau în pământ, lângă picioarele lui Wentworth care alergă spre uşă. Pe acoperişul verandei se aflau doi sau mai mulţi bandiţi înarmaţi cu pistoale, care trăgeau în

locotenent. Fanelli ridică puşca Uzi şi trase în acoperiş. Unul dintre ei urlă de durere în clipa în care un glonţ circular îi pătrunse, prin acoperişul verandei, în picior, îi străpunse talpa pantofului şi îi transformă laba piciorului într-o masă sângerândă de oase rupte şi muşchi zdrobiţi.

Alt bandit fu încă şi mai puţin norocos. Două gloanţe îi străpunseră organele genitale. Omul ţipă de durere şi se rostogoli de pe acoperiş, căzând la pământ şi rupându-şi coloana. Wentworth sări pe verandă şi se furişa în casă.

– Mai am o surpriză pentru voi, nenorociţilor, mârâi Fanelli scoţând o grenadă de mână.

În clipa aceea, două gloanţe străpunseră acoperişul, trase de unul sau mai mulţi indivizi aflaţi undeva deasupra lui Fanelli. Proiectilele trecură şuierând pe lângă acesta, înfigându-se în podeaua de lemn a verandei, la mai puţin de trei centimetri de piciorul mercenarului. Fanelli trase de cuiul grenadei, vrând s-o arunce imediat. El începu să numere „unu, doi" şi se aplecă înainte, să arunce grenada pe acoperişul verandei. Apoi dădu să intre în casă. Alt glonţ veni, de undeva de pe acoperiş, zgârie tocul cizmei drepte a lui Fanelli.

O secundă mai târziu, grenada explodă. Acoperişul verandei dispăru într-o ploaie de aşchii de lemn şi ţigle sparte, amestecate cu părţi din corpuri omeneşti. Totul căzu pe pământ, într-o revărsare de sfărâmături şi de sânge închegat.

– Mulţumesc pentru ajutor, sergent, spuse Wentworth, ajutându-l la rândul său pe Fanelli să se ridice în picioare.

– N-ai de ce, spuse Fanelli, încercând să-şi recapete răsuflarea.

În clipa aceea, două siluete apărură în capul scărilor, înarmate cu puşti mitralieră pe care le îndreptară spre Fanelli şi Wentworth. Dar O'Neal deschise focul înainte ca banditii să apuce să apese pe trăgaci. O rafală de gloanţe se abătu asupra unuia dintre atacatori, sfârtecându-i pieptul. Omul se rostogoli pe treptele scării, în timp ce tovarăşul său scoase un strigăt şi se prăbuşi peste balustradă cu două gloanţe circulare în stomac.

Wentworth ridică puşca şi descărcă trei rafale de gloanţe în banditul rănit. Capul acestuia zvâcni de câteva ori cu putere, după care omul se clătină şi se prăbuşi peste balustradă. Cadavrul alunecă

şi căzu pe podeaua pardosită cu gresie. Dar în locul celor doi apărură alţi trei gangsteri, venind dinspre aripa de vest a vilei.

Puşca lui Fanelli aruncă asupra lor o ploaie de gloanţe de 9 mm. Unul dintre bandiţi se chirci de durere, apoi se prăbuşi la podea. Un altul se lovi cu spatele de un perete, cu glonţ în gât şi cu cămaşa plină de sânge. Cel de-al treilea însă, îşi îndreptă puşca de vânătoare spre Fanelli, descărcând asupra sa o ploaie de alice mari.

Mercenarul gemu şi se răsuci, în timp ce „biluţele" îi sfâşiau braţul şi umărul. El se lăsă pe un genunchi şi încercă să tragă cu o singură mână, dar îşi dădu seama că era prea târziu.

În clipa aceea, un proiectil zbură pe deasupra capului lui Fanelli, apoi îl lovi pe omul cu puşca drept în faţă. Capul omului zvâcni convulsiv, cu o săgeată lungă de peste o jumătate de metru ce-i străpunsese globul ocular şi i se înfipse în creier. Omul muri în picioare, apoi se prăbuşi peste cadavrele celorlalţi doi bandiţi.

Fanelli se întoarse cu faţa spre aripa de vest şi îl văzu pe Steve Caine cu arcul în mână.

– Nu cred că o să mă mai iau vreodată la întrecere cu tine la aruncatul suliţei, spuse Fanelli strângând din dinţi de durere, în clipa în care Caine se apropie de el.

– Sincer să fiu, începu acesta, rupând mâneca lui Fanelli, ca să examineze rana, m-am grăbit şi am ţintit în pieptul individului. Dar săgeata s-a înfipt ceva mai în sus şi ceva mai la dreapta.

– Zău? întrebă Fanelli, uitându-se la petele de sânge de pe umărul şi braţul său. Nu părea să fie ceva foarte grav. Doar nişte zgârieturi ceva mai adânci.

– Zău! mărturisi Caine. Dar să nu-i spui lui Wentworth.

– Ce e cu Joe? E grav? întrebă O'Neal îngrijorat, încercând în acelaşi timp şi să ţină sub observaţie scările şi coridorul.

– Sunt foarte bine, îl asigură Fanelli. Ce dracu', n-am nimic.

– Nu te-am întrebat pe tine, îl repezi O'Neal, convins că Steve avea să-i dea un răspuns mai real. O'Neal ştia că Fanelli, chiar şi împuşcat în ambele picioare, tot ar fi spus că nu era decât o simplă „julitură".

– Nu arată rău, Domnule, spuse Caine. Şi-apoi să ştiţi că am văzut oameni cu răni mai grave făcute de tatuaj.

– Ei, hai, gemu Fanelli. Nu este chiar atât de ușor.

– Ia mai taci din gură, spuse Wentworth, bucuros la rândul lui că rana lui Fanelli nu era prea gravă.

– Cârpește-l bine Joe... și repede, spuse O'Neal. Joe, poți să lupți?

– Cum naiba să nu pot, îl asigură Fanelli, în timp ce Caine deschise o trusă de prim ajutor și îi unse rana cu o cremă dezinfectantă.

– O.K., spuse comandantul trupei. Steve, tu și cu mine mergem sus. Iar voi doi, li se adresă el lui Fanelli și lui Wentworth, verificați coridorul. Momentan văd că e liniște, dar nu cred eu că asta a fost tot.

– Probabil că nenorociții ăștia așteaptă să facem noi mișcarea următoare, spuse Wentworth, încărcându-și pușca M-16.

– Atunci, haideți să nu-i dezamăgim, răspunse O'Neal.

Capitolul 10

William O'Neal şi Steve Caine urcară încet scările. O'Neal mergea în faţă, cu ţeava puştii îndreptate înainte, urmat de Caine. Cei doi respirau adânc, încercând să-şi potolească bătăile inimii. Situaţia era extrem de periculoasă, iar cei doi erau destul de deştepţi şi de experimentaţi ca să le fie teamă. Erau aproape siguri că alţi bandiţi îi pândeau din umbră. Duşmanul avea avantajul că „juca acasă", în vreme ce mercenarii erau în „deplasare", motiv pentru care nu puteau decât să bănuiască unde şi câţi bandiţi se mai aflau în zonă şi ce aveau de gând să facă în continuare. O'Neal luă o grenadă de mână şi trase cuiul, în eventualitatea că trebuia să o arunce foarte repede. Caine se uită în sus, la balustrada şi la coridorul de la primul etaj şi văzu câteva siluete care alergau tiptil în întunericul care învăluia palierul. Se mişcau destul de bine în umbră, dar mercenarul instruit de tribul Katu era expert în camuflaj. Aşa că mişcările acestor siluete în întuneric n-aveau cum să-i scape.

Caine îndreptă ţeava puştii spre ele şi deschise focul. Siluetele se prăbuşiră pe podea. Alţi doi bandiţi apărură în capul scărilor. O'Neal descărcă asupra lor o rafală de gloanţe, forţându-i să se retragă. Apoi apucă inelul grenadei cu dinţii. Eroii filmelor de război trag cuiele grenadelor cu dinţii, metodă care însă nu se practică în rândul armatei SUA. O'Neal nu smulsese niciodată cuiul unei grenade cu dinţii – ceea ce nici nu era un lucru foarte uşor – cu toate că deja îl slăbise.

Când, în sfârşit reuşi, aruncă grenada în sus. Apoi el şi Caine se ghemuiră la pământ, îşi astupară urechile şi deschiseră gura. Grenada explodă, zguduind clădirea. Asupra celor doi mercenari se revărsă o ploaie de praf şi de tencuială. Unul dintre lacheii lui Glover ateriză fără cunoştinţă şi plin de sânge la picioarele lor.

O'Neal se repezi pe scări în sus. Trupurile altor cinci bandiţi murdăreau podeaua de gresie. Trei dintre ei erau fie fără cunoştinţă, fie morţi, sângele prelingându-li-se din nări şi din urechi. Alţi doi erau năuciţi şi se târau încoace şi încolo în patru labe, ţinând încă

armele în mână. O'Neal descărcă asupra lor o salvă ucigătoare de gloanțe circulare.

Caine ajunse și el în capul scărilor și privi pe coridor. Văzu o ușă deschizându-se încet și un om cu pistol în mână, aruncând o privire afară. Caine ochi și trase repede în ușă. Gloanțele pătrunseră în perete și în tocul ușii. Omul trase și el, un glonț căzând pe podea, între O'Neal și Caine.

Acesta din urmă îl împinse pe O'Neal într-un perete, la adăpost de gloanțele banditului din spatele ușii, iar el se așeză într-un genunchi, îndreptând țeava puștii spre ușă. Aceasta se deschise, iar în prag se ivi un bărbat brunet, solid. Omul stătea cu picioarele depărtate și cu mâinile pe patul unei puști Magnum. Banditul greșise expunându-se din cap și până în picioare, iar Caine profită și îi arătă–numai că prea târziu–cât îl putea costa această imprudență. Trei gloanțe circulare de 5,56 mm pătrunseră în pieptul ticălosului. Omul gemu prelung și căzu fără viață pe podea.

– Fir-ar să fie! se auzi o voce dinăuntrul camerei. Mă predau, fir-ar să fie! Nu trageți! Mă predau...

– Vino afară încet! strigă O'Neal. Cu mâinile sus, *foarte sus*. Și cu degetele răsfirate. În clipa în care ieși din cameră vrem să-ți numărăm nenorocitele alea de degete.

– O.K.! răsună vocea. Nu trageți! Ies afară...

Cei doi îl așteptau cu armele pregătite, gata să tragă în caz de nevoie.

Din cameră ieși un bărbat înalt și slab – în ciuda unei burți destul de proeminente – și mai în vârstă decât banditții cu care se luptaseră până atunci Cavalerii Morții. Degetele lungi îi tremurau în timp ce ținea mâinile sus, iar mersul îi era nesigur. Evident, omul era speriat, iar ochii îi ieșeau din orbite. O'Neal nu-și dădea seama cam ce putea face individul acela pentru cult, dar era clar că nu putea fi vorba de un om obișnuit să tragă cu arma.

– Nu sunt un om violent, spuse înspăimântat prizonierul. N-am aprobat niciodată violența...

– Asta e în avantajul tău, îi spuse O'Neal. Pentru că noi *aprobăm* violența... în anumite împrejurări. Iar aici împrejurările o cer al dracului de mult. Făcu o pauză, apoi continuă. Cum te cheamă?

– Bowers, scânci omul. Maurice Bowers. Sunt... farmacist.

– Din punctul meu de vedere eşti un rahat, îi spuse O'Neal. Şi ai face mai bine să ne dai un motiv să nu te împuşcăm şi să te înecăm în closet.

– Ce... vreţi să ştiţi?

James Wentworth şi Joe Fanelli înaintau de-a lungul coridorului de la parter, căutându-i pe bandiţii care poate mai erau ascunşi în vilă. Se apropiară de o uşă şi stătură câteva clipe nemişcaţi de-o parte şi de alta a acesteia, cu armele pregătite. Fanelli izbi uşa cu cizma, sub mânerul sferic. Broasca se rupse, uşa se trânti de perete, iar mercenarii năvăliră înăuntru.

Încăperea este o cameră de lucru, cu un birou din lemn de nuc înconjurat de câteva scaune aşezate în semicerc. Pereţii erau goi, iar podeaua era pardosită cu gresie. Pe birou nu era decât o lampă şi un telefon alb. Wentworth trecu pragul încăperii, în vreme ce Fanelli acoperea coridorul.

De sus se auziră împuşcături şi o explozie. Asta însemna că O'Neal şi Caine nu stăteau degeaba, îşi spuse Fanelli, continuând să supravegheze coridorul.

Wentworth în schimb, aflat în interiorul camerei de lucru, nu se gândea acum decât la propria lui supraveghere. Un tip solid şi musculos stătea chiar lângă uşa camerei. Când Wentworth intră în încăpere, banditul încercă să-i smulgă puşca din mână. Un altul apăru de după birou, ţinând în mână un revolver mic.

Mercenarul evaluă pe loc situaţia şi reacţionă. Tipul care încerca să-i smulgă puşca era mai solid fizic, mai puternic pentru el. Şi cu toate că Wentworth l-ar fi putut doborî dacă şi-ar fi pus în joc îndemânarea, ameninţarea care o reprezenta tipul cu revolverul, însemna că Wentworth trebuia să acţioneze rapid şi în forţă.

El dădu drumul puştii M-16. Musculosul, uluit făcu câţiva paşi înapoi, clătinându-se, cu puşca în mână. În clipa următoare, sabia *wacazashi* ţâşni din teacă şi străpunse gâtul banditului. Sângele ţâşni din rana adâncă, înroşind cămaşa omului care în clipa următoare scăpă puşca din mână şi se apucă cu amândouă mâinile de gâtul spintecat, prăbuşindu-se la podea.

Între timp, tipul cu revolverul în mână se apropie de Wentworth, îndreptând micul pistol Raven – probabil singurul pe care putuse să pună repede mâna – spre capul acestuia.

Wentworth se răsuci ca să-l înfrunte pe pistolar. El îl lovi pe acesta cu latul săbiei peste încheietura mâinii, pentru a evita direcția de tragere a pistolului. Acesta descărcă o rafală de gloanțe, absolut inofensivă, într-un perete. Atunci, Wentworth îi înfipse sabia în piept.

Nenorocitul începu să urle de durere, în timp ce cămașa i se îmbiba de sânge. El trase din nou, trimițând un glonț în podeaua de gresie. Sabia lui Wentworth mai lovi o dată, tăind gâtul adversarului, carotida și vena jugulară. Banditul se prăbuși pe podea într-o baltă de sânge.

Fanelli auzi zgomote în birou și tocmai se pregătea să sară în ajutorul lui Wentworth, când o altă ușă se deschise brusc și doi ucigași plătiți, de pe statul MCFV, își îndreptară armele spre italianul din New Jersey. Fanelli trase spre primul dintre ei, care primi trei gloanțe de 9 mm în inimă și plămâni, înainte de a apuca să apese pe trăgaciul puștii sale Smith 7 Vesson.

Cel de-al doilea bandit îl împinse pe tovarășul său mort în mercenar. Fanelli încercă să se ferească, dar nu reuși. Pușca lui căzu cu zgomot pe podea, iar Fanelli fu cu spatele într-un perete și cu banditul lângă el. Fanelli nu se mai putea apăra acum decât cu pumnii, experiența a sute de bătăi de stradă și a sute de câmpuri de luptă spunându-și în cele din urmă cuvântul – cu toate că ticălosul era mai solid decât el.

După zece minute de sunete înfundate și icneli, de pumni, de upercuturi și de lovituri de karate, banditul, lovit în bărbie de cizmele lui Fanelli, căzu cu zgomot pe spate, fără cunoștință.

– Ai pățit ceva? întrebă la un moment dat Wentworth pe Fanelli, ieșind pe coridor. Locotenentul mercenarilor își recuperase pușca M-16 și băgase sabia înapoi în teacă.

– Te-ai uitat? îl întrebă Fanelli la rândul său, gâfâind. Îl durea capul, iar umărul rănit îi zvâcnea, dar se duse și ridică de jos pușca mitralieră.

– Nenorocitul n-a cedat chiar atât de ușor.

– Am observat, recunoscu Wentworth. Dar n-am vrut să te supăr intervenind în luptă. Ştiu cât eşti de orgolios.

– Data viitoare să nu-ţi mai fie teamă că-mi răneşti sentimentele, răspunse Fanelli, punând mâinile banditului în cătuşe. Ai găsit ceva în birou?

– O ambuscadă, spuse Wentworth ridicând din umeri. O să cercetăm mai târziu camera. Acum trebuie să controlăm restul vilei.

– Adineauri am auzit nişte hohote de râs, murmură Fanelli.

Cei doi mercenari deschiseră şi ultimele două uşi. Una dintre ele dădea într-o cameră plină cu armament şi muniţii. Mai bine zis, tocuri de pistoale şi suporţi pentru puşti, goale – ceea ce nici nu era de mirare, de vreme ce banditii foloseau armele ca să încerce să-i ucidă pe Cavalerii Morţii.

În cameră se mai afla şi aproape o duzină de bastoane negre – ca cele folosite de poliţia militară. Câteva locuri goale indicau faptul că o serie de bastoane lipseau din „colecţie".

– Astea ce dracu'... începu Fanelli, deschizând o cutie în care se aflau nişte dispozitive din plastic, negre, de formă dreptunghiulară. El scoase unul dintre ele şi se uită la dinţii metalici fixaţi la capătul îngust al dispozitivului.

– Pistoale Nova, spuse Wentworth, uitându-se la unul din pistoalele din plastic. El apăsă pe un buton aflat pe marginea cutiei. O limbă albastră de curent electric ţâşni cu un pocnet uşor din dinţii metalici.

– Nu e o armă ucigătoare. Ea se apasă pur şi simplu pe adversar în cazul, să zicem, al unei lupte corp la corp. Arma îl loveşte cu aproximativ patruzeci de mii de volţi, nu de amperi.

– Înseamnă că poţi să-i zgâlţâi unuia şi creierii din cap fără să-l răneşti cu adevărat, spuse Fanelli. Şi cum se încarcă?

– Pistoalele Nova folosesc baterii obişnuite, de nouă volţi. Ele se vând, în general, pentru autoapărare, dar nu cred că MCFV le folosesc în acest scop.

– Cred că ştiu ce fac ele, spuse Fanelli. Cu ajutorul lor îi stăpânesc poate mai uşor pe copii.

– Da, prin şocuri electrice, spuse Wentworth, cu faţa lipsită de expresie.

– Hai să intrăm şi în cealaltă cameră! spuse Fanelli alb la faţă.

Încăperea în care intrară se dovedi a fi un laborator cu stative, eprubete, pahare, microscoape şi borcane cu diferite substanţe. Aparent nimic deosebit. Numai că într-un colţ se aflau două cuve mari conţinând un praf alb.

– Praf de copt, spuse Wentworth luând puţin praf pe deget şi gustându-l.

– La dracu'! exclamă Fanelli, gustând puţin praf din cealaltă cuvă. Asta e cocaină – şi încă a dracului de pură. Pun pariu că ce-au ăştia aici face câteva milioane de dolari.

– Fac cocaină aici, spuse Wentworth, cercetând laboratorul.

Mai găsiră o cuvă în care se aflau nişte frunze uscate – asemănătoare celor de tutun. Fanelli se aplecă, luă câteva frunze între degete şi le mirosi.

– Iarba dracului, spuse el, zâmbind şiret. Marijuana.

– La dracu', locotenente, spuse Fanelli. N-am mai fumat chestii din astea dinainte de-a mă lăsa de băut. Dar asta este marfă de clasa întâi. Din Mexic, din Columbia, poate chiar din Hawai. Înseamnă că ăştia se ocupă şi de cocaină şi de marijuana. Iar copiii, probabil că vând porcăriile astea. E mult mai uşor să vinzi marijuana decât cocaină... cu toate că în ziua de azi cocaina are mai multă căutare.

Cei doi mercenari ieşiră din laborator. Wentworth avea puşca M-16 pregătită.

– Păcat că trebuie să păstrăm porcăriile astea drept dovezi, spuse Wentworth. Tare aş vrea să le distrug.

– Probabil că o să le distrugă cineva... mai târziu. Dar pute piaţa de droguri. Iar singura cale de a pune capăt acestei situaţii este ca oamenii să se hotărască odată să nu mai cumpere porcării de-astea.

– Asta e o chestiune de timp, Joseph, spuse Wentwort, în timp ce se apropiau de o cameră situată la capătul coridorului.

Era o sufragerie mare, cu o masă lungă de stejar şi scaune cu spătar înalt. Camera era goală, aşa că mercenarii se îndreptară spre încăperea alăturată. Aceasta era o bucătărie, cu două congelatoare mari, două plite electrice şi un frigider uriaş. Pe podeaua de gresie zăcea un bandit mort, cu o săgeată înfiptă în piept.

– Caine şi-a lăsat aici cartea de vizită.

– Mda..., spuse Fanelli. Cred că am ajuns de unde am plecat. Dar aici nu se află decât trei clădiri. Or, nu cred eu că MCFV foloseşte barăcile copiilor pentru practicarea sclaviei albe sau a comerţului cu droguri. Cred că...

Fanelli se opri la jumătatea frazei, văzând pe uşa de oţel a unuia dintre congelatoare o plăcuţă pe care scria DEFECT. El se apropie de congelator şi scoase dintr-un buzunar pachetul cu explozivi plastici. Wentworth încuviinţă şi se trase mai lângă uşă.

– Or fi ei mulţi, spuse Fanelli, încercând să deschidă congelatorul, dar nu chiar atât de mulţi încât să aibă nevoie de două congelatoare în camera asta. Şi... mi-am închipuit eu. Porcăria asta e încuiată pe dinăuntru.

– Dacă mă gândesc bine, noi nici n-am găsit o uşă care să ducă la subsol. Deşi poate că nici nu există un subsol.

– Ba eu cred că l-am şi găsit, spuse Fanelli, scoţând din pachet o bucată de exploziv C-4.

Expertul în demolări rupse o bucăţică din explozivul plastic de culoare albă, asemănător cu o cocă sau cu o plastilină. *Composition Four*, pe scurt C-4 este un exploziv foarte puternic, de douăzeci de ori mai puternic decât trinitrotoluenul. Fanelli nu avea nevoie decât de câteva zeci de grame, pe care le puse cu grijă pe uşa congelatorului, chiar lângă mâner. Apoi lipi deasupra o capsă detonatoare, conectată la un dispozitiv electric de declanşare.

– Du-te o clipă în sufragerie, îi spuse el lui Wentworth. N-aş vrea să te alegi cu vreo schijă.

– Am înţeles, să trăiţi, îl asigură locotenentul, ducându-se în camera alăturată.

Fanelli apăsă pe butonul dispozitivului, iar *Composition Four* explodă, aruncând în aer uşa congelatorului.

– Cioc, cioc! strigă Fanelli, îndreptând puşca Uzi spre deschizătură. Ieşiţi afară, nenorociţilor!

Wentworth se apropie şi el, cu puşca M-16 îndreptată spre uşă. Fanelli îi făcu semn locotenentului să stea pe loc. Wentworth se trase în spatele uşii deschise şi ridică ţeava puştii spre tavan.

– Dacă nu ieşiţi afară, o să aruncăm acolo jos nişte grenade care să vă ţină companie! strigă Fanelli.

– Ce-i tot inviţi atât, sergent, spuse Wentworth cu asprime.

– Îmi bat joc de ei, râse Fanelli încet. Nu putem să aruncăm grenade acolo jos. Nu e exclus să fi luat cu ei prizonieri nevinovaţi.

– Şi ce facem dacă nu ies afară? şopti Wentworth.

– Staţi! îi scoase din încurcătură o voce din subsol. Ieşim afară! Nu avem arme, aşa că nu trageţi. O.K.?

– Numai să vă treacă prin cap să faceţi vreo porcărie, că vă aruncăm în aer atât de repede că o să vă frigă fundul, îi preveni Fanelli.

Din subsol ieşiră trei bărbaţi, cu mâinile pe cap şi cu degetele răsfirate. Unul dintre ei avea o bâtă şi toţi trei aveau prinse de pantaloni pistoale Nova.

– Mâinile pe chiuvetă şi picioarele depărtate, tună Wentworth. Dacă vreunul dintre voi încearcă să facă ceva, vă ia dracu' pe toţi trei.

– Stai tu cu ei, ca să mă duc să arunc o privire în subsol? întrebă Fanelli, luând bâta şi pistoalele banditilor.

– S-ar putea să fi rămas şi jos câţiva, spuse Wentworth. Mai bine să aşteptăm până se întoarce şi căpitanul.

– Şi dacă nu se întoarce? întrebă Fanelli.

– Ce-ţi trece prin minte, se încruntă Wentworth. Dar... poate că ai dreptate. Fii atent acolo jos.

– Bineînţeles, îl asigură Fanelli, îndreptându-se spre uşa subsolului.

Începu să coboare încet scările, cu ţeava puştii îndreptată înainte. Subsolul era murdar şi urât, cu ziduri de piatră cenuşie şi pardoseală din beton. La picioarele scării se afla un birou. Pe ziduri erau agăţate cătuşe, lanţuri şi bâte. Într-un colţ se afla o măsuţă cu un ibric de cafea pe ea, iar pe birou erau împrăştiate o mulţime de reviste şi de hârtii prinse cu clame.

Subsolul era mare, cu două coridoare ce porneau din dreptul biroului, unul spre dreapta şi altul spre stânga. Coridoarele erau despărţite de un zid din beton, gros de aproape doi metri şi jumătate. Fanelli privi atent în lungul ambelor coridoare, dar nu văzu pe nimeni.

– Ce se întâmplă? strigă o voce răguşită de femeie.

– Poate că a venit cineva să ne scoată de-aici, răspunse o altă voce feminină, plină de speranţă.

– Sau poate că-i omoară pe ceilalţi! interveni o voce speriată, de bărbat. Probabil că-i împuşcă pe ceilalţi! Şi apoi o să vină rândul nostru.

Fanelli se îndreptă încet spre locul de unde veneau vocile. Găsi şase celule, în fiecare dintre ele aflându-se câte un adolescent, fată sau băiat. Vârsta medie a prizonierilor nu părea să depăşească nouăsprezece ani şi nici unul nu avea mai mult de douăzeci şi unu de ani. Toţi erau goi puşcă. Celulele semănau cu nişte cuburi cu latura de aproximativ doi metri. Nu aveau nici ferestre, nici toalete, nici chiuvete. Fiecărui tânăr i se dăduseră două găleţi, dintre care una cu apă. Duhoarea îngrozitoare de materii fecale şi de urină dădea de înţeles la ce servea cea de-a doua găleată.

Chipuri supte, cu ochii injectaţi, se uitau întâi la Fanelli printre gratii. Prizonierii păreau pe jumătate morţi de foame. Aveau găuri în obraji, iar prin pielea uscată le numărai coastele. Feţele lor erau pline de vânătăi şi murdare. Multe dintre fete aveau dungi roşii pe gât şi pe sâni.

Lumina era slabă, dar Fanelli putea să jure că toţi prizonierii aveau pe braţe urme de înţepături de ac. Mulţi dintre ei aveau pe coapse şi pe abdomen arsuri mici, rotunde. „Pistoalele Nova pe post de instrument de tortură," îşi spuse Fanelli.

La un moment dat, mercenarul dădu cu ochii de o fată tânără, blondă care stătea pe marginea unui pat îngust. Fata ridică încet capul şi se uită la Fanelli cu ochii goi. Avea nasul rupt, vânătăi pe obraji, un ochi umflat, aproape închis şi buzele tăiate şi pline de sânge închegat. Pe sâni avea arsuri mici şi rotunde, iar un sfârc îi era carbonizat.

– Nu, domnule, şopti ea neajutorată. Vă rog, nu mai pot.

– Nu, o asigură Fanelli. Îţi promit, *niciodată*.

Se îndepărtă de celule, cu stomacul întors pe dos, de furie şi dezgustat. Vedea ca prin ceaţă şi îşi dădu seama că avea ochii în lacrimi. Urcă scările şi ajunse din nou în bucătărie.

– Ai găsit ceva? îl întrebă Wentworth.

– Da, spuse Fanelli cu un nod în gât. Se uită la cei trei bandiţi.

Unde sunt cheile de la celule, scârbe nenorocite?

– Stați puțin, nu e vina noastră, spuse unul dintre ei, uitându-se la Fanelli și văzându-i expresia de furie ucigătoare de pe chip.

– Evident, spuse Fanelli. Ați fost puși să-i torturați pe copiii ăia, nu-i așa?

El ridică de jos două pistoale Nova pe care le luaseră de la cei trei bandiți și se apropie de unul dintre ei. Îi înfipse sondele metalice în rinichi și apăsă simultan pe butoanele ambelor pistoale. Corpul ticălosului zvâcni și se arcui pe spate, cu gura deschisă și cu capul tremurând din cauza șocului electric dublu.

– Joe! izbucni Wentworth. Ajunge!

Fanelli luă pistoalele, iar banditul se prăbuși la podea, cu trupul încă zgâlțâindu-se din cauza șocului puternic. Ceilalți doi bandiți făcură câțiva pași înapoi, cu ochii măriți de uimire și de frică. Mercenarul furios mai avea încă pistoalele Nova în mână.

– Fir-ați ai dracului să fiți, unde sunt cheile alea nenorocite?

– Pentru numele lui Dumnezeu, răspunse unul dintre ei. Unde să fie, în prăpăditul ăla de birou!

O'Neal și Caine intrară în bucătărie, aducându-l cu ei pe Bowers, farmacistul pe care îl capturaseră la primul etaj. Cei doi se uitară la individul „electrocutat" de Fanelli.

– Vă distrați? întrebă O'Neal.

– Duceți-vă în subsol, vedeți ce-au fost în stare să facă nenorociții ăștia și o să vă vină să-i strângeți cu sârma de testicule și să trageți până i-o lua dracu' de durere, răspunse Fanelli.

– Nu mă miră ce-mi spuneți, recunoscu O'Neal. Domnul Bowers aici de față ne-a spus o mulțime de lucruri despre porcăriile care se petrec aici și mai ales despre droguri. Nu-i așa, Bowers?

– Nu mai faceți atât pe nebunii, pufni farmacistul. Nu știu cine dracu' sunteți, dar la tribunal asta n-o să aibă nici o valoare. Declarația mi-a fost smulsă cu forța. Așa că n-o să vă folosească la nimic.

– Asta rămâne de văzut, spuse O'Neal. Acum o să ne ducem să dăm un telefon. Poliția o să vină și o să găsească o mulțime de dovezi împotriva voastră. Așa că o să vă aresteze și o să scoată pentru totdeauna în afara legii activitatea Membrilor Comunității

Fundamentale pentru Viaţă.

– Şi în momentul în care ceilalţi copii aflaţi aici vor vedea ce le-aţi făcut amărâţilor încuiaţi în celulele de la subsol, nimeni n-o să depună mărturie în favoarea voastră, adăugă Fanelli. Narcotice, poate şi crime. Şi atunci, o să vă ia dracu' pe toţi.

–Dar noi nu suntem decât peştii cei mici, spuse Bowers. Glover şi Thor au şters-o.

– Nu e chiar aşa, spuse O'Neal. Şi acum, de vreme ce avem nişte celule la subsol, haideţi să-i scoatem pe prizonieri de-acolo şi să-i băgăm în locul lor pe cretinii ăştia.

– O să fie nostim, zâmbi Fanelli.

– O.K., spuse William O'Neal. Atunci, haideţi să ne vedem de treabă. Avem încă al dracului de multe lucruri de făcut.

Capitolul 11

Harold Glover stătea în spatele unui birou lat acoperit cu geam. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă cu mânecă scurtă, un şorţ alb, şosete albe, lungi până la genunchi şi pantofi de tenis. Liderul cultului le zâmbea celor trei bărbaţi aşezaţi pe scaunele din piele albă din faţa biroului.

– Sper că aţi călătorit bine, băieţi, le spuse Glover.

– Destul de bine, îl asigură Jean-Claude LeTrec. Sper ca şi restul să meargă la fel de bine.

Francezul îi zâmbi lui Glover, dar gestul său păru total nesincer. Cu părul său negru şi lins dat pe spate, cu mustaţa subţire, cu ochii mici şi negri şi cu gura ca o dungă dreaptă, LeTrec semăna cu o nevăstuică mică şi fricoasă. Nimeni n-ar trebui judecat după înfăţişarea sa, nici măcar LeTrec, care era mult mai rău decât părea.

LeTrec era un intermediar liber profesionist între Sindicatul corsican şi un grup de sindicate, numit Triada, care operau în sud-estul Asiei. Bunicul lui LeTrec pornise „afacerea familiei" pe la începutul secolului, când multe ţări din sud-estul Asiei se aflau sub ocupaţie franceză. Bătrânul LeTrec văzuse în traficul de droguri o sursă uriaşă de profit. El vânduse mult opiu pe pieţele negre din vestul Europei, unde acesta era transformat în heroină.

În timpul celui de-al doilea război mondial, când cererea de droguri crescuse, legăturile lui LeTrec din Corsica vânduseră cea mai mare parte din morfină unor militari din armatele aflate şi de-o parte şi de alta a baricadei. Austriacă, franceză, germană şi americană – traficanţii de droguri vindeau oricui era dispus să plătească atât cât i se cerea.

În anul 1874 a apărut pe piaţa drogurilor un alt produs pe bază de opiu, pus la punct de farmacistul britanic C.R. Wright. Denumirea ştiinţifică a acestuia era diacetilmorfina, dar spre sfârşitul secolului XIX produsul devenise cunoscut în întreaga lume sub numele de heroină. În anul 1925 numai în Statele Unite existau cel puţin două

sute de mii de consumatori de droguri. Crima organizată începuse să considere traficul de droguri ca pe o sursă suplimentară de venituri, iar operaţiunile de intermediere ale lui LeTrec s-au dezvoltat din ce în ce mai mult.

Tatăl lui Jean-Claude LeTrec, Pierre Gaston LeTrec, a continuat traficul de droguri în timpul celui de-al doilea război mondial. În anii '60, Jean-Claude a preluat o parte din afacerile tatălui său, pentru că Sindicatul corsican din Franţa a încheiat o alianţă cu Mafia, iar traficul de heroină a început să se dezvolte şi mai mult ca până atunci. Aceasta era aşa-numita Filieră Franceză, dar câmpurile de mac, de unde venea opiul brut erau tot în Turcia şi în alte ţări din Asia.

Cu toate că francezii fuseseră izgoniţi din Indochina, LeTrec a continuat să petreacă mult timp în Vietnam, Laos şi Cambodgia, unde sindicatele din Triade îi primeau întotdeauna cu braţele deschise. Ei obţineau profituri frumoase vânzând militarilor americani staţionaţi în Vietnam heroină de slabă calitate. Puterea Triadei a crescut în momentul în care reţeaua crimei organizate chineze s-a extins în Anglia, Olanda, SUA şi Canada. Aşa că Jean-Claude LeTrec continuă „afacerea familiei".

Harold Glover făcea afaceri cu LeTrec. Nu ţinea foarte mult la negustorul de droguri, dar nu era neapărat nevoie ca oamenii cu care făcea afaceri să-i şi placă. LeTrec era un om puternic şi cu influenţă şi ca atare reprezenta o relaţie deloc de lepădat. Pentru Glover, acesta era singurul lucru care conta.

Lângă LeTrec stătea Kwan Li Que. Chinezul de vârstă mijlocie dădea impresia unui respectabil om de afaceri din Hong Kong sau Taiwan. Purta un costum bleumarin, o cravată în dungi şi ochelari cu ramă neagră.

În realitate, omul acela cu înfăţişarea atât de obişnuită era şeful unuia dintre sindicatele Triadei, ce opera în afara Singapore-ului. Sindicatele din Singapore se ocupau cu traficul de droguri din Indonezia şi din Arhipelagul Malaiez. Kwan şi Glover s-au cunoscut la scurt timp după înfiinţarea MCFV şi şi-au dat seama că relaţia lor putea fi reciproc avantajoasă. Kwan şi-a dezvoltat traficul de droguri în Australia cu ajutorul lui Glover, iar puterea lui Glover în regiune

a crescut graţie, printre altele, şi ajutorului primit de la Kwan.

În afară de asta, cei doi se mai ocupau şi cu sclavia albă în Asia de Sud-Est. Kwan vindea fetele pe care i le dădea Glover bordelurilor din Thailanda, Malaezia, Filipine şi chiar din Singapore. Pe LeTrec îl interesau mai mult tinerii cu mintea golită, creierul spălat şi paşaport american, pe care îi folosea în loc de catâri pentru transportarea heroinei, dar pe Kwan îl interesa şi marfa vie, fetele.

Cel de-al treilea bărbat care stătea în faţa biroului lui Glover era un japonez solid, care asculta foarte mult şi vorbea foarte rar. La fel ca cei mai mulţi japonezi, el se îmbrăca într-o manieră conservatoare; de data asta alesese un costum gri. Pe obrazul stâng, de la colţul ochiului şi până la maxilar, avea o cicatrice lungă. Nu era tăietură de cuţit, aşa cum părea, ci de sabie.

Se prezentase ca „Daiku", dar nimeni din cei aflaţi în birou nu credeau că acesta este numele său adevărat. Daiku era subşeful – *oyabun* – al *yakuza* – Mafia japoneză – clan care se ocupa de jocurile de noroc şi de prostituţie la Osaka, iar acum era interesat de proiecte mai mari şi mai ambiţioase, aceasta incluzând bineînţeles drogurile şi sclavia albă. Daiku fusese trimis să se întâlnească cu Harold Glover şi să discute despre marfa ce urma să fie trimisă în Japonia şi în străinătate.

Glover se uită mulţumit la vizitatorii lui. Reprezentanţii de marcă a trei dintre cele mai mari organizaţii criminale din Orient, cu influenţă în aproape toată lumea, veniseră la el, liderul cultului, pentru că voiau să facă afaceri cu el.

– De fapt, ce vă nelinişteşte, domnule LeTrec? îl întrebă Glover, punându-şi coatele pe birou.

– Se pare că în California s-au întâmplat unele lucruri... neplăcute, răspunse LeTrec.

– Azi-dimineaţă am primit o cablogramă în acest sens.

– Şi eu am fost informat în legătură cu incidentul acela nefericit, Harry, spuse Kwan calm. De-asta ai vrut să te înţelegi cu noi înainte?

– Mda... este o legătură, recunoscu Glover. Ar fi fost o prostie să-i minţim. Nici unul dintre gangsteri nu era prost, iar existenţa unei legături era mai mult decât evidentă.

– Aţi fost obligat să fugiţi din America?

– Am hotărât că era mai înţelept să plec, răspunse Glover. Dar n-am fost obligat să fac asta ca să fug de poliţie, dacă asta vreţi să spuneţi, domnule Daiku.

– Oh, LeTrec ridică sprâncenele. Aţi părăsit Statele Unite acum două zile şi în timpul în care avionul dumneavoastră decola, baza cultului dumneavoastră din nordul Californiei era atacată. Înţeleg că o parte din oamenii dumneavoastră din America au fost arestaţi. Cei mai mulţi dintre angajaţii care i-aţi lăsat acolo sunt morţi. Adolescenţii se plâng că i-aţi răpit şi i-aţi torturat. Ei pretind că au fost obligaţi să ia droguri, iar pe fete le-au violat oamenii dumneavoastră.

– Poliţia a găsit dovezi, Harry, adăugă Kwan. O mulţime de dovezi. Mă tem că s-ar putea ca în curând cultul tău să trebuiască să fie desfiinţat. Probabil că americanii vor să fii extrădat. Şi poate că Interpolul e deja pe urmele tale... şi ştiu că eşti aici în Australia.

– Dar nu ştiu unde se află baza asta, răspunse Glover. Când or s-o găsească, eu o să fiu plecat de mult.

– Elveţia e foarte frumoasă în această perioadă a anului, spuse LeTrec într-o doară. Şi bănuiesc că aveţi nişte conturi la băncile elveţiene.

– N-are importanţă unde şi ce fac, răspunse Glover pe un ton glacial. Ceea ce trebuie să ştiţi este că aici securitatea este asigurată. Dar oricum, mâine plecaţi.

– Dar marfa pleacă şi ea o dată cu noi, spuse Daiku.

– Stai puţin, prietene, începu australianul, oarecum îngrijorat. Este vorba de transportul a patruzeci şi două de persoane în diverse părţi ale lumii. Nu este cazul să vă mai spun, sper, că o asemenea operaţiune cere discreţie maximă.

– Nu cred că eşti tu cel mai în măsură să stabileşti condiţiile, Harry, spuse Kwan, iritat de atitudinea lui Glover. El îl consideră pe acesta aproape un prieten... aproape. Glover era un oportunist şi un megaloman pe deasupra, dar Kwan colaborase foarte bine cu australianul. Cu toate acestea, afacerile erau afaceri, iar loialitatea lui Kwan faţă de Triadă avea bineînţeles prioritate.

– Ce vrei să spui? întrebă Glover încruntându-se.

– Vrea să spună că sunteţi disperat, răspunse LeTrec în locul lui

Kwan. Trebuie să vă ascundeți, și încă repede. În afară de asta, aveți nevoie și de bani.

– Membrii Comunității Fundamentale pentru Viață și-au pierdut credibilitatea, adăugă Daiku. În America nu vă puteți întoarce. Iar cultul n-o să-l puteți reînființa nicăieri în altă parte, pentru că nimeni n-o să mai aibă încredere în dumneavoastră. Mai ales după ce o lume întreagă o să afle ce s-a întâmplat în California. O să vă fie și așa destul de greu să găsiți o țară unde să fiți în siguranță.

– Bineînțeles că o să trebuiască să-ți schimbi identitatea, îi spuse Kwan lui Glover. De fapt, cred că cel mai bun lucru ar fi să vii cu mine în Singapore. Poate că aranjăm cu cineva de încredere să-ți facă o operație estetică... să-ți dea o nouă înfățișare. Poate și amprente noi. Sunt sigur că putem găsi în Triadă un loc pentru un om cu talentele tale.

– Poate că vă găsesc un post de administrator la un bordel din Thailanda, spuse LeTrec zâmbind răutăcios. Numai să nu aduceți cu dumneavoastră și maimuța aia suedeză toată numai mușchi. Thorr Ornjata este un maniac sexual, căutat în toată Europa de Vest pentru viol și crimă. Ar fi trebuit să vă descotorosiți de mult de animalul ăsta.

– De Thorr o să mă ocup *eu*, îl asigură Glover pe un ton tăios. Dar liderul cultului își dădu seama că LeTrec avea dreptate. Suedezul era un om pe care se putea bizui. Acum însă, când cultul se destrăma, Thorr nu-i mai era de nici un folos. El trebuia să dispară. Deci, domnilor, înțeleg că sunt prins între ciocan și nicovală, iar dumneavoastră v-ați pus în gând să mă striviți. Așa este?

– Trebuie să le vinzi pe fete oamenilor noștri, spuse Kwan. Și pe băieți, ca să transporte „marfa". N-ai timp să găsești alte piețe, Harry. *Trebuie* să ne vinzi nouă. O știi la fel de bine ca și noi.

– Am stabilit deja un preț... cu care ați fost de acord, le aminti Glover.

– Dar împrejurările s-au schimbat, spuse Kwan.

– La fel, și prețurile, adăugă LeTrec. O să-i cumpăr pe copilași cu jumătate din prețul pe care l-am stabilit inițial.

– Și cu codul onoarei cum rămâne? îi întrebă Glover furios.

– De la mine cel puțin, n-ați auzit niciodată de așa ceva, spuse LeTrec. Este o lege a afacerilor ca atunci când ai pe cineva aflat la

strâmtoare, să ştii să profiţi de asta.

– Nu sunteţi *yakuza,* domnule Glover, spuse Daiku. Gangsterul japonez părea incomodat de faptul că stătea lângă doi dintre reprezentanţii Triadei. Japonezii şi chinezii nu s-au înţeles niciodată prea bine între ei, iar Daiku nu părea să-l placă pe Kwan, dar nici pe LeTrec. N-ar trebui să vă aşteptaţi la prea mult respect din partea noastră, pentru că dumneavoastră vă lipseşte cu desăvârşire simţul onoarei. Aşa că de ce să beneficiaţi de codul nostru moral atâta vreme cât în sistemul dumneavoastră filozofic acest concept este inexistent?

– Oh? Glover ridică sprâncenele. De ce sunt rău? Pentru că-i ademenesc pe copiii ăştia frumoşi? Pentru că îi fac să asculte orbeşte? Pentru că reuşesc să-i aduc la tăcere, pentru ca apoi dumneavoastră să puteţi pune mâna pe ei? Atunci, de ce faceţi afaceri cu mine? Răspunsul este unul singur: pentru că nici unul dintre dumneavoastră nu este mai bun decât mine. N-aş face afaceri de genul ăsta dacă n-aş avea oameni ca dumneavoastră care să vrea să cumpere ceea ce vând eu.

– Vă îndoiţi de onoarea mea? întrebă Daiku pe un ton tăios, gata să se ridice în picioare.

– Nu, răspunse Glover, cu ochii scăpărând de furie. Dumneavoastră aţi terfelit-o pe a mea. Nu uitaţi un lucru, Daiku-san... sau cum dracu' vă cheamă. Asta e casa mea. Şi nu vă permit să veniţi aici să vă bateţi joc de mine. E drept că mă aflu într-o situaţie destul de delicată şi că trebuie vrând-nevrând, să accept condiţiile dumneavoastră. Dar am mai fost eu şi altădată în asemenea situaţii. Dar cu toate acestea, sunt lucruri pe care le accept şi pe care nu... cu atât mai puţin în propria mea casă.

– Haideţi să ne calmăm! sugeră Kwan.

– Fiecare dintre dumneavoastră a venit aici însoţit de trei body-guarzi, continuă Glover. Bineînţeles că am insistat ca nici unul dintre ei să nu fie înarmat atâta vreme cât se află pe teritoriul bazei mele. Eu însă ştiu că oamenii dumneavoastră sunt experţi în *kung-fu* şi mai ştiu că Daiku-san mânuieşte foarte bine sabia şi că body-guarzii lui sunt specialişti în *karate* şi în *kendo.* Dar mai ştiu şi că oamenii mei sunt pregătiţi de luptă. Aşa că dacă vreţi război, n-aveţi decât să-mi spuneţi.

– Nu-mi place să fiu amenințat, îl avertiză LeTrec.

– Nici mie, spuse Glover, depărtând brațele de parcă ar fi vrut să-și ceară iertare. Așa că propun să nu ne mai amenințăm reciproc și să ne întoarcem la afacerile noastre. Vreți copiii. Foarte bine. Eu vreau să scap de ei. Pe lângă asta, am de vânzare și aproape o sută de kilograme de heroină. Vă interesează, domnule LeTrec?

– Mda... O sută de kilograme?

– Să zicem nouăzeci și cinci, răspunse Glover.

– O sută de mii de lire sterline, anunță LeTrec zâmbind.

– Face de zece ori mai mult, răspunse Glover încruntându-se.

– Nu pentru mine. Vă convine, Bine nu...

– S-a făcut, conchise Glover, conștient de faptul că n-avea nici un rost să mai comenteze.

– Copiii sunt pregătiți? întrebă Kwan.

– În mare parte, da. Sunt docili și mă ascultă orbește. I-am ales pe sprânceană, crema, cum se spune. Sunt tineri și foarte ușor de manevrat. Fetele sunt de-a dreptul superbe, iar băieții cuminți și ascultători. Azi-dimineață, înainte de micul dejun, unul dintre ei mi-a sărutat pantofii.

– Mă rog, mă rog, spuse LeTrec plictisit. Haideți să stabilim condițiile de transport și de plată.

Capitolul 12

Cavalerii Morţii au ajuns în Australia la mai puţin de şase ore după ce Harold Glover şi grupul său coborâseră din avion pe aeroportul din Sydney. Paşapoartele şi vizele false le-au permis mercenarilor să treacă fără probleme prin vamă. Aveau asupra lor echipament de camping: corturi, saci de dormit, gamele, truse de prim ajutor, salopete de culoare maron-gălbui şi cizme, dar nici un fel de arme. Cu excepţia cuţitului cu buton al lui Caine şi a trei cuţite Bowie. Ce bănuieli puteau trezi nişte turişti care aveau de gând să meargă cu cortul prin regiunile mai îndepărtate ale Australiei?

În incinta aeroportului se aflau birouri de închiriat maşini. Mercenarii închiriară o furgonetă mare Chevy, un tip de maşină care n-avea să atragă prea mult atenţia asupra lor.

Îşi încărcară echipamentul în partea din spate a furgonetei şi plecară. Sydney este cel mai mare oraş din Australia, aici locuind o cincime din populaţia ţării. Cu toate acestea, Sydney-ul se deosebeşte foarte mult de oraşele mari din Statele Unite sau din Europa de Vest.

La prima vedere, această deosebire nu pare foarte mare. Sydney-ul este un oraş-port, cu zgârie-nori, clădiri înalte cu birouri şi blocuri de locuinţe. De departe, el aduce oarecum cu unele oraşe din Statele Unite, ca de exemplu Miami sau Chicago. Totuşi, aici nu există nici ceaţă, nici fum, iar cerul este mai luminos şi mai curat decât în majoritatea oraşelor americane.

Dar cea mai mare deosebire o reprezintă oamenii. Cavalerii Morţii constatară că australienii erau mai amabili şi mai plăcuţi decât americanii sau europenii. Farmecul zâmbitor al lui Harold Glover era o mascaradă, dar pentru cei mai mulţi dintre australieni, aceasta părea să fie o a doua natură. Ei erau şi foarte activi – australienii fac foarte mult sport. Oamenii au un nivel de trai foarte ridicat şi mulţi australieni sunt bine hrăniţi şi bine educaţi.

Dar Cavalerii Morţii nu veniseră în Australia în vacanţă. Ei se aflau în misiune, mai precis, în căutarea unei anumite persoane.

– Pe unde dracu' bântuie şi Basil ăsta? întrebă Fanelli, conducând

furgoneta prin centrul Sydney-ului și intrând în zona comercială a orașului, la intersecția străzilor Pitt și George.

– Undeva pe lângă King's Cross, răspunse O'Neal, uitându-se într-un bloc-notes unde își notase adresa. Se cheamă *La cacadul beat*[1].

– Sper ca Basil ăsta să ne poată ajuta, spuse Wentworth. Informațiile pe care ni le-a dat McShayne nu par prea încurajatoare.

– Asta a fost tot ce am putut obține, îi aminti O'Neal.

Înainte de a-și continua misiunea în Australia, Cavalerii Morții aveau nevoie de două lucruri. În primul rând, trebuiau să facă rost de niște arme, iar în al doilea rând, să afle unde era sediul Membrilor Comunității Fundamentale pentru Viață. Se putea ca Waldo Basil să-i ajute cu amândouă.

Conform datelor pe care John McShayne le obținuse special pentru Cavalerii Morții, Basil era un veteran al războiului din Vietnam, în vârstă de treizeci și șapte de ani. El se născuse în Kentucky și probabil că nu avusese niciodată o pereche de cizme ca lumea până la vârsta de șaptesprezece ani, când s-a înrolat în armată. Basil fusese șofer de camion și funcționar la intendență, în Saigon și la divizie de tancuri în Danang. Cu toate că nu avea o pregătire militară specială, Basil îi spunea adesea comandantului său că vroia și el să participe la operațiunile unității; până la urmă a hotărât să acționeze de unul singur. El a furat un jeep și a încărcat în el o mitralieră M-60, câteva puști M-16, lansatoare de grenade și o mulțime de muniție. Apoi a început să lupte împotriva Vietcong-ului[2]. A împușcat nouă soldați vietnamezi, numai că într-o zi, un altul a descărcat două rafale de gloanțe în „nebunul din Kentucky". După acest incident, armata SUA nu știa ce să facă cu Basil: să-l decoreze sau să-l trimită în fața Curții Marțiale. Armata sfârșise prin a-i da două decorații și a-l trimite înapoi în America.

Basil vruse să se întoarcă înapoi în Vietnam, dar Unchiul Sam nu-i mai dăduse voie să plece. Din cauza comportamentului său irațional, tipul ar fi reprezentat o amenințare pentru ceilalți soldați americani și probabil că ar fi fost expediat de urgență acasă „din

[1] - Cacadu - specie de papagal mare, din Australia (n. tr.)

[2] Vietcong- armata condusă de comuniști și forțele de guerillă din Vietnamul de Sud și sprijinită de Vietnamul de Nord, în timpul războiului din Vietnam. (n. tr.)

motive medicale" – deci cât mai onorabil cu putinţă. După alte câteva dovezi de iresponsabilitate, Basil a fost scos din armată pe motiv de „incapacitate mintală". Se ştie că atunci când armata te consideră prea nebun ca să te păstreze, civilii nu prea se înghesuie să te angajeze. Basil nu prea găsea de lucru şi era mai mult şomer – cel puţin oficial. Probabil că nu-şi declara veniturile provenite din mărfuri furate.

Basil fusese totuşi prins şi arestat, dar reuşise să iasă pe cauţiune şi fugise din ţară cu câteva zile înaintea procesului, stabilindu-se, din motive numai de el ştiute, în Australia, unde făcea contrabandă cu arme. Poliţia australiană îl interogase în câteva rânduri, legat de unele transporturi ilegale de arme, dar nu reuşise niciodată să adune dovezi pentru a-l aresta. Cu toate acestea, Basil era unul dintre cei mai mari traficanţi de arme din ţară.

O'Neal înţelegea temerile lui Wentworth în legătură cu Basil. Adevărul este că împărtăşea şi el temerile locotenentului, întrebându-se dacă Basil era un om de încredere sau chiar raţional. Pe de altă parte însă, ei aveau nevoie şi de arme şi de informaţii, iar Basil le putea face rost de ambele.

King's Cross era un cartier al Sydney-ului în care se aflau numai teatre, cârciumi, baruri de noapte şi localuri unde se „asigurau" serviciile sexuale sub masca unei firme de masaj, pentru toate gusturile şi pungile. Unele stabilimente erau scumpe şi bine întreţinute, chiar respectabile. Altele, cele mai ieftine şi mai dubioase, arătau ca vai de ele.

La cacadul beat făcea parte din cea de-a doua categorie. Cârciuma trecea aproape neobservată, aşa cum era plasată între un restaurant şi un cinematograf unde rulau numai filme porno. Barul era deschis. Numele localului era scris pe o scândură bătută în cuie deasupra uşii. Fanelli parcă furgoneta lângă bordura trotuarului.

Intrând în cârciumă, mercenarii dădură de o ambianţă parcă şi mai sordidă decât o sugera exteriorul localului.

Mobila arăta de parcă fusese scoasă din gunoi. Un barman cu ochii lipsiţi de experienţă şi un nas roşu, ca de clovn, se sprijinea de tejgheaua din placaj, sorbind dintr-o cană mare cu bere şi citind un ziar ieftin, de scandal.

La una din mese stăteau doi bărbați de vârstă mijlocie, îmbrăcați cu haine rupte și ponosite, și o femeie cu părul portocaliu, cărunt la rădăcină. Cei doi bărbați de vârstă mijlocie, îmbrăcați cu niște haine rupte și ponosite, și o femeie cu părul portocaliu, cărunt la rădăcină. Cei doi bărbați, aproape beți, o pipăiau pe rând pe femeie, pe sub masă.

– Oh? Barmanul se uită surprins la cei patru străini. 'Nă ziua, domnilor. Ce vă dau? Bere sau whisky? În locu' dumneavoastră nu m-aș atinge de vin. E tare prost, să știți.

– Dar dumnealor beau vin, spuse Fanelli, arătând spre cei doi bărbați și spre femeia cu părul portocaliu.

– Oh, Doamne! Barmanul se uită la Fanelli. Da' ce, matale sunteți de teapa *lor*?

– Vrem să vorbim cu Basil, spuse O'Neal punând pe tejghea o hârtie de douăzeci de dolari..

– Basil? se întrebă barmanul, uitându-se cu interes la bancnota de pe tejghea. Mi se pare că am cunoscut cândva un tip cu numele ăsta, da' în ultima vreme stau cam prost cu memoria...

– Nu mai primești nici un ban dacă nu ne ajuți să-l găsim pe Basil, îi spuse O'Neal cu asprime. Nu suntem polițiști și nu vrem să-i facem nici un rău. Trebuie doar să vorbim cu el.

– Stai nițel amice, spuse barmanul, înșfăcând bancnota. Tocmai mi-am amintit că băiatu' ăsta care lucrează pentru mine mai vorbea din când în când cu Basil ăsta. Mă duc să-l întreb, să văd ce-mi zice. Bine?

– Vezi să nu stai prea mult, îi spuse O'Neal.

Barmanul intră în cămăruța din spatele barului. Prin ușa închisă se auzeau voci înăbușite, dar Cavalerii Morții nu înțelegeau nimic din ce se spunea. Barmanul se întoarse după treizeci de secunde.

– Băiatu' zice că poate să ia legătura cu Bazil, le spuse el aplecându-se peste tejghea. Voi sunteți tot americani, nu-i așa?

– Ba da, răspunse O'Neal scurt. Apoi scoase o altă bancnotă de douăzeci de dolari. Când putem să ne întâlnim cu Basil?

– Poate că n-o să vă întâlniți, le spuse un bărbat ce ieși din cămăruța din spatele barului.

Era slab, palid și chel. Avea nasul acvilin, ochii negri și gura ca o

crestătură adâncă de cuţit. Omul purta un tricou de culoare kaki, o pereche de pantaloni largi şi un lanţ gros la gât. De umărul drept îi atârna, prins de o curea, un pistol mitralieră MAC-10.

– Nu cred că Basil vă cunoaşte, băieţi, le spuse el cu o voce nazală. Şi bănuiesc că nici n-ar vrea să vă cunoască.

– Tu eşti Basil? îl întrebă O'Neal.

– Să zicem că da, răspunse omul. Ce treabă aveţi cu mine?

– Conversaţie particulară, răspunse O'Neal, arătând cu capul spre cei doi bărbaţi şi spre femeia cu părul portocaliu.

– Hank, i se adresă el barmanului. Scoate haimanalele alea de-aici şi închide niţel barul.

– O.K., răspunse barmanul.

Se duse la masa la care stăteau cei trei şi le spuse:

– Hei, ia spălaţi putina d-aici, lepădăturilor. Ce dracu' faceţi acolo?

– Ce te doare pă tine ce facem noi? i-o întoarse unul din beţivani.

– Nu-mi place să vă văd regulându-vă aici cu nenorocita aia de târfă, pufni Hank. Asta e un local respectabil, nu bordel.

– Ia cară-te de aici, jigodie ordinară. Şi nu mai fă pe mironosiţa cu mine, izbucni femeia. Nu trebuie să câştig şi eu un ban? Ia zi?

– Nu în barul meu, răspunse Hank. Îi înşfacă pe cei doi bărbaţi de ceafă şi îi ridică cu forţa de pe scaune. Hai, căraţi-vă de aici şi luaţi şi boarfa asta cu voi.

– Fir-ar al dracului să fie! Da' ce-ţi veni, omule?

– Afară bădăranilor, tună barmanul, târându-i pe cei doi spre uşă. Căraţi-vă d-aici.

– Ho, că plecăm, nebunule, bombăni femeia, urmându-i pe cei doi.

– Şi să nu vă mai prind p-aici cel puţin două ore! adăugă Hank.

– O.K., răspunse unul dintre beţivi. Ne vedem mai târziu.

– S-a făcut, spuse Hank, urmărindu-i cum se îndepărtează clătinându-se. Apoi barmanul închise uşa şi o zăvorî, după care întoarse plăcuţa din geam, dându-le astfel de înţeles celor de afară că barul era închis pentru afaceri.

– Şi acum spuneţi-mi, ce vă aduce la mine?

Wentworth se uită mirat la barman.

– Hank este partenerul meu, explică Basil, turnându-și o gură de whisky. Garantez pentru el.

– Avem nevoie de arme, explică O'Neal. Înțeleg că poți să ne ajuți.

– Cum ați aflat de mine? întrebă Basil bănuitor, cu mâna pe pistolul mitralieră.

– De la niște prieteni ai unor prieteni, răspunse O'Neal. Uite ce este, noi cumpărăm. N-avem nevoie de prea multe. Două puști automate, cu periscop, pentru timp de noapte. Două puști mitralieră, gloanțe de 9 mm. Patru pistoale... dacă se poate, cu calibru de 45 mm.

– Și explozivi, adăugă Fanelli. Grenade de mână și explozivi plastici. *Composition-4* sau ceva asemănător. N-avem nevoie decât de un kilogram, plus detonanți, capse detonante...

– S-ar putea să vă fac rost de toate astea, le spuse Basil, de unele mai repede, de altele peste vreo două-trei luni...

– Noi avem nevoie de puști la noapte, spuse O'Neal.

– *La noapte*? se holbă Basil la el. Da' ce sunt eu, McDonald's?

– Cred că în situația de față un Browning de 9 mm ar fi mai bun decât un Colt de 45 mm, spuse Wentworth uitându-se la O'Neal. Muniția ar fi de același calibru ca și cea pentru puștile mitralieră.

– De Browning-uri pot să vă fac rost până diseară, explică Basil. Aici, în țară, există o mulțime de asemenea pistoale, pentru că militarii australieni le folosesc în mod frecvent. Dar nu vă promit să vă fac rost la fel de repede de tot ce mi-ați cerut.

– O.K., spuse O'Neal. Ai și puști Uzi în stoc?

– Acum nu, oftă Basil. Cu toate că aș vrea să am. Sunt foarte căutate. N-am decât pistoalele mitralieră MAC-10. Micuțe și drăguțe.

– Mda... le știm, spuse O'Neal. Sunt bune atunci când vrei să descarci repede o rafală asupra unor adversari aflați foarte aproape de tine, dar nu sunt practice pentru luptă. Au butoiașul prea scurt și o viteză de o mie de gloanțe pe secundă. Un încărcător cu 30 de gloanțe, de exemplu, îl prăpădești imediat. Puștile astea or arăta ele bine în filme, dar în luptele adevărate nu sunt grozave.

– Așa este, interveni și Caine. Dacă e să mă aflu la mai mult de zece metri de un adversar, folosesc mai curând un arc cu săgeți.

– Mai am şi nişte puşti mitralieră tip F-1, spuse Basil. Australiene. Probabil că până acum n-aţi mai folosit aşa ceva. Seamănă cu Patchett-urile englezeşti. Sunt ca nişte ţevi lungi de circa şaptezeci de centimetri, cu patul din lemn de nuc şi care se încarcă prin partea de sus. Par cam ciudate, nu-i aşa? râse Basil. Dar cu toate astea, sunt mai bune decât Ingram-urile, în ceea ce priveşte precizia tragerii şi lungimea bătăii. Plus că au o viteză de şase sute gloanţe pe minut şi butoiaşul mai lung, ceea ce face ca şi bătaia să fie mai lungă.

– Şi cum trag? întrebă Wentworth. Foc cu foc sau numai foc continuu?

– Numai foc continuu, răspunse Basil. Folosesc încărcătoare cu treizeci şi patru de gloanţe de 9 mm. Le vreţi?

– Ne faci rost de ele până diseară? întrebă O'Neal.

– Diseară vă pot da patru puşti mitralieră F-1 şi cele patru Browning-uri, răspunse Basil. Dar problema este că de celelalte puşti nu pot să vă fac rost decât la sfârşitul săptămânii. Am avut câteva FAL-uri, dar le-am vândut unui tip din Noua Zeelandă care la rândul lui le trimitea unor cambodgieni care se luptă cu vietnamezii în Asia de Sud-Est. Şi să ştii că mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu băieţii ăia. Sper să le arate ei nenorociţilor de vietnamezi...

– Da, şi mie mi-ar face plăcere să aud asta, îl asigură O'Neal.

– Şi voi aţi fost acolo, nu? rânji Basil. La dracu', parcă a fost ieri.

– Cred că sunt unele lucruri pe care n-o să le uităm niciodată, spuse O'Neal. Avem nevoie şi de muniţie.

– Nici o problemă. Îmi păreţi băieţi serioşi, spuse contrabandistul. Pot să vă dau o mie de gloanţe tip NATO.

– E-n regulă. Şi în ceea ce priveşte încărcătoarele?

– Vă dau câte patru pentru fiecare armă, spuse Basil. Spuneaţi ceva şi despre nişte grenade... şi explozivi plastici. În momentul de faţă, nu prea am mare lucru în stoc. Aproape o duzină de grenade SAS, englezeşti. N-am C-4, dar am aproape o jumătate kilogram de C-3. Aţi auzit de el?

– Da, spuse Fanelli, fără prea mult entuziasm. Nu e la fel de puternic ca şi C-4, e cam uleios şi dacă e folosit într-un spaţiu închis, poate să emane gaze toxice. Dar dacă e vorba doar de o jumătate de kilogram, merge.

– O.K., spuse Basil, punând pe tejghea un calculator de buzunar. Acum să fac socoteala, ca să vă spun cât aveți de plată pentru toate astea. Puștile mitralieră F-1 se vând de obicei cu cinci sute de dolari australieni bucata – ceea ce înseamnă mai mult de cinci sute de dolari americani. Dar, pentru că suntem cu toții veterani ai aceluiași război, o să vi le vând ceva mai ieftin. Patru sute cincizeci de dolari americani.

– Ești foarte generos, îi spuse O'Neal.

– Să vedem, zise Basil, apăsând pe tastele calculatorului. În total... patru mii cinci sute de dolari. Jumătate acum și jumătate la primirea mărfii. Corect?

– Bineînțeles, răspunse O'Neal. Dar mai vreau să te întreb ceva. Ce știi despre Membrii Comunității Fundamentale pentru Viață?

– Oh, Doamne, râse Basil clătinând din cap. Să nu-m spuneți că vreți să vă asociați cu nenorocita aia de sectă. În afară de asta, din câte știu eu, Glover își recrutează singur oamenii și nu cred că o să vă angajeze doar văzându-vă în fața lui gata înarmați.

– N-avem de gând să lucrăm pentru el, explică O'Neal. De fapt, noi nu vrem să aflăm decât unde își au sediul. Și ne închipuim, firește, că Glover are acolo personal înarmat. Iar armele nu le cumpără de la magazinele autorizate în acest sens, ci de la un negustor de arme, ca dumneata. Înțeleg că ești cel mai tare traficant de arme din Sydney.

– Pe dracu', spuse Basil, cu toate că era limpede că îi făcuse plăcere complimentul. Mai sunt și alți băieți care se ocupă de asta și care vând mai mult decât mine. Cei mai mulți dintre ei, australieni get-beget. Știți, australienilor le plac americanii, dar când e vorba să facă afaceri, le fac tot între ei. S-ar putea să-și închipuie că eu sunt de la CIA sau mai știu eu de unde.

– Înseamnă că nu știi unde este baza cultului, spuse O'Neal dezamăgit.

– N-am spus asta, răspunse Basil cu un zâmbet viclean. Știți, un amic de-al meu... un fel de asociat, făcea afaceri cu arme la Melbourne. E un oraș mai bun decât Sydney-ul, pentru chestii de-astea. Oricum, bărbatul ăsta a cam dat de dracu' cu poliția. Cică ar fi vândut arme în Tasmania, unor bande de revoluționar teroriști care își puseseră în cap să declare insula stat independent și să aducă la

putere un guvern marxist... sau neonazist... habar n-am. Ce ştiu e că poliţia a tot fost pe urmele lui.

– Ce legătură are asta cu Glover şi cu MCFV? întrebă O'Neal.

– Cum ce legătură? Păi tipul vinde arme cultului, spuse Basil, ca şi cum acest lucru a fost de la sine înţeles. Individul vine la mine şi mă roagă să-l ajut să fugă dracului din ţară – fiindcă eu cunosc nişte piloţi care pot să te ducă în Noua Zeelandă şi acolo să te pună în legătură cu nişte tipi care te ajută să-ţi găseşti un loc unde să te poţi ascunde o vreme. Tipu' are nevoie de toţi banii pe care-i are, aşa că în loc de bani, îmi dă clienţii lui. N-a fost o afacere proastă, aşa că am acceptat. Mi-a dat adresele, ca să zic aşa. Eu însă nu fac afaceri cu oricine, iar Glover şi banda lui nu-mi plac, aşa că până acum n-am luat legătura cu el. Am făcut câteva afaceri cu câţiva dintre ceilalţi clienţi despre care mi-a vorbit tipul din Melbourne, dar m-am ţinut departe de MCFV, iar Glover face oricum rost de la alţi traficanţi, aşa că îmi închipui că nu i-a păsat prea mult că individul ăla a şters-o din ţară...

– Hai, Basil, îl îndemnă O'Neal. Ştii unde se află sediul cultului? Da sau nu, la dracu'!

– Rahat, zâmbi Basil. În meseria mea, nu arunci atât de uşor o asemenea informaţie. Nu se ştie când poate să-ţi fie de folos.

– Îţi plătim pentru informaţia asta Basil, spuse O'Neal.

– La cât v-aţi gândit? întrebă Basil. Vreau să spun că am informaţia asta de aproape un an de zile. Mă gândeam că mă poate ajuta să fac un târg cu poliţiştii. Ştiţi voi, eu le dau informaţia, ei mai închid ochii...

– Omule, nu înţelegi că nouă ne trebuie informaţia asta *acum*? îi spuse O'Neal. N-ai auzit ce s-a întâmplat acum două zile la sediul din California al cultului?

– N-am citit ziarele, mărturisi Basil.

– Io am citit despre asta, mărturisi barmanul. I-au scuturat niţel şi au găsit droguri, copii răpiţi şi torturaţi... chestii murdare de tot. Să ştii, Basil, că oamenii ăştia spun adevărul. Glover s-a întors în Australia şi poliţia îl caută deja.

– Financiar vorbind, pentru mine nu-i o veste tocmai bună, se încruntă Basil. Dar pe de altă parte, ar fi bine să pună mâna pe Glover şi pe oamenii lui. Ia staţi o clipă. Asta vreţi voi? Să-i atacaţi pe nenorociţii ăia? Să fiu al dracului! Numai voi patru? Ştiţi cum se

cheamă asta? Sinucidere! Chiar dacă au de gând să [illegible], să ştiţi că totuşi, sunt foarte periculoşi.

– Asta e treaba noastră, îi spuse O'Neal. Cinci sute pentru adresa MCFV?

– Mai bine decât nimic, nu-i aşa? râse Basil. Am să vă dau harta pe care e însemnat locul unde se află sediul cultului. O ţin încuiată în seiful meu. Şi să ştiţi că locul ăla e în Australia de Sud. Adică destul de departe de aici.

– Eu credeam că Sydney-ul e în sudul Australiei, spuse Fanelli.

– Asta e partea *cea mai de sud* a Australiei, confirmă Basil. Dar Australia de Sud e un stat.

– Vedeţi, noi avem aici în Australia state separate, aşa cum aveţi şi voi în America cincizeci de state, explică Hank. În Australia sunt doar şase state... plus insulele, bineînţeles. Sydney-ul e în New South Wales, iar Australia de Sud e la vest de noi.

– Da, spuse Basil. Dar să ştiţi că New South Wales e mai mare decât Texasul vostru, iar Australia de Sud este şi mai mare. Australia e aproape tot atât de mare cât America şi avem o mulţime de zone nelocuite, pentru că populaţia noastră este de cincisprezece ori mai mică decât cea a Americii. Aşa că nu-i de mirare că autorităţile n-au putut să fie tot timpul cu ochii pe MCFV. Să încerci să iei urma cuiva în regiunile alea slab populate înseamnă să-ţi baţi singur cuie în talpă.

– Deci, chiar şi având harta la noi o să ne fie greu să-i găsim, spuse Wentworth. Altă soluţie n-avem, Basil?

– Ba da, cum să n-aveţi, răspunse vesel contrabandistul. V-am spus că am nişte prieteni piloţi. Pot să vă pun în legătură cu cineva care să vă ducă chiar în sediul cultului. Probabil că o să vreţi să aterizaţi aproape de bază, dar nu prea aproape. Şi s-ar putea ca acolo să nu existe chiar o pistă de aterizare. Dar nu vă faceţi griji. Kip poate să aterizeze cu un Boeing 747 şi pe un drum de bicicletă, dacă e nevoie.

– Cât o să ne coste? întrebă O'Neal.

– Rahat, rânji Basil. Aranjez eu cu Kip să vă ducă gratis. În definitiv, am fost cu toţii în Vietnam. Şi în afară de asta, s-ar putea să mai vreţi să faceţi afaceri cu mine, cine ştie... Asta în cazul în care n-o să crăpaţi cu toţii. Nu-mi face nici o plăcere s-o spun, dar nu este exclus ca să se întâmple aşa.

Capitolul 13

Kip McGregor era proprietarul unei „linii aeriene particulare", cu „sediul" la circa trei kilometri nord de Botany Bay. Cavalerii Morţii au sosit la aerodrom în aceeaşi seară, la ora nouă şi jumătate. Waldo Basil îi aştepta. Contrabandistul cel chel era poate puţin nebun şi destul de ciudat, dar şi foarte serios. Armele se aflau într-un hangar. Puştile mitralieră F-1 şi Browning-urile erau ca şi noi. Basil adusese tot ceea ce promisese, inclusiv gloanţe de 9 mm, grenadele SAS şi explozivul din plastic C-3. William O'Neal îi dădu contrabandistului şi restul banilor.

– Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu voi, băieţi, spuse Basil, zâmbind şi băgând banii în buzunar fără să-i numere. Îşi dădu seama că şi Cavalerii Morţii erau oameni de încredere. Şi acum, haideţi să vă prezint lui Kip.

Basil se apropie de un bărbat înalt, cu părul roşcat, îmbrăcat cu o scurtă din piele şi având pe cap o pălărie moale, de fetru, cu borul lat şi ondulat. Omul avea şi o barbă de vreo zece zile.

– Salut, flăcăi, le spuse Kip, zâmbind şi dând mâna, pe rând, cu fiecare dintre ei. Numele meu este Kip McGregor, pilot amator şi aventurier, la dispoziţia voastră.

– Încântat, îi răspunse O'Neal. Eşti sigur că poţi să găseşti locul pe care îl căutăm noi?

– Cum dracu' să nu pot, confirmă Kip. Am fost şi eu prin locuri de care nici cangurii n-au auzit încă. Baza pe care o căutaţi se află în nordul Australiei de Sud.

– Eşti sigur că avionul e suficient de mare să ne ducă pe toţi?

– Bineînţeles, îl asigură pilotul. E un avion american, C-130. Nu se poate să nu fi auzit de el. Câteva asemenea avioane au fost folosite şi în Vietnam pentru transportul trupelor.

– Mda, confirmă O'Neal. Eu unul am la activ peste opt sute de ore de zbor cu avioanele C-130.

– Excelent! spuse Kip. Înseamnă că de copilot m-am asigurat. Şi acum, dacă aveţi de gând să îi atacaţi pe nenorociţii ăia până se crapă

de ziuă, ar fi cazul să ne luăm tălpășița.

Cavalerii Morții încărcară totul în avionul care era într-adevăr suficient de încăpător pentru a-i transporta pe cei patru mercenari și mai era loc și pentru copiii pe care aveau probabil să-i găsească acolo și să-i ia cu ei la întoarcere.

– Bill, începu James Wentworth, luându-l pe O'Neal deoparte. Pot să-ți spun ceva?

– Dă-i drumul.

– Grupul de părinți, având-o în frunte pe fermecătoarea doamnă Henderson, nu ne-a plătit decât zece mii de dolari, atunci când ne-a angajat, începu Wentworth. De atunci, a trebuit să plătim pașapoartele false și biletele de avion până la Sydney și cinci mii de dolari lui Basil... plus tot ce-am cheltuit de când a început misiunea asta.

– Vrei să spui că până în momentul de față nu avem nici un profit, răspunse O'Neal oftând.

– Profit? râse Wentworth. Nici măcar nu ne-am scos cheltuielile. În definitiv, noi *suntem* mercenari și trebuie să fim plătiți pentru ceea ce facem. S-ar putea ca părinții ăia să nu ne mai plătească niciodată și restul de patruzeci de mii de dolari pe care ni-i datorează.

– O să mai vedem, spuse O'Neal.

– Misiunea asta a devenit pentru tine un fel de cruciadă personală, Bill, spuse Wentworth. Știu că merită și mă bucur că am acceptat-o.

– Nu pari prea bucuros, Jim, răspunse O'Neal.

– Vreau doar să spun că dacă ținem neapărat să ne constituim activitatea de mercenari, adică de oameni care își riscă pielea pentru bani, nu ne permitem să acceptăm misiuni filantropice pentru care trebuie să dăm noi toți banii din buzunar, insistă Wentworth. Și tu știi asta la fel de bine ca și mine.

– Se pare că de data asta am uitat, spuse O'Neal cu un zâmbet forțat. Dar am luat notă de ce mi-ai spus. Acum, hai să ne urcăm în avion și să terminăm ce-am început!

– Cu cât mai repede cu atât mai bine, îl asigură Wentworth.

Locotenentul se urcă împreună cu Fanelli și cu Caine în partea din spate a avionului. Cei doi sergenți începură să încarce gloanțele

de 9 mm în cartuşieră. O'Neal se aşeză alături de Kip în carlingă şi îi făcu cu mâna lui Basil în semn de rămas bun. Apoi, văzând jos un bici, îl întrebă pe Kip:

– La ce-ţi serveşte biciul ăsta?

– Îl port întotdeauna cu mine, amice. Mai ales atunci când trebuie să străbat ţinuturile alea pustii. Să-l am în caz că dau de vreun şarpe.

– Şarpe? se miră O'Neal.

– În Australia există peste o sută de specii de şerpi veninoşi, spuse Kip, vorbind tare, ca să acopere bâzâitul motoarelor care se încălzeau. Mai multe decât în oricare altă ţară din lume. Şi mai ales şerpi al căror venin te omoară pe loc. Şarpele Saipan zis şi „ucigaşul" şi cel mai periculos dintre toţi, şarpele tigru. Când o să ajungem în deşert, trebuie să aveţi grijă să vă feriţi de creaturile alea târâtoare.

– Da, o să fim atenţi, îl asigură O'Neal. Dar mă îngrijorează mai mult cei cu două picioare care pot oricând să mă împuşte pe la spate.

Fiind foarte întuneric, Cavalerii Morţii nu puteau vedea mare lucru din legendarul pustiu australian. Pământul părea sterp şi presărat din loc în loc cu smocuri de iarbă şi eucalipţi. Zborul dură câteva ore bune, timp în care peisajul nu părea să se schimbe prea mult.

– Am văzut un animal acolo jos, spuse Fanelli, privind prin hublou. Semăna cu o căprioară sau cu un câine.

– Se poate să fi fost un dingo, spuse Caine fără prea mult interes. Seamănă cu un câine şi vânează noaptea. Urlă, dar nu latră.

– Dumnezeule, oftă Wentworth. În curând o să vorbim despre canguri şi despre urşii kola. Hei, Kip! Cât mai avem până la destinaţie?

– Câteva minute, răspunse pilotul australian, aşa cum o mai făcuse de câteva ori până atunci.

– Aşa să fie, îi spuse O'Neal lui Kip. Comandantul Cavalerilor Morţii observă că cerul începea să se lumineze şi că în curând aveau să se ivească zorile.

– Se pare că dorinţa ţi-a fost îndeplinită, amice, spuse Kip arătând în jos spre un grup de clădiri. Cred că i-am găsit.

O'Neal îşi luă binoclu şi privi într-acolo. Da, într-adevăr, semăna

cu baza Membrilor Comunităţii Fundamentale pentru Viaţă din California. Cele trei barăci din lemn fuseseră desigur construite pentru copiii care cu atâta naivitate se alăturaseră cultului.

Clădirea principală era evident sediul lui Glover. O vilă mare, cu două etaje şi cu un acoperiş plat, prevăzută cu panouri solare menite să capteze energia soarelui, care apoi să fie transformată în energie electrică. Aparent, locul era mai bine apărat decât cel din nordul Californiei.

În jurul bazei nu fusese construit nici un fel de gard. Şi nici nu era nevoie, pentru că vastitatea pustiului din jur făcea imposibilă orice încercare de evadare. În jurul clădirii patrulau şi două Jeep-uri, semănând cu doi rechini mecanici în aşteptarea prăzii. Suprafaţa era aproape de două ori mai mare decât cea a bazei din California, cuprinzând şi un lac şi o rampă pentru decolarea şi aterizarea elicopterelor.

În spatele clădirii principale erau parcate alte cinci vehicule. Două Jeep-uri, două autobuze de culoare verde închis şi un camion, toate păzite de o santinelă care patrula numai în zona respectivă. O'Neal nu putu să-şi dea seama de ce tip erau, dar cu siguranţă, în fiecare dintre ele încăpeau o duzină de oameni. Comandantul Cavalerilor Morţii se întrebă cam câţi adversari puteau fi în casă. În orice caz mai mulţi decât ei patru, dar mercenarii erau obişnuiţi să lupte în inferioritate numerică. Ce nu puteau însă, era să lupte cu arme pe care nu le cunoşteau. Nici unul dintre ei nu mânuise până atunci o puşcă mitralieră F-l sau vreuna asemănătoare.

Acum însă era prea târziu ca să se mai răzgândească, şi cu atât mai puţin ca să zboare mai sus, în aşa fel încât să evite să atragă atenţia santinelelor inamice. Din nefericire vehiculele-patrulă se opriră, iar santinelele îşi îndreptară gâturile şi se uitau la avionul C-130.

– Rahat, şuieră O'Neal. Ne-au văzut.

– Poate că nu, răspunse Kip, dar fără prea multă convingere. Nu cred să bănuiască ceva. Pe deasupra ţinuturilor ăstora pustii zboară tot timpul o mulţime de avioane. E singura modalitate de a ajunge repede dintr-un loc în altul. Mai ales că pe aici nu sunt aproape deloc şosele...

– Ne-au văzut, repetă O'Neal. O să fie chiar mai greu decât ne-am închipuit.

– Căpitane, spuse Wentworth apropiindu-se de carlingă, poate nu ţi-ai dat seama încă, dar se pare că de data asta n-am prea avut noroc.

– Asta vorbeam şi eu cu Kip, îl asigură O'Neal. Se pare că nu avem decât două posibilităţi şi nici una dintre ele nu e prea grozavă.

– De fapt, avem patru posibilităţi, îl corectă Wentworth. Dar bănuiesc că la două dintre ele ai renunţat deja.

– Nici nu ne întoarcem şi nici nu pornim cu toată viteza spre aerodromul cel mai apropiat şi cel mai sigur, ca să revenim mâine noapte, spuse O'Neal.

– Mi-am închipuit, spuse Wentworth, încuviinţând.

– Şi ce dacă ne vom întoarce mâine? întrebă Kip, uitându-se când la O'Neal, când la Wentworth. Aveţi vreun termen anume sau ce...

– Nenorocitul de Glover n-o să stea mult timp aici, răspunse O'Neal. Toate elicopterele şi vehiculele astea indică faptul că individul se pregăteşte să lichideze tot şi să o şteargă din ţară. Asta înseamnă că vrea să scape şi de copii. Şi nu m-ar mira să fi cumpărat nişte cumpărători. Traficanţi de droguri şi negustori de sclavi albi.

– Triada, adăugă Wentworth. Asta ne-a spus Saintly.

– E băgată şi Triada în chestia asta? îl întrebă Kit pe O'Neal. Asta nu mi-aţi spus-o!

– Nu-ţi face griji, îl linişti O'Neal. Tu nu faci decât să pilotezi avionul. O să trebuiască să găsim un loc unde să aterizăm. Undeva destul de departe de-aici, ca să nu te vadă nenorociţii ăia coborând. Ne laşi acolo şi te uşcheşti. Ce-o să se întâmple după aia, ne priveşte pe noi.

– Dumnezeule! murmură Kip. Soarele o să răsară peste zece minute. Doar n-o să vă duceţi acolo pe lumină. Peste tot în jur e numai deşert. Lacul ăla de-acolo e făcut de mâna omului. Nu tu pomi, nu tu tufişuri. Numai pământ, pământ gol... Or să vă vadă de la kilometri depărtare apropiindu-vă. Asta-i sinucidere curată.

– Ar mai fi o soluţie. Dar e prea riscantă pentru tine, Kip.

– Şi primesc vreo primă dacă-mi pun pielea la bătaie? întrebă pilotul cu viclenie.

– Două, răspunse O'Neal. Ce zici, batem palma. Dar va trebui să

ai încredere în mine și să aștepți până ne întoarcem în America. Nu pot să-ți dau banii pe loc pentru că nu prea mai am la mine lichidități.

– Cred că pot să am încredere în tine, spuse Kip. Spune-mi odată, ce trebuie să fac?

Capitolul 14

Avionul C-130 ateriză în timp ce soarele începea să lumineze cerul dimineţii. Santinele aflate la circa patru sute de metri de casă îi zăriră imediat. Cele două Jeep-uri se îndreptară imediat într-acolo, în timp ce alţi lachei îşi informară superiorii, aflaţi în interiorul casei, în legătură cu cele întâmplate. Unora dintre ei li se ordonă să aducă şi celelalte Jeep-uri, iar doi indivizi înarmaţi cu mitraliere fură trimişi spre unul din cele trei elicoptere.

Primele două Jeep-uri se apropiară de avionul care aterizase pe pământul arid. În fiecare dintre cele două vehicule se aflau câte doi oameni, un şofer şi un individ înarmat cu o puşcă FAL cu periscop Bushnell. Jeep-urile se opriră foarte aproape de avion, iar bandiţii înarmaţi coborâră din maşini cu intenţia de a-i opri pe ceilalţi indivizi care se apropiau de avion.

– Bună dimineaţa! strigă Fanelli în direcţia Jeep-ului, făcându-le cu mâna bandiţilor înarmaţi. Cu ce treabă pe-aici, băieţi?

– Stai pe loc, american împuţit, spuse unul dintre ei, îndreptând puşca FAL spre Fanelli, în timp ce şoferul Jeep-ului scoase un revolver, pe care îl îndreptă în aceeaşi direcţie. Fanelli coborî din avion cu mâinile ridicate la nivelul umerilor. Mercenarul nu avea asupra lui nici o armă cu excepţia unui cuţit Puma.

– Dumnezeule, fii atent ce faci, să nu răneşti pe cineva cu jucăria aia. Poate pe mine.

– Rănit, ai? tună şoferul. Ai putea să crapi.

– Ia staţi o clipă, începu Fanelli. La urma urmelor, ce v-a supărat chiar atât de tare? Faptul că pilotul nu v-a cerut permisiunea să aterizeze?

– Taci din gură! tună omul cu puşca.

Kip McGregor deschise uşa carlingii şi se aplecă în afară.

– Hei, ce dracu' vă veni de învârtiţi puştile alea aşa? întrebă el.

– Dă-te jos din nenorocitul ăla de avion! ordonă şoferul, îndreptând revolverul spre Kip. Şi fără şmecherii, că sunteţi înconjuraţi.

– O.K., spuse Kip. Da' ia-o mai încet, amice. Nu sunt decât un pilot amator și am o problemă la motor. Asta-i tot.

– Mișcă-te, fir-ai al dracului să fii! urlă individul. Cu pistolul.

William O'Neal deschise încet trapa de deasupra carlingii și se ridică în picioare pe scaun, pregătindu-se să iasă prin trapă cu o pușcă F-1 în mână. Dar mai întâi se asigură că Wentworth și Caine se aflau și ei, unul în dreptul ieșirii de urgență și celălalt lângă unul din hublourile din partea dreaptă a avionului.

– Jos! șuieră O'Neal, destul de tare ca să-l audă și Kip.

Pilotul se lăsă pe vine, apoi se lăsă să cadă pe podeaua carlingii. În aceeași clipă, Fanelli se aruncă la pământ și se rostogoli sub avion. Cei doi bandiți înarmați traseră prea târziu. Pistolul descărcă un glonț cilindric în carcasa metalică a avionului, chiar în pragul carlingii. Pușca FAL a celuilalt bandit scuipă trei gloanțe în pământ, la câțiva centimetri de corpul lui Fanelli.

O'Neal trase cu pușca F-1 de pe acoperișul avionului și descărcă asupra Jeep-ului o ploaie de gloanțe de 9 mm. Cei doi bandiți urlară de durere în clipa în care câteva gloanțe cu viteză mare le străpunse pieptul. Trupurile lor zvâcniră de câteva ori, după care se prăbușiră fără viață la pământ.

Cei doi bărbați înarmați aflați la circa o sută de metri în spatele primilor fură luați prin surprindere și ei de focurile trase de pe acoperișurile avionului. Ei își îndreptaseră armele spre Fanelli și spre Kip, apoi încercaseră să tragă în O'Neal. Dar nu-l văzuseră pe James Wentworth, care se strecurase afară din avion prin ieșirea de urgență și se postase chiar sub coada acestuia.

Wentworth trase în plin. Trei gloanțe de 9 mm zdrobiră fața și gâtul unuia dintre ei. Celălalt bandit intră în panică văzându-și tovarășul căzut la pământ, cu o masă zdrobită și însângerată în locul unde cu numai câteva minute în urmă îi fusese fața. Supraviețuitorul nu rămase acolo, să-și vadă tovarășul murind în chinuri. El se rostogoli pe jos, cu gândul de a se apropia cât mai mult de Jeep. Între timp, Steve Caine se cățărase pe una din aripile avionului, de unde se târî până în partea de sus a acestuia. Bărbosul zări silueta care se rostogolea înspre mașină, ochi și trase. Ghicise încotro se îndrepta individul și descărcă asupra acestuia o ploaie de gloanțe de 9 mm,

care zdrobiră pur şi simplu capul şi umerii omului, făcându-i ţăndări claviculele şi craniul.

– Ăştia au fost toţi! strigă O'Neal, lăsându-se să alunece înapoi în carlingă.

– Mai vin şi alţii, spuse Caine, aflat încă pe acoperişul avionului. Două Jeep-uri! Dintre care unul are montată pe el o mitralieră!

– Dumnezeule! strigă Kit. Nenorociţii ăştia o să-mi facă praf avionul!

– Dacă reuşesc asta înseamnă că o să murim şi noi! spuse O'Neal, dându-i lui Kip puşca lui mitralieră F-1. În caz că o să ai nevoie de ea.

– Mulţam, spuse pilotul fără prea mult entuziasm.

– Dacă se îngroaşă gluma pentru tine, adăugă O'Neal, eşti liber să decolezi. Noi o să ne înţelegem.

– Nu-ţi fă griji din pricina mea, amice, răspunse Kip. Du-te fă-ţi treaba şi... baftă!

Cei patru mercenari lăsară în urmă avionul, apropiindu-se tot mai mult de baza propriu-zisă. Wentworth îi dădu puşca F-1 lui Fanelli şi luă o puşcă de vânătoare FAL de la una din santinelele moarte. Caine îşi păstră puşca F-1, dar luă şi una tip FAL din mâinile unui cadavru.

Jeep-urile inamice se apropiau. Cei patru luaseră poziţie de tragere, adăpostindu-se în spatele unui val de pământ destul de înalt. Vehiculele nu înaintau cu viteză prea mare, de teamă, fireşte, să nu sfârşească precum primul grup de santinele. O'Neal îşi luă binoclul şi văzu că în fiecare Jeep se aflau câte trei oameni: un şofer, un trăgător şi un observator cu binoclu. Aşa cum văzuse Caine mai înainte, unul din vehicule era dotat cu mitralieră, montată în partea din spate a maşinii şi cu ţeava aşezată pe parbriz. Situaţia era destul de primejdioasă, dar zgomotul făcut de paletele unor rotoare uriaşe dădea de înţeles că lucrurile luaseră o întorsătură de-a dreptul dramatică şi aproape fără ieşire.

Orice veteran din Vietnam recunoştea huruitul unui elicopter. Era un zgomot pe care nu-l mai uiţi niciodată. El te obsedează în vis, de obicei în aşa măsură încât te trezeşti cu corpul acoperit de o sudoare rece, cu inima bătându-ţi să-ţi spargă pieptul şi cu gura uscată. Numai că de data aceasta, elicopterul inamic nu era produsul unui coşmar, ci o cumplită *realitate.*

– Jim, ai grijă de elicopter! ordonă O'Neal. Steve, tu vezi de Jeep-ul cu mitralieră. Joe se ocupă de cealaltă maşină. Iar eu o să încerc să le distrag atenţia.

– Lasă-mă pe mine, căpitane, spuse Fanelli.

– Parcă ţi-am spus deja ce ai de făcut, răspunse O'Neal. Şi aţi face mai bine să-i daţi bătaie, pentru că nu cred să mai apucăm şi o a doua şansă.

O'Neal o luă la fugă prin spatele valului de pământ, în vreme ce ceilalţi mercenari se împrăştiară, ca să nu ofere duşmanului o singură ţintă vie. Continuau să tragă, în timp ce elicopterul se apropia tot mai mult, ridicând în jurul lor nori de praf până la înălţimea valului de pământ.

O'Neal începu să tragă cu puşca mitralieră F-1, descărcând o rafală de gloanţe de 9 mm asupra celor două Jeep-uri care se apropiau. Apoi se uită în sus, la elicopterul Linx care plutea în aer, chiar deasupra capului său. În dreptul uşilor glisante zări o siluetă, încinsă cu o centură de siguranţă şi înarmat cu o mitralieră.

Silueta trase asupra lui O'Neal o rafală puternică de proiectile. Gloanţele muşcară în valul de pământ, iar O'Neal se ghemui la pământ şi strânse din dinţi. Un glonte îi zgârie ceafa, senzaţia fiind aceea de ardere cu fierul înroşit. Sunetul obsedant al proiectilelor se împletea cu răpăitul metalic al mitralierelor.

Wentworth, Caine şi Fanelli acţionară la unison ca o singură unitate de luptă. Wentworth trase în elicopter şi nimeri în plin parbrizul.

Caine trase în Jeep-ul cu mitralieră, iar Fanelli în cel de-al doilea.

Toţi trei mercenarii deschiseră focul în acelaşi timp.

Wentworth îl împuşcă mai întâi pe pilotul elicopterului. Acesta se prăbuşi mort peste tabloul de comandă, iar picioarele îi alunecară de pe pedalele de direcţie. Lynx-ul făcu o mişcare bruscă spre dreapta, care însă răsuci la fel de brusc cadavrul. Picioarele acestuia apăsară din nou pe pedalele de direcţie şi elicopterul se mişcă spre stânga. Celălalt ocupant al elicopterului, cel cu mitraliera, intră în panică şi începu să strige. Elicopterul începu să piardă rapid din altitudine. Aparatul se prăbuşi la pământ, cu paletele înfipte în solul arid. Impactul violent îndoi metalul, iar elicopterul arăta ca o cutie de

bere strânsă de mâna unui uriaş. După câteva secunde, Lynx-ul explodă într-o masă de schije metalice şi de benzină arzând.

Caine îl împuşcă mai întâi pe şoferul Jeep-ului cu mitraliera. Glonţul pătrunse prin parbriz şi zdrobi nasul omului. Alte două gloanţe îl loviră pe individul care stătea în spatele mitralierei. Omul ridică braţele ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze moartea care venise să-l ia cu ea. Reuşi. Trupul său lipsit de viaţă se prăbuşi peste mitralieră.

Jeep-ul se clătină, mişcându-se necontrolat încoace şi încolo, cât pe-aci să se ciocnească cu celălalt vehicul. Îngrozit, cel de-al treilea ocupant al primului Jeep, omul cu binoclu, se hotărî să sară din maşină. Dar căzu chiar în botul celui de-al doilea Jeep şi în cauciucuri. Şoferul se luptă cu volanul, încercând să controleze cel puţin roţile din faţă ale vehiculului. Tipul înarmat de lângă el fu literalmente zburat din maşină şi se prăbuşi la pământ, zdrobindu-şi ţeasta.

Cei doi bandiţi rămaşi în viaţă opriră maşina, săriră afară şi se ghemuiră în spatele vehiculului. Dar Fanelli luă o grenadă de mână, smulse cuiul şi o aruncă în maşină. Grenada se lovi de pământ şi se rostogoli sub Jeep. Explozia ridică efectiv vehiculul înainte de a-l prăvăli peste cei doi bandiţi.

– Asta numesc eu creşterea sorţilor de izbândă. Dar au mai rămas destui nenorociţi de care trebuie să ne ocupăm.

– Aşa că, haideţi să-i facem o vizită lui Glover şi puşlamalelor lui! răspunse Fanelli. Şi cred că putem folosi unul din Jeep-urile venite în întâmpinarea noastră. Nu-i aşa băieţi?

Capitolul 15

–Thor, ce dracu' s-a întâmplat cu sistemul nostru de apărare? tună Harold Glover, adresându-se suedezului.

– S-a prăbuşit un elicopter, Harry..., începu Thor Onjarta pe un ton umil. Uriaşul pachet de muşchi era la fel de uluit ca şi şeful său. Dar am trimis o duzină de oameni ca să se ocupe de asta. Aveau la ei arme şi muniţii cât să radă un batalion întreg!

– Mă îndoiesc că în avionul acela era un batalion, spuse cu amărăciune Jean-Claude LeTrec, uitându-se prin fereastra biroului lui Glover la Lynx-ul cuprins de flăcări. Dar erau cu siguranţă prea mulţi ca oamenii dumneavoastră să-i poată dovedi.

– O să mai vedem noi, mârâi Thor, jignit de remarca francezului.

LeTrec se întoarse către cei trei tineri body-guarzi asiatici care îi însoţiseră aici în Australia şi le spuse:

– *Wumwn li'ke jyow-yau dzow leh!*

– *Sher, LeTrec Syaun-sheng,* răspunseră cei trei, înclinându-se în faţa francezului.

– Ce le-aţi spus? întrebă Glover. Nu înţelegea foarte bine chineza şi nu îi plăcea ca cineva să vorbească în faţa lui o limbă pe care el nu o înţelegea.

– *Au revoir,* îi spuse LeTrec cu o plecăciune exagerată. Acum fiecare pentru el. *Oui?*

Şi cu asta, francezul şi trioul său de body-guarzi ieşiră din birou. Kwan Li Que îi urmări cu privirea, dar nu procedă la fel ca ei. El se întoarse spre Glover.

– Jean-Claude şi oamenii lui or să încerce să plece, spuse Kwan. Probabil că speră să poată zbura cu elicopterul lor.

– Tu nu pleci, Kwan? îl întrebă Glover surprins. Nu şi-l putea închipui pe gangsterul singaporez în stare să rămână într-o situaţie ce se anunţa mai mult decât periculoasă. Şi la urma urmelor, ce motiv ar fi avut Kwan să-i fie loial lui Glover?

– Nu cu elicopterul, răspunse Kwan. Unul dintre aparatele tale a fost deja doborât... şi avea şi o mitralieră. Nu cred că LeTrec o să aibă mai mult succes.

– Thor. Glover se întoarse către administratorul său. Vezi ce arme ca lumea găseşti şi dă-le domnului Kwan şi oamenilor săi. Unde e Daiku?

– I-am văzut îndreptându-se spre camera lor, în aripa de est, răspunse Thor. Sper că n-au de gând să se ascundă sub paturi.

– Fii convins că *Yakuza* n-ar face niciodată aşa ceva, îi spuse Kwan. Probabil că Daiku şi *kobun*-ii lui îşi pregătesc acum săbiile. *Yakuza* preferă şi acum oţelul rece în locul gloanţelor. Dar să nu-l subestimaţi. În contact imediat cu adversarul, o sabie mânuită de un expert poate fi la fel de ucigătoare ca şi un glonţ.

– Pe mine nu mă interesează cu ce vor să lupte *Yacuza*, atâta vreme cât sunt de partea noastră, spuse Glover.

– Oh, bineînţeles că sunt de partea noastră, îl asigură Kwan pe australian. Dar asta este fireşte o chestiune de autoapărare. Ţine de instinctul de conservare. Şi se poate foarte bine ca după ce termini totul, Dailu să vrea şi capul tău.

– O să mai vedem noi, spuse Glover. *După* ce se termină toată porcăria asta, adăugă el, foarte încrezător în forţele sale.

Cavalerii Morţii se urcară în Jeep şi o porniră spre clădirea principală a bazei. Joe Fanelli era la volan şi conducea încet vehiculul spre inima taberei inamice. James Wentworth şi Steve Caine mergeau pe jos, pe lângă maşină, cu puştile FAL pregătite. O'Neal încheie plutonul.

Mercenarii încercau pe cât posibil să nu fie văzuţi, profitând de coloanele de fum negru ce se ridicau dintre rămăşiţele elicopterului ce luase foc. Erau ţinte foarte vulnerabile pentru duşman, dar ei nu vedeau aproape nimic din ceea ce se întâmpla pe teritoriul acestuia. Peste o duzină de tineri, fete şi băieţi, ieşiră timizi din barăcile de lemn. Dar nici unul dintre ei nu îndrăznea să se apropie de cei patru mercenari. Din vilă ieşiseră cincisprezece bandiţi înarmaţi cu puşti mitralieră. Doi dintre ei traseră câteva gloanţe pe deasupra capetelor tinerilor curioşi. Aceştia înţeleseseră mesajul şi intrară înapoi în barăci. Acest lucru prinse bine ambelor părţi. Nici Cavalerii Morţii şi nici gangsterii nu voiau ca adolescenţii aceia să le stea în cale în timpul luptei.

În afară de cei cincisprezece pușcași care ieșiseră din vilă, înăuntru se mai aflau câțiva, postați pe la ferestre și pe acoperiș. Cavalerii Morții mai văzură și patru oameni care se îndreptau spre unul din elicopterele de pe rampă. Unul dintre ei era un caucazian mic și oacheș, iar ceilalți trei erau asiatici.

– Ești sigur că vrei să faci asta, Joe? îl întrebă O'Neal pe Fanelli.

– La dracu'... nu, răspunse acesta. Nu *vreau* s-o fac, dar în definitiv a fost ideea mea.

– Lucru care nu se întâmplă prea des, comentă Wentworth.

– Potoliți-vă, spuse O'Neal, căruia numai de ciondăneli și de ironii nu-i ardea în momentul acela. Și pregătiți-vă să-l acoperiți pe Joe.

– O.K., spuse Fanelli. Pe locuri, sunt gata, plec...

El viră puternic spre dreapta, îndreptând mașina spre rampa pentru elicoptere. Gloanțele începuseră să șuiere în jurul lui Fanelli, străpungând caroseria mașinii. Parbrizul se făcu țăndări, iar Fanelli fu obligat să se ghemuiască sub tabloul de bord. El apăsă pe pedala de accelerație – între timp, pusese sub bancheta din spate a mașinii aproape un sfert de kilogram de exploziv C-3 – și pregăti detonatorul conectat la un ceas de mână cu sistem sonor care urma să se declanșeze în mai puțin de un minut.

Fanelli deschise portiera, sări din mașină și se rostogoli cât mai departe de vehicul. Simți o durere ascuțită în umărul în care fusese împușcat cu câteva zile mai înainte, în California. Un glonț se înfipse în pământ, la câțiva centimetri de el. Fusese tras de unul din pușcașii de pe acoperiș. Pușca FAL a lui Wentworth ripostă, iar banditul, urlând de durere, se prăbuși la pământ, căzând în cap.

Jeepul înaintă spre rampă, în timp ce elicopterul în care se afla LeTrec și body-guarzii săi începea să se ridice de la pământ. Aparatul se afla la aproape doi metri deasupra solului, când Jeep-ul ajunse sub el, iar explozivul C-3 își făcu datoria.

Explozia fu monstruoasă, iar forța ascensională îl proiectă cu putere în sus. Elicopterul începu să se învârtească necontrolat, iar LeTrec nu mai apucă decât să-și dea seama că ar fi fost mult mai bine să rămână și să lupte alături de ceilalți. În clipa următoare, pasărea de oțel intră cu toată puterea într-unul din zidurile vilei lui Glover. Rezervorul de combustibil explodă, iar elicopterul se transformă

într-o nouă sălbatică, care sfărâmă zidul ca pe un decor de mucava. LeTrec şi body-guarzii săi se dezintegrară literalmente în explozia aceea înfiorătoare.

Explozia combinată a elicopterului şi a explozivului C-3 devastă pur şi simplu rampa pentru elicoptere şi parcul de maşini. Se produse o reacţie în lanţ, care afectă în primul rând cel de-al treilea elicopter, care sări în aer cu aceeaşi furie ca şi primele două. Această din urmă explozie împroşcă în jur şuvoaie de combustibil aprins, care, atingând bidoanele cu combustibil pentru elicoptere şi pentru maşinile de teren, produseră o nouă explozie. Containerele săriră în aer, iar benzina aprinsă se împrăştie în toate direcţiile, împroşcând camioanele şi autobuzele. Nimeni nu se putea apropia de vehiculele în flăcări, ca să stingă focul. Şi nici nu încercă. Totul ardea, totul sărea în aer.

Combustibilul aprins se apropia şi de casă. Clădirea de cărămidă ar fi rezistat poate asaltului flăcărilor, dacă n-ar fi avut un zid prăbuşit. Acum însă, focul cuprinse şi interiorul casei, întinzându-se repede, pentru că nimeni nu putea să încerce măcar să-l stăvilească.

Tactica se dovedise mult mai bună decât şi-ar fi putut dori Cavalerii Morţii. Cascada lui Fanelli cu maşina-bombă avusese ca rezultat cel mai formidabil exemplu de teorie a dominoului. Casa era pe jumătate distrusă, iar restul ardea. Cei mai mulţi dintre oamenii lui Glover erau deja morţi, ucişi fie de explozii, fie de tirul celorlalţi trei Cavaleri ai Morţii.

Duşmanii erau mai numeroşi, dar mult mai lipsiţi de experienţă. Tactica îndrăzneaţă a Cavalerilor Morţii îi năucise şi îi demoralizase pe oamenii lui Glover, care nu aveau nici pe departe îndemânarea mercenarilor. Era ca şi cum o haită de lupi s-ar fi luptat cu patru tigri. În timp ce numărul lupilor scădea, sorţii de izbândă ai tigrilor creşteau.

Cavalerii Morţii se apropiară de casă–sau de ceea ce mai rămăsese din ea. Ei aruncară grenade prin ferestre, prin uşa din faţă şi prin uriaşa spărtură din aripa de vest. Exploziile grenadelor le „făcură loc" să intre în casă cu armele pregătite.

Caine şi Fanelli intrară prin spărtură, se strecurară pe lângă flăcările care încercau parcă să le ţină calea şi ajunseră într-un

coridor lung. În fața lor mergeau clătinându-se și înecându-se din cauza fumului trei dintre oamenii lui Glover. Fanelli îi doborî la pământ cu pușca mitralieră F-1.

Cei doi merseră după aceea de-a lungul coridorului și când intrară în bucătărie, dădură peste un congelator la fel ca cel din baza din California. Fanelli luă puțin exploziv C-3 și, într-un mod nu foarte ceremonios, deschise ușa congelatorului. Caine rămase de pază în bucătărie, în timp ce Fanelli coborî scările subsolului ca să-i elibereze pe tinerii aproape morți de foame și tortură, încuiați în celulele de sub casă. Sarcina lui Fanelli era cumplită, dar nepericuloasă, pentru că toate santinelele care păzeau subsolul fuseseră chemate să li se alăture celor de sus.

Caine în schimb, avea de înfruntat o situație mult mai dificilă.

Kwan Li Que și cei trei body-guarzi ai săi năvăliră în bucătărie. Gangsterii singaporezi căutau un loc pe unde să poată ieși din casa care ardea și tot căutând ajunseră în bucătărie, fără să știe că aveau să dea peste Caine. Singaporezii reacționară imediat. Kwan ridică un pistol. Unul dintre body-guarzii săi se așeză într-un genunchi și îndreptă spre Caine o pușcă mitralieră englezească, Sterling, în timp ce ceilalți doi se lăsară pe vine și scoaseră cuțitele.

Caine se ocupă mai întâi de cel cu pușca mitralieră, descărcând o rafală de gloanțe cilindrice de 9 mm în stomacul și pieptul acestuia. Alte două gloanțe străpunseră sternul lui Kwan, care se răsuci și căzu în genunchi, în timp ce cadavrul body-guardului său se prăbuși pe podea, chiar lângă el.

Ceilalți doi body-guarzi se apropiară însă de Caine înainte ca acesta să fi îndreptat pușca spre ei. Unul dintre ei se răsuci și cu o lovitură de picior aruncă pușca F-1 din mâinile mercenarului. Apoi îndreptă cuțitul Bowie spre fața lui Caine. Acesta se feri și făcu un salt într-o parte, ducând instinctiv mâna la șold ca să-și ia și el cuțitul.

Dar unul dintre bandiți îl lovi din plin în abdomen. Mercenarul gemu și se chirci de durere, dar reuși să-și scoată cuțitul din toc. Adversarul său vru să-i înfigă cuțitul în gât, țintind artera carotidă. Caine ridică însă în aceeași clipă brațul stâng, să pareze lovitura. Oțelul ascuțit îi sfâșie mâneca și îi străpunse încheietura mâinii.

Strângând din dinți de durere, Caine făcu câțiva pași înapoi.

Mâneca stângă i se îmbibă de sânge, dar degetele le putea mişca, ceea ce însemna că muşchii şi tendoanele nu fuseseră atinse.

– *Wang pu-tan*! strigă individul cu cuţitul Bowie, atingând încet lama pătată de sânge.

Celălalt bandit se apropie de el. Era înarmat cu o baionetă cu lamă lungă de douăzeci de centimetri. Cei doi zâmbiră, convinşi că dacă atacau amândoi în acelaşi timp, Caine nu mai avea cum să se apere.

Caine îşi dădu seama că sorţii lui de izbândă scăzuseră simţitor. Era evident că singaporezii ştiau să mânuiască un cuţit şi stăpâneau şi artele marţiale. Cu toate acestea, Caine sesiză la ei o oarecare slăbiciune. Banditţii îşi închipuiau că aşa dezarmat cum era, adversarul lor nu mai reprezenta o ameninţare reală. Dar nu-şi dădeau seama că subapreciindu-l pe Caine, făceau o imensă greşeală.

Anticipându-le mişcările şi parând loviturile menite să-l ia prin surprindere, în clipa în care individul cu baioneta îndreptă arma spre pieptul lui Caine, acesta se feri, înfigând cuţitul în mâna cu care omul ţinea baioneta. Banditul urlă de durere şi scăpă arma din mână.

Celălalt cuţitar îl atacă pe Caine chiar în clipa în care acesta îl apucă pe rănit de păr şi îl trase în faţa lui. Cuţitul Bowie străpunse carnea şi despică osul. Banditul icni surprins şi îngrozit, dându-şi seama că înfipse cuţitul în trupul tovarăşului său. Rănitul urlă de durere, în timp ce Caine continua să-l ţină de păr, împingând craniul muribundului în faţa celuilalt cuţitar. Apoi dădu drumul cadavrului şi, ţinând cuţitul în mâna stângă, scoase pistolul automat Browning şi trase piedica.

Adversarul său dădu la o parte cadavrul şi se pregăti să-l înfrunte pe Caine. Dar văzând pistolul acestuia, îşi dădu seama că avea să moară înainte chiar ca mercenarul să apese pe trăgaci. O rafală de gloanţe îi sfărâmă fruntea şi îi trecu prin creier ca printr-un cartof stricat.

Kwan Li Que stătea pe podea cu spatele rezemat de perete. Ştia că avea să moară. Cu toate că nu sângera foarte tare, gangsterul singaporez simţea cum viaţa i se scurge treptat din trupul său vlăguit. Hemoragie internă, îşi spuse el. Fără intervenţia unui medic va muri într-o jumătate de oră.

Kwan avea încă pistolul în mână. Dar vederea i se încețoșase, așa că n-avea nici un rost să încerce să îl omoare pe Caine. Kwan era om de afaceri, nu soldat. Nu avea prea multă experiență în mânuirea armelor sau în lupta corp la corp. Kwan își spuse că pistolul avea să-l ajute mai curând să-și grăbească sfârșitul.

Își vârî țeava în gură, iar dinții începură să-i clănțăne, lovind metalul rece. Apăsă pe trăgaci în clipa în care simți țeava pistolului pe cerul gurii.

În timp ce se apropia de biroul lui Glover, James Wentworth auzi voci. Mercenarul apucă Browning-ul cu amândouă mâinile și lovi ușa cu piciorul. În clipa următoare, în fața lui străluci o lamă lungă de oțel. Wentworth făcu un salt înapoi, iar sabia se înfipse adânc în tocul de lemn al ușii.

Wentworth zări trăsăturile sălbatice ale banditului *yacuza* care mânuia sabia. Wentworth apăsă pe trăgaciul pistolului, iar fața omului se transformă într-o masă de carne sângerândă. *Yacuza* se prăbuși pe podeaua biroului, iar sabia rămase înfiptă în tocul ușii.

În birou se afla și Daiku și ceilalți doi body-guarzi *yacuza*. Tinerii japonezi atletici și puternici, cu fețe rigide, fără arme de foc și înarmați amândoi numai cu câte o sabie de samurai *katana*. Cei doi *cobuni* stăteau in fața conducătorului lor, hotărâți să-l apere chiar cu prețul vieții dacă era nevoie.

– Cred că n-are nici un rost să vă spun să vă predați, le spuse Wentworth.

Cei doi *kobun* răspunseră atacându-l pe locotenent. Unul cu sabia ridicată deasupra capului, celălalt ținând-o la nivelul pieptului. Wentworth trase în primul dintre ei, descărcând repede asupra lui o rafală de gloanțe de 9 mm. Omul se clătină, dar continuă să se apropie de mercenar.

Wentworth trase din nou. Pe cămașa albă a asiaticului apăru o pată de sânge, dar cu toate acestea omul mergea înainte, clătinându-se și agitând sabia. Wentworth făcu un salt într-o parte, ferindu-se de lama de oțel. *Kobun*-ul se prăbuși pe podea cu fața în jos, mort înainte de a atinge suprafața tare.

Cel de-al doilea *kobun* lovi cu sete, cu gândul de a reteza mâinile lui Wentworth, obligându-l astfel să dea drumul pistolului.

Mercenarul făcu un salt înapoi, iar sabia lovi Browning-ul, care căzu din mâna lui Wentworth. *Kobun*-ul ridică din nou sabia, să lovească încă o dată. În clipa aceea, Wentworth înşfăcă mânerul săbiei *katana* înfiptă în tocul uşii. Japonezul ataca întruna, în timp ce Wentworth pară toate loviturile cu latul săbiei. La un moment dat însă, îl surprinse cu un atac violent şi îi înfipse sabia în gât. *Kobun*-ul se clătină pe picioare, din rană ţâşnindu-i un şuvoi de sânge.

Daiku se întunecă la faţă văzându-şi şi ultimul body-guard prăbuşindu-se mort în faţa lui. Conducătorul *yakuza se uita ţintă la* Wentworth. Mercenarul stătea cu picioarele depărtate ţinând sabia *katana* cu amândouă mâinile. Daiku încuviinţă şi luă şi el sabia.

– Terminăm o dată cu toată povestea asta? întrebă el.

– Da... într-un fel sau altul, răspunse Wentworth.

Înaintară încet unul către celălalt, fiecare încercând să intuiască strategia celuilalt. Daiku este un spadasin mult mai bun decât fuseseră *kobun*-ii săi, îşi spuse Wentworth lăsându-l pe japonez să facă prima mişcare. Daiku nu-l dezamăgi. Gangsterul *yakuza* făcu mai întâi o mişcare scurtă, menită să deruteze adversarul, după care lovi în plin. Wentworth pară lovitură după lovitură, până când, cu o mişcare neaşteptată, japonezul îi făcu o rană adâncă în abdomen. Wentworth gemu de durere, în timp ce rana începu să sângereze abundent. Daiku lovi din nou. Lamele de oţel se ciocniră, dar de data asta Wentworth reuşi să pareze lovitura. Daiku îl lovi cu piciorul pe Wentworth, dezechilibrându-l. Acesta se lovi cu spatele de un perete şi de-abia reuşi să pareze lovitura următoare. În clipa în care Daiku ridică sabia cu gândul de a-şi lovi adversarul în cap, Wentworth se lăsă pe vine şi înfipse sabia *katana* în burta lui Daiku. Din abdomenul spintecat ţâşniră intestinele roşii şi verzi, iar japonezul se clătină, gemând de durere. Wentworth ridică sabia şi lovi cu sete. Lama de oţel tăie muşchii şi oasele, iar capul lui Daiku căzu pe podea, rostogolindu-se prin cameră. Cadavrul decapitat al conducătorului *yakuza* se prăbuşi şi el o clipă mai târziu, sângele şiroind din gâtul retezat.

– *Syonara, spuse* Wentworth uitându-se la cadavrul fără cap.

Capitolul 16

Harold Glover şi Thor Ornjarta erau în bibliotecă, o încăperea în care, pe lângă rafturile cu cărţi şi mese pentru cititori, se mai aflau şi fotolii din piele, un bar bine garnisit, un televizor cu ecran mare şi, ca în toate camerele în care Glover obişnuia să stea mai mult, o oglindă cât un perete.

– Eu tot cred că trebuie să rămânem aici şi să luptăm, spuse Thor, care era înarmat cu o puşcă de vânătoare cu două ţevi. Încă mai putem câştiga...

– Nici să nu te gândeşti, i-o reteză Glover, bătându-şi nervos palma cu ţeava unui pistol. Nu era obişnuit să poarte armă, aşa că mişcările pe care le făcea cu pistolul în mână erau de-a dreptul stângace.

– Apărarea noastră a fost nimicită. Asta înseamnă că oamenii tăi n-au reuşit să-i oprească pe atacatori. I-au lovit cu tot ce au avut la îndemână dar se pare că asta n-a fost de ajuns. Ce dracu' te face să crezi că am putea schimba cursul luptei?

– Eu..., începu Thor pe un ton neconvingător.

– Taci din gură, îi spuse Glover. O să trebuiască să luăm cu noi nişte bani lichizi. S-ar putea să ne coste al naibii de mult să plecăm clandestin din ţară.

– Şi unde ne ducem, Harry? îl întrebă Thor încruntat.

– În Europa, răspunse Glover.

– În Europa? repetă Thor speriat. Ştii doar că nu mă pot întoarce în Europa. Poliţia o să mă aresteze.

– Treaba ta, răspunse Glover, trăgând unul din rafturile cu cărţi. Acesta scârţâi ca o uşă şi dădu la iveală o nişă în care se afla un seif mare din metal.

– După ce ne stabilim undeva o să scot nişte bani din contul din Elveţia şi o să vedem ce o să facem.

O lovitură între omoplaţi îl împinse pe Glover cu capul în seiful tare. Thor îl prinse cu o mână de ceafă, iar cu cealaltă îi smulse pistolul din mână.

– Crezi că o să te las să te foloseşti de mine ca de un paravan până

te vezi plecat din Australia, ca apoi să mă laşi să-i înfrunt singur pe poliţişti? şuieră Thor, prinzându-l pe Glover de gât cu amândouă mâinile.

– Nu... icni acesta, de-abia putând să mai respire. A fost singurul cuvânt pe care l-a mai putut rosti înainte de a se sufoca.

– Te foloseşti de toţi, pentru ca apoi să te descotoroseşti de ei! urlă Thor, continuând să-l strângă de gât. Eu îţi cunosc jocul mai bine decât oricine.

Glover se zbătea să scape. Trăgea de încheieturile lui Thor şi îl zgâria cu unghiile, dar suedezul nu slăbea câtuşi de puţin strânsoarea. Degetele puternice ale lui Thor pătrundeau tot mai adânc în gâtul lui Glover. Dar curând, rezistenţa victimei sale începu să slăbească, până când corpul lui Glover deveni moale. Cu toate acestea, Thor continuă să-l ţină strâns, vrând să se asigure că Glover nu se preface doar că e mort.

Între timp, O'Neal intrase în bibliotecă, fără să-şi închipuie că acolo avea să dea peste cei doi care se omorau între ei. Înţelese imediat care era motivul pentru care Glover şi gorila lui preferată se luptau cu atâta înverşunare. *Cu atât mai bine*, îşi spuse el. Omorându-se între ei, îi uşurau lui munca.

Thor îl zări cu coada ochiului şi reacţionă imediat la ameninţarea puştii mercenarului, împingând spre O'Neal corpul lui Glover, ca pe o enormă păpuşă de cârpă. Ciocnirea fu atât de puternică, încât O'Neal scăpă din mână puşca mitralieră.

Thor se îndrepta spre el cu mâinile întinse şi cu degetele încovoiate, gata să-şi sfâşie adversarul – ceea ce chiar era în stare să facă, îşi spuse O'Neal, ştiind ce forţă neobişnuită avea suedezul. Pe comandantul Cavalerilor Morţii nu-l încânta deloc perspectiva unei lupte corp la corp cu Thon Ornjarta.

Mercenarul făcu un salt înapoi, ca să se îndepărteze de Thor. Apoi, cu o mişcare fulgerătoare, scoase Browning-ul, trase piedica şi apăsă pe trăgaci.

Trase de trei ori. Toate cele trei gloanţe străpunseră pieptul puternic al lui Thor, dar uriaşul nu căzu. Din gura deschisă îi curgea sânge şi salivă, iar în ochi i se citea pe lângă durere şi o furie sălbatică.

Mercenarul continua să tragă în el. Thor scoase un urlet ca de

fiară înjunghiată, în timp ce din gură îi curgea tot mai mult sânge. O'Neal îl împuşcase în amândoi plămânii. În cele din urmă, genunchii i se muiară, iar Thor se prăbuşi pe podea.

O'Neal oftă uşurat, ţinând încă Browning-ul îndreptat spre uriaşa masă de carne însângerată. Un geamăt surd atrase atenţia mercenarului asupra lui Harold Glover. Liderul cultului începea să-şi vină în fire. O'Neal se întoarse ţinând pistolul în aşa fel încât, la nevoie, să poată trage şi în Thor şi în Glover.

Deodată, Thor se ridică de la podea şi se repezi la O'Neal ca un taur înfuriat. O'Neal se întoarse cât putu de repede şi încercă să-şi îndrepte pistolul spre capul brutei. Dar Thor se prăbuşi peste el înainte ca mercenarul să apuce să apese pe trăgaci. Amândoi bărbaţii se clătinară şi căzură la picioarele unei mese.

O'Neal scăpă pistolul din mână, în timp ce Thor îl apucă cu amândouă mâinile de gât. O'Neal începu să-l plesnească peste urechi. Thor urlă de durere, dar nu dădu drumul gâtului lui O'Neal.

Mercenarul îşi simţea traheea prinsă ca într-o menghină de oţel, capul ca o oală sub presiune, iar vederea înceţoşată şi punctată de o mulţime de luminiţe albe. O'Neal simţea că îl lasă puterile şi ştia că trebuia să acţioneze repede dacă nu vroia să moară.

Pipăind mai mult decât văzând, O'Neal găsi ochii lui Thor şi îşi înfipse degetele în ei. Suedezul urlă de durere şi de frică, dându-şi seama că O'Neal putea efectiv să-i scoată ochii.

Thor dădu drumul gâtului mercenarului şi îi luă mâinile de pe faţa lui, înainte ca O'Neal să-l orbească. Apoi, matahala îi arse repede un pumn în piept. Mercenarul icni, întrebându-se în gând dacă nu cumva huiduma îi zdrobise sternul. Îl mira rezistenţa suedezului, care primise atâtea gloanţe în piept şi totuşi părea puternic şi încăpăţânat ca un taur.

O'Neal îi trase în faţă un croşeu de dreapta, dar Thor de-abia dacă se mişcă. În schimb, îl apucă pe mercenar de cămaşă şi îl ridică de la pământ.

O'Neal îl lovi cu piciorul în piept. Faţa matahalei se schimonosi de durere, dar Thor continuă să-l ridice pe O'Neal de parcă ar fi fost un sac de cartofi. Mercenarul îl lovea întruna cu picioarele în piept şi în faţă, dar degeaba. Strânsoarea menghinei de oţel nu înceta.

Brusc, Thor îl azvârli de perete. Mercenarul se lovi cu spatele de suprafaţa tare, apoi căzu pe podea. Ameţit, se uită în sus şi văzu ca prin ceaţă matahala, care făcu un pas înainte şi apoi se opri. O'Neal încercă să se ridice, dar nu putu din cauza durerilor. Încercă să-şi recapete răsuflarea şi să se ridice înainte ca Thor să se apropie şi să-l trimită pe lumea cealaltă.

Dar Thor nu se mişcă. Dimpotrivă, după ce se clătină de câteva ori, se prăbuşi pe podea. O'Neal se uită la ochii lipsiţi de viaţă ai namilei. În sfârşit, murise. O'Neal se ridică încet icnind de durere. Coaste rupte, îşi spuse el. Bine măcar că nu avea coloana ruptă.

– Stai pe loc , nen... nenorocitule, se auzi o voce răguşită. Şi... mâinile sus.

O'Neal se întoarse. Harold Glover îşi recăpătase cunoştinţa. Dar asta nu era totul. Australianul găsise Browning-ul lui O'Neal şi ţinea pistolul cu stângăcie, ca un amator, aşa cum probabil că învăţase, uitându-se la oamenii săi.

– Eşti terminat, Glover, îi spuse O'Neal, ridicând însă mâinile goale până la nivelul umerilor. Iar omorându-mă pe mine nu rezolvi nimic.

– Tu? Glover făcu ochii mari, iar pistolul îi tremură în mână. *Tu* ai fost în California!

– Da, aşa e, răspunse O'Neal, făcând un pas înainte. Îşi căută din priviri puşca mitralieră, dar o zări chiar în spatele piciorului lui Glover. Ţi-am distrus dispozitivul din Statele Unite şi acum am venit aici să terminăm treaba.

– Formidabil, spuse Glover uluit. Nu sunteţi nici agenţi federali, nici poliţişti, nu-i aşa? Nu sunteţi decât o bandă de mercenari, de puşcaşi plătiţi. Făcu o pauză, apoi continuă. Carol Henderson v-a angajat, nu-i aşa? Ea şi comitetul ei de părinţi.

– Ce contează cine ne-a angajat? Zărise pe podea, chiar lângă seif, patul unei puşti.

– Ah, prietene, cât de prost ai fost. Dacă ai fi avut cât de cât minte, ai fi venit la mine şi... am fi ajuns noi la vreo înţelegere. Ţi-aş fi dat de două ori – *de trei ori* – mai mult decât părinţii ăia. Te-aş fi plătit ca să dispari... să te faci nevăzut. Şi... încă putem să cădem la învoială... dacă vrei. Aş putea să te angajez eu. Te-aş plăti bine. Nu e prea târziu

pentru asta, ce zici?

– N-aş accepta pentru nimic în lume bani de la tine, răspunse O'Neal. Banii tăi sunt murdari. Am întâlnit eu mulţi nemernici la viaţa mea, dar parcă nici unul atât de dezgustător ca tine.

– Nici o mişcare! strigă Glover, intuind că mercenarul punea ceva la cale, dar neştiind exact ce anume. Te crezi mai deştept decât *mine*? Imposibil. *Eu* am creat acest cult. *Eu* am organizat totul... inclusiv operaţiunile financiare. Nimeni nu ştie mai multe decât mine.

O'Neal se uită la Glover. Nenorocitul chiar credea ceea ce spunea.

– *Tu* eşti cel înarmat, geniule, spuse O'Neal ridicând din umeri. Dă-i drumul, de ce nu tragi? N-ai curajul să ucizi un om neînarmat?

– Am să te omor, îl ameninţă Glover, dar tonul vocii îi trăda ezitarea. Îţi mai dau o şansă: scoate-mă de aici şi vei fi răsplătit. Îi îndrepta ţeava pistolului în faţă. Aşa... acum spune-mi cum ies de aici.

– Cu picioarele înainte! strigă O'Neal, trântindu-se la pământ. Glover apăsă pe trăgaci, dar glonţul de 9 mm trecu la aproape treizeci de centimetri pe deasupra capului lui O'Neal în timp ce mercenarul se făcu una cu covorul. Glover nu era obişnuit cu reculul unui pistol de calibru mediu. Braţul i se ridică iar australianul în sinea lui, încercând să ochească din nou. Între timp, O'Neal puse mâna pe patul puştii pe care o zărise ceva mai devreme lângă seif. Glover trase din nou, dar glonţul se înfipse în peretele din faţa sa. O'Neal puse în sfârşit mâna pe puşcă. Era o puşcă de vânătoare. A lui Thor. Căpitanul mercenarilor se târî pe podea. Simţea durerea din coşul pieptului ca pe o lamă de cuţit sfârtecându-i trupul. O'Neal strânse din dinţi şi apăsă pe trăgaciul puştii, chiar în clipa în care australianul se întoarse spre el cu gândul să-l împuşte. Glover primi glonţul în piept şi se prăbuşi la podea, într-o baltă de sânge. O'Neal mai trase o dată, să fie sigur că Harold Glover n-o să se mai scoale niciodată.

– Bill! strigă Wentworth intrând în cameră. Locotenentul se uită în jur şi văzând cele două cadavre, spuse: Se pare că ai fost ocupat. Ai păţit ceva?

– Se poate şi mai bine, răspunse O'Neal, icnind de durere. Cum stăm?

– Am învins, explică Wentworth, ajutându-l pe O'Neal să se ridice. Fanelli a găsit în subsol câţiva copii care le-au povestit celor din barăci ce-i aştepta în realitate. Unora dintre ei le-a venit greu să creadă, cei mai mulţi însă, n-au părut prea surprinşi. Cred că bănuiau ceva.

– Grozav... şuieră O'Neal. Cred c-ar fi mai bine să ieşim dracului de aici şi să chemăm poliţia să cureţe naibii locul ăsta.

– Carol Henderson o să fie mulţumită, spuse Wentworth.

– O să fie şi foarte ocupată, răspunse O'Neal, sprijinindu-se de locotenent şi ieşind şchiopătând din bibliotecă. Carol vrea să se implice în munca de reabilitare a toxicomanilor. Mai ales a celor tineri. Multora dintre copiii ăştia o să le vină la început foarte greu să renunţe la droguri. Carol mi-a promis că o să se ocupe ea de ei.

– Iar noi o să trebuiască să găsim altceva de făcut.

– Da, dar nu mai fi atât de posac, răspunse O'Neal. Războaie se găsesc întotdeauna, nu-i aşa?

Redactor : ADRIANA LUP
Tehnoredactare computerizată : IONUŢ LUP

Tipografia FED
grupul drago print
Bucureşti, Calea Rahovei 147, Tel.: 335 93 18, 335 66 61/19

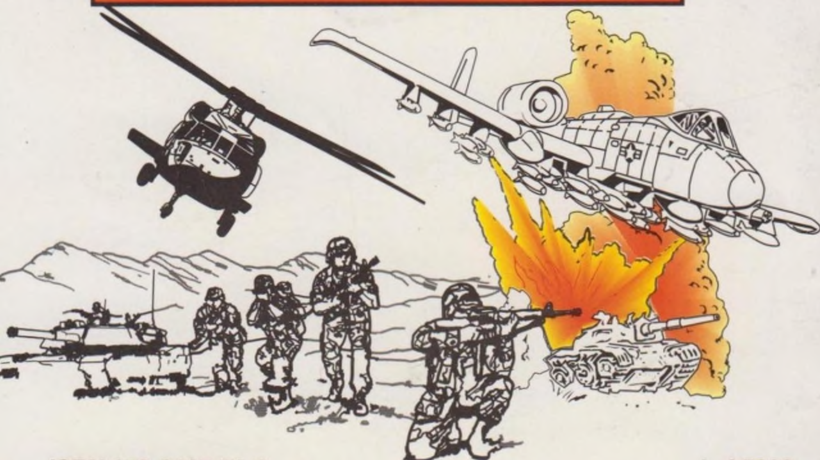

Cavalerii Morții. Un comando al groazei. Sunt cinci. Cinci mercenari, foști luptători în junglele din Vietnam. Sunt mândri, sunt buni, sunt cei mai buni.

Omoară pentru bani, dar nu numai. Acum sunt angajați să afle cine este Harold Glover, liderul unui cult, care atrage în capcana vorbelor frumoase zeci de tineri nevinovați și creduli. Dar ceea ce le oferă în realitate este un adevărat iad. Torturile, violurile, drogurile fac din tinerii discipoli o *marfă* pentru comerțul cu sclavi albi, din care Mafia mexicană scoate profituri uriașe.

Pentru *Cavalerii Morții* a-l prinde pe Glover este mai mult decât o misiune, este o adevărată plăcere. Mercenarii pornesc pe urmele oamenilor săi și, odată războiul declanșat, nimic nu le va mai sta în cale.

"... săgeata îi străpunse ochiul, pătrunzând adânc în creier. Omul muri în picioare și se prăbuși peste cadavrele celorlalți Călăreți ai lui Lucifer..."

ISBN 973-9127-73-7

Lei 5000

EDITURA Z
EDITURA Z